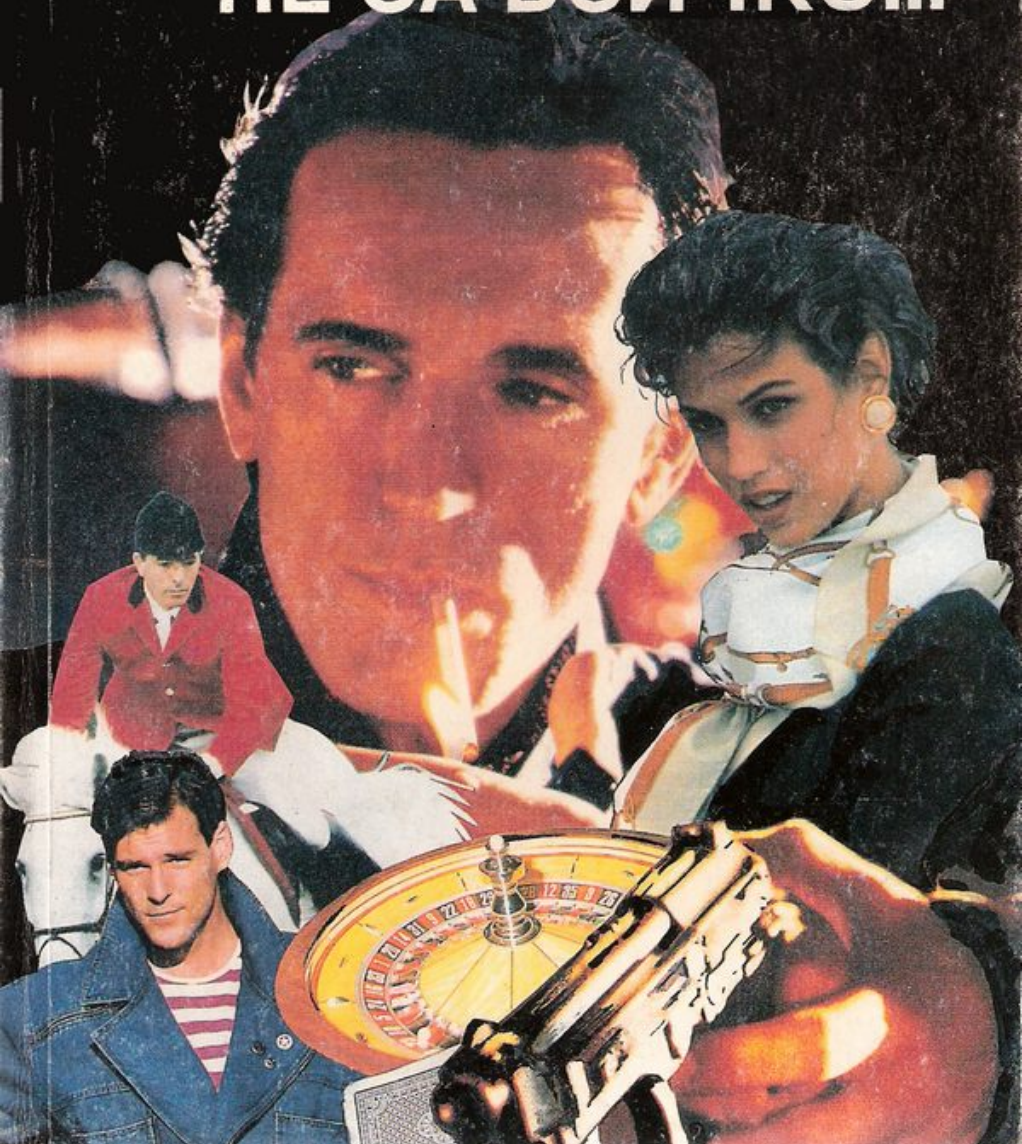

ДЖЕЙМС
ХАДЛИ

ЧЕЙС

ПАРИТЕ
НЕ СА ВСИЧКО...

Джеймс Хадли Чейс

Парите не са всичко...

Първа глава

Феървю умираше. Някога беше малко, но проспериращо градче с две големи фабрики за ръчни инструменти, които даваха хляб на всички, но днес тези златни години бяха безвъзвратно отминали. За това се погрижи индустриализацията и скоро фабриките на Феървю се оказаха безнадеждно изостанали от модерните заводи, които никнеха като гъби в района.

Основна причина за упадъка на Феървю се оказа Бентънвил – един град с динамично развиваща се промишленост, който се намираше на около петдесет километра оттук и беше силно привлекателен за младите хора със своите ярко осветени магазини, удобни евтини жилища, бързи тролейбусни линии и кипяща търговска дейност.

Младите хора на Феървю предпочитаха да живеят и работят в Бентънвил, а някои от тях заминаваха още по на север, чак в Ню Йорк. Бентънвил привлече към себе си всички, които се занимаваха с модерен бизнес, за Феървю останаха само малките и забутани магазинчета, които едва кретаха.

Феървю се превърна в един град на поражението. Това личеше навсякъде – в паянтовите сгради с олющена мазилка, в разбитите улици, в качеството на стоките, наредени по витрините на магазините. Населението му се състоеше предимно от възрастни хора, които отдавна се бяха оттеглили от активна дейност и искаха да доизживеят дните си тук, с остатъка от бързо топящите се скромни спестявания. Упадъкът личеше не само от занемарените сгради, но и от тълпите безработни, които висяха по ъглите – апатични и безразлични към всичко.

Все пак в градчето все още проблясваше искрица живот. Този факт се дължеше не толкова на някаква предприемчивост, колкото на безгрижието на Филип Харман – някогашния цар на Феървю, който отдавна бе заминал да търси по-богати пасища.

Преди около десет година, когато Феървю все още беше в разцвета си, този Харман бе основал местен вестник. Той представляваше седмично издание от осем страници и предназначението му беше да налага на местните жители политическите, моралните и религиозните възгледи на Харман.

Но „Кларифон“ получи истинска популярност едва след като Харман напусна града и прехвърли правата за издаването му заедно с известни

средства за бъдещите няколко години върху Сам Тренч, дотогава главен редактор.

Годините си течаха и Харман положително би прекъснал финансовите инжекции за това издание, ако отдавна не беше забравил за него. Но в банката продължаваха да постъпват суми за ежемесечната му издръжка и „Кларион“ държеше глава над водата, използвайки небрежността на богатия си основател.

Редакцията на вестника беше толкова безлична, колкото и самият той Три канцеларии и приемна. Съставът ѝ включваше Сам Тренч, репортерът Ал Барнс, три доста некомпетентни чиновнички и Клеър Ръсел.

Клеър беше основният двигател на „Кларион“, около нея се въртеше всичко – редакцията, личният състав, самото издание. Тя беше човекът, който поддържаше малката искрица живот в този вестник.

Тук я покани Харман. Преди три години тя положително би се изсмяла на предложението му, но преди три години беше водещ репортер на „Канзас Сити Трибюн“.

Кариерата на Клеър беше наистина забележителна. Започнала като стенографка при главния редактор на „Канзас Сити Хералд“ едва седемнайсетгодишна, тя скоро открила, че притежава талант и желание да пише. Но шефът ѝ имал доста консервативно отношение към жените репортери, затова тя се прехвърлила в „Трибюн“ и с успех започнала да списва страницата, предназначена за жените.

Работела упорито и всеотдайно и не след дълго си създаде репутация на опитен и кадърен журналист. Преместили я на редакторска длъжност и скоро била една от водещите репортерки на вестника.

Бъдещето ѝ изглеждало безметежно, навсякъде я сочели за пример на образцов репортер. Постепенно обаче поемала повече работа, отколкото можела да носи. Преумората, нередовното хранене и непрекъснатите дежурства взели своето. Разболяла се и дълго време останала на легло в малката си спалня, посещавана била единствено от възрастен лекар, който се отбивал да я наглежда два пъти седмично.

Когато най-сетне се върнала отново на работа, искрата вече я нямало. Повече не можела да издържа на прекомерното натоварване и безкрайните дежурства.

Редакторът изпратил да я повикат и любезно я помолил да си намери по-лека работа. Тя не направила сцена, вече била достатъчно мъдра и знаела как стоят нещата в света на журналистите. Видяла достатъчно хора, които изгаряли в професията си като нея. Събрала си багажа

и напуснала Канзас Сити.

Филип Харман се запознал с нея в Бентънвил и я убедил да постъпи на работа в неговия вестник. Предложил ѝ два пъти по-малка заплата от тази, която получавала в „Канзас Сити Трибюн“, но това било в реда на нещата. Защото тя била една провалила се журналистка, а и новият ѝ вестник се движел в същата посока.

Клеър не се колебала дълго и още на следващата седмица започнала работа в „Кларион“. Днес, няколко месеца по-късно, тя с удоволствие си даваше сметка, че тиражът е скочил с цели две хиляди бройки след постъпването и, въпреки мрачната прогноза на Харман, според която след две години от „Кларион“ няма да има и следа.

Хората в редакцията я приеха без обичайната си апатия. Една от причините за това беше фактът, че във Феървю не бяха останали кой знае колко хубави момичета и Клеър беше приятна изненада за тях.

Тя беше мургава красавица с буйна черна коса и живи очи, а в работата си се проявяваше като самоуверена и умна професионалистка, на която всичко се отдава с лекота.

Главният редактор Сам Тренч моментално я оцени, тъй като цял живот бе търкал столовете на различни вестници. Един бърз поглед му беше достатъчен, за да усети добрия репортер – така познавачите различават състезателния кон от обикновеното работно добиче.

Тренч беше тъжен и лишен от илюзии възрастен мъж. В годините на разцвета той се гордееше с работата си, гордееше се и с Феървю. А днес виждаше не само пукнатините във фасадата на градчето, но и тези в самото издание.

Ненавиждаше Бентънвил, ненавиждаше дълбоката му антисоциална същност и стремежа към бързо забогатяване на неговите жители, които съсипваха градчето като Феървю.

Бентънвил богатееше и се разрастваше прекалено бързо, със същите темпове се корумпираха и обществените му институции. Тренч знаеше добре, че корупцията беше проникнала дълбоко в политическата му система, че шепа влиятелни хора държат полицията в свои ръце, а самите те пък са в ръцете на могъща организация, която измъква огромни печалби от хазарта.

В Бентънвил имаше стотици игрални домове, на практика нямаше магазин без две-три игрални машини в ъгъла. Комар играеха всички, дори децата. Парите в обращение представляваха пълноводна река, а организацията правеше необходимото да разпалва хазартната страст у хората.

На върха на тази пирамида стоеше един мъж на име Тод Корис. Пряко подчинени на Корис бяха двайсетина безскрупулни личности, които имаха задължението да контролират игралните автомати и да събират данък „закрила“ от всички, които бяха достатъчно богати, за да бъдат изнудвани. Не на последно място сред тези задължения беше ежедневното „изтръскване“ на определен процент от печалбата на игралните домове в града.

Сам Тренч знаеше, че Корис е марионетка, зад която се крие истинският бос на рекета. Името му беше Вардис Спейд и това беше всичко, което се знаеше за него. Никой не знаеше откъде се е появил, никой не знаеше къде живее, никой не беше виждал лицето му.

Спейд закръгляше доходите на всички служители в полицията и великодушно позволяваше на местните политици да споделят част от печалбата му. Опозиция нямаше. Сам Тренч направи опит да атакува откритото системата за хазарт в Бентънвил, но съответният брой на „Кларион“ беше конфискуван и унищожен от бандите на Корис. И Сам не посмя да опита отново.

Малко след пристигането си Клеър поиска да пусне серия от материали за хората, които дърпат конците на хазарта, но Сам твърдо ѝ се противопостави.

Корис беше кратък и ясен относно позициите на „Кларион“.

– Не си пъхай носа в работите на Бентънвил и никой няма да те закача – изръмжа по телефона той. – Но ако в парцала ти се появи дори един ред срещу нас, ще имаш възможност да се порадваш на хубавичък пожар! – После затръшна слушалката и лиши Сам от възможността да го увери, че неприятности няма да има.

Новините се раждаха в Бентънвил, Феървю бе напълно лишен от тази привилегия. По тази причина Клеър и Ал Барнс пътуваха непрекъснато до съседния град, пъхаха се насам-натам и се връщаха с пълна торба интересни истории.

Сам прочиташе материалите им, след което ги захвърляше в кошчето.

– Май искате тая къща да пламне, а? – беше неизменната му забележка.

В крайна сметка репортерският екип на „Кларион“ все пак получи възможност да напише своя материал за организацията на хазарта в Бентънвил. Дори нещо повече – взе пряко участие в окончателния разгром на тази организация. Но поредицата от събития преди това не показваше с нищо, че предстоят прояви на грубо насилие, че немалко хора ще

намерят смъртта си преди окончателното спускане на завесата.

Ако не беше Лорели – дребна мошеничка, Хари Дюк никога не би си направил труда да се интересува от аферите на Белман, собственик на един от нощните клубове в града. А ако не беше Хари Дюк, никой не би разбрал, че Тимсън е убит. От друга страна, ако не беше една случайно подхвърлена забележка, Вардис Спейд положително и до днес би управлявал града с желязна ръка.

Малките късчета от мозайката се събираха и ставаха все по-големи. Накрая картината започна да се очертава. Но най-странното беше, че могъщата хазартна организация рухна само за три дни, макар да беше управлявала областта цели шест години.

Три дни.

Ето как започна първият от тях.

Втора глава

Юнският следобед беше горещ и задушен. Клеър влезе в кабинета си и видя, че Барнс се е настанил вътре и играе барбут в компанията на дребно и жилаво човече с умни и пъргави като на невестулка очи.

Тя се връщаше от общината, където бе ходила да вземе някои материали във връзка с благотворителната кампания за хората с ниски доходи, спонсорирана от „Кларион“.

Никак не ѝ стана приятно, че Барнс е избрал точно нейния кабинет за комарджийските си занимания.

– Не можете да останете тук – рече тя, свали шапката си и разкошната ѝ черна коса се разпиля по раменете. – Имам работа.

– О, ангелче, здравей! – поздрави я Барнс и посегна към заровете. На месестото му лице се появи леко притеснена усмивка. – Не очаквах да се върнеш толкова скоро...

Тя хвърли хладен поглед към партньора му.

– Изведи приятеля си оттук, Ал – рече. – Идете да играете някъде другаде.

– Не се познавате с Тимсън, нали? – в скоропоговорка изрече Барнс. – Тими, това е госпожица Ръсел. САМАТА госпожица Ръсел! Странно е готина, особено когато човек я опознае добре. Аз още не съм приключил с този процес, но вече имам известни впечатления...

Тимсън я погледна с уважение, но тя не хареса стъкления блясък в очите му.

– Много ми е приятно, госпожице Ръсел – усмихна се мазно той. – Редовно чета вашата рубрика и мисля, че е страхотна!

Барнс нахлупи шапката над очите си и се изкиска:

– Кога се научи да четеш, стари конекрадецо? – попита той. – Не го слушай, Клеър, той е женено дърто магаре и има две деца!

– Тук събка, приятелю – рече Тимсън, опитвайки една игрива усмивка.

– Извинявай. Искях да кажа, че имаш две съпруги и едно дете, за което никой от тях не подозира.

Усмивката на Тимсън стана малко обидена. – Той е голям шегаджия, госпожице Ръсел. Не вярвате на приказките му, нали?

– Не вярвам – потвърди Клеър и нетърпеливо потропа с обувката си по пода. – Не вярвам и нито дума от това, което пише. А сега ще ви

помоля да се преместите някъде другаде за малката си игра, господа!

– Ама разбира се! – разбърза се Тимсън. – Моля за извинение, не знаех, че това е вашият кабинет.

– Чакай малко – спря го Барнс. – Тя е готина, ама не чак толкова. Остави я на мен. – Обърна се към Клеър и я потупа по ръката: – Не ставай лоша, ангелче. Не заставай между мен и шанса да изкарам някой долар, знаеш какво значи за мен това! А пък й само в твоя кабинет има вентилатор.

– Май имаш и други причини да настояваш – изгледа го Клеър. – Но къде да работя аз?

– Все работиш, все работиш... Дай си малко почивка – промърмори Барнс. – Освен това Тими е важна клечка... Знаеш ли, че се занимава с покупко-продажба на недвижими имоти? Може доста да навреди на това градче...

– Недвижими имоти ли? – попита Клеър и хвърли един остър поглед към Тимсън. – Да не би да искате да купувате земя тук?

Човечето се почеса по носа и отвърна, без да я гледа в очите:

– Още не знам... Може би ще се замисля, ако получа изгодни оферти... Земята винаги е добра сделка, но специално във Феървю тя трябва да е изключително евтина, за да проявя интерес...

– Обикновен лешояд, Клеър – намигна й Барнс. – Чака някой здравата да се наикисне и едва тогава се появява на сцената. Познаваш тая порода...

На лицето на Клеър се появи презрително изражение.

– Ако наистина работите по този начин, във Феървю ще откриете доста имоти за продаване – рече. – Но едва ли ще спечелите кой знае какво...

– Страхувам се, че Барнс ме представя в доста лоша светлина – пуна в ход кривата си усмивка Тимсън. – Аз съм обикновен бизнесмен и не мога да давам воля на чувствата си. От друга страна, всеки има право на мнение... – Сви рамене и добави: – Значи сделките с недвижима собственост тук не са изгодни, така ли?

– След пет години Феървю ще бъде просто още един от многото мъртви градове на Средния Запад – отвърна Клеър. – Пред вас се откриват неограничени възможности в случай, че сте решили да инвестирате в бъдеща пустиня. Продавачи има в изобилие.

– Не допускате ли, че двете фабрики могат отново да заработят? Виждал съм подобни неща, госпожице Ръсел. Виждал съм и истински чудеса – как замиращи градчета изведнъж си стъпват на краката... И

тогава купената на безценица земя носи милиони...

Барнс погледна Клеър и се усмихна:

– Виждаш какво прави киното от обикновените бизнесмени, нали?

Клеър изпитателно гледаше към Тимсън. Изтече цяла минута, преди да отмести поглед и да каже:

– Мисля да си поговоря със Сам... Освен това не искам да ти развалям играта, Ал. Вече съм убедена, че ще измъкнеш куп пари от господин Тимсън.

Тимсън я изчака да излезе и се обърна към Барнс:

– Май ми казаха, че съм глупак, а? – Очите му бяха потъмнели от гняв.

– Не й обръщай внимание – запелтечи Барнс. – Тя така си говори. Хайде, излизай, и без това загубихме достатъчно време!

Клеър влезе в кабинета на Сам Тренч и затвори вратата с крак. После се насочи към огромното, отрупано с бумажни бюро, което заемаше две трети от помещението.

Сам вдигна поглед от това, което четеше. Беше съсухрено старче с рядка бяла косица и изненадващо сини проникателни очи. Остави писалката, облегна се назад и сложи малките си ръчички върху плота на бюрото.

Клеър се настани на ръба и кръстоса дългите си крака. После погледна Сам и му се усмихна. Харесваше прямите и откровени хора, а Сам беше точно такъв.

– Искам много неща, но сега няма да те занимавам с тях – рече. – Отговори ми само на един въпрос, Самюел – какво знаеш за странната птица на име Тимсън?

– Тимсън ли? – втренчи се в нея Сам. – Че какво трябва да знам за него? – Ръката му потъна в джоба на панталоните, измъкна оттам смачкана носна кърпичка и я допря до лъскавия връх на носа си. – И не ме наричай Самюел, не обичам!

– Нищо не знаеш за него, така ли?

– Знам, че е от Бентънвил – насочи пръст в гърдите ѝ Сам. – И това ми стига!

– Мислиш ли, че ще купи земя във Феървью?

– Може и да купи – примигна насреща ѝ Сам. – Това, разбира се, би било пълна глупост, но нека ти напомня, че светът е пълен с глупаци. Така че може и да купи... – Прибра кърпичката и остро изстреля: – Защо питаш?

– Не ми прилича ма глупак – замислено отвърна Клеър. – За да

инвестира пари във Феървю, трябва да знае нещо, което ние не знаем... И просто се питам какво може да бъде то...

– Не започвай да фантазираш – предупреди я Сам. – Може би нищо няма да купи, а просто е дошъл да се поогледа. Нека му предоставим тази възможност...

– Тревожа се за Пиндърс Енд – промълви след кратка пауза Клеър.

– Какъв е проблемът там?

– Благотворителната програма изобщо не върви. Хил каза, че имало някаква засечка...

– Странно, много странно – ококори се Сам. – Наистина ли така каза Хил?

– Не със същите думи – отвърна Клеър. – Според него благотворителната програма по отношение на Пиндърс Енд временно е прибрана в чекмеджето...

– Но нали я приеха на общо събрание? – учуди се Сам. – Какво е наложило тази промяна? Трябва да поговоря с него.

– Нищо няма да постигнеш. Аз вече говорих с него, при това толкова дълго, че устата ме заболя. Предполагам, че няма да искаш да напиша уводна статия на тази тема, нали?

– Не! – решително тръсна глава Сам. – Не си знаеш силата, когато тръгнеш на кръстоносен поход, драга... Наистина е така!

– Страхувах се, че ще кажеш нещо подобно – въздъхна Клеър. – От страниците на „Кларион“ полъхва страх, Сам! И ти отлично го знаеш!

– Не ми трябва храброст – отвърна Сам. – От умиращия никоой не очаква храброст. По-добре да му дадем успокоително сиропче... Иди да си починеш, драга. Изглеждаш ми уморена... Довечера сигурно няма да дойдеш у дома на вечеря, нали?

– Имам среща – поклати глава Клеър. – Ще я отложим за друг път.

– Нещо криеш от мен – рече той и в очите му се появи закачлив блясък. – Да не си влюбена?

– Кой, аз?! – изсмя се малко пресилено Клеър. – Не, Сам, нали знаеш, че съм омъжена за професията си!

– И аз твърдах това няколко дни преди да се ожена – отвърна Сам. – Кой е той, Клеър?

– Един млад мъж на име Питър Калън – промълви Клеър и засрамено погледна към прозореца. Сам се усмихна на притеснението ѝ и зачака. – Запознахме се преди няколко месеца и мисля, че наистина го харесвам... Вечеряме заедно един-два пъти в седмицата... понякога му позволявам да ме целуне... Сега доволен ли си?

– Харесваш ли го?

– Нали току-що ти го казах? Ако мислиш, че... Не, още не...

– Щастлива ли си?

– Да, много... Трябва да тръгвам, Сам... Значи няма да пишем за Пиндърс Енд, така ли?

– Остави тая работа на мен – отвърна Сам и записа нещо в бележника си, после вдигна глава и я проследи как се отдалечава към вратата.

– Внимавай с този младеж, Клеър!

– Ако трябва да внимавам само с него, едва ли ще сбъркам някъде – засмя се тя и затвори вратата зад гърба си.

Трета глава

Хари Дюк седеше зад масата, покрита със зелено сукно. Жилестата му загоряла ръка небрежно подхвърляше два зара – единият червен, другият бял.

– В града се говори, че Белман се е уплашил – рече той и хвърли заровете върху сукното.

Келс ги проследи със сънливи очи. Те се претърколиха няколко пъти, поклатиха се на ръбчетата си и застанаха с шестте точки нагоре.

– Дюшеш! – рече с уважение Келс.

Дюк прибра заровете в шепа, разклати ги леко и отново ги хвърли. Отново се паднаха шестици.

Келс се облегна назад. Беше мъж със среден ръст, мургав и жилав, с жестоко изражение на лицето. Сламената шапка почиваше на тила му, единият от палците му беше забоден в джобчето на жилетката. Другата му ръка държеше тънка тресчица, с която замислено човъркаше зъбите си.

Дюк повтори това, което беше казал за Белман.

– Хайде, хайде, откога и ти започна да обръщаш внимание на слуховете – рече с отегчен глас Келс. – Да беше някой друг, да му повярвам!

– Хубаво, не е уплашен – въздъхна примирено Дюк и отново посегна към заровете. – Значи е пипнал жълтеница...

Заровете се търкулнаха по сукното и отново паднаха на шестици.

– Белман има нужда от теб – рече Келс. – Убеден е, че двамата трябва да сте комбина. Ти ще надзираваш игрите, а той ще се занимава с кръчмата.

– Отвори преди дванайсет месеца – изтъкна Дюк и бръкна във вътрешния си джоб за плоската табакера. – И чак сега се сеца за мен! – Извади една тънка зеленикавокафява пура и поднесе табакерата си на Келс, който отказа с поклащане на глава.

– Белман е бавен, но пипа здраво – рече Келс и малките му очички неспокойно пробягаха по стената зад гърба на Дюк. – Досега се занимаваше само с кръчмата, но нещата се пооправиха и вече има време за други неща. Работата с автоматите не е толкова напрегната, ти знаеш това. Ще му ги настроиш и толкова. Той няма да е придирчив...

– Сигурно – ухили се Дюк. – Нали знаеш, че не работя...

Келс се размърда в стола.

– Не е нужно да работиш, ние ще имаме грижата за това. Просто трябва да се мяркаш от време на време в заведението и толкова. Всички ще разберат, че си струва да играят на машинките...

Дюк стисна пурата със ситните си бели зъби и попита:

– Имаш ли огънче?

Келс сложи на масата кутия кибрит.

– Пет стотака на седмица – рече той.

Дюк запали пурата си и върна кибрита.

– Значи НАИСТИНА е уплашен – засмя се той. – Защо не дойде честно да си каже, че има нужда от протекция?

Келс бавно се надигна от мястото си, закопча жилетката и изпъна пешовете на палтото си.

– Помисли си – рече. – Сега трябва да бягам. Ела да се видиш с Белман, тъкмо ще хвърлиш едно око и на заведението. Страхотно е, вътре гъмжи от пиленца, които знаят какво се иска от тях, ядене и пиене на корем... Можеш да имаш отделна стая с бюро и телефон. Никой няма да ти досажда. Ще ти уредим и някоя мадама за секретарка, стига да искаш. Може да ти мери и кръвното, когато се наложи... – Тръгна с нехайна походка към вратата и приключи: – Офертата хич не е лоша...

– Не съм много сигурен – рече Дюк и отново хързулна заровете по зеленото сукно. – На Белман му трябва протекция и сигурно е чувал за моята репутация... Иска да я размахва като знаме, за да уплаши някое копеле с нея... Такива неща не са ми по вкуса...

Келс отвори вратата.

– Помисли си – повтори той. – И недей да правиш грешки... Познаваш Белман, той от нищо не се плаши...

– Познавам го, разбира се – кимна Дюк. – Нали той си слагаше спасителни пояси в банята?

Келс се намръщи, понечи да каже нещо, но после се отказа и затвори вратата зад себе си.

В продължение на пет минути заровете се търкаляха върху зелената маса, Дюк ги гледаше с невиждащи очи. Пурата между зъбите му гореше равномерно, димът се плъзгаше нагоре и го караше да присвива клепачи.

Телефонът остро издрънча. Той го притегли към себе си, извади пурата от устата си и вдигна слушалката.

– Да – безизразните му очи се заковаха в насрещната стена.

– Дюк?

– Кой се обажда? – изкриви се в гримаса лицето му.
– Ти ли си Хари Дюк? – Гласът беше мек, с южняшки акцент.
– Аз съм – отвърна нетърпеливо Дюк. – Кой се обажда?
– Слушай внимателно – продължи жената. – Не се забърквай с Белман. Казвам ти го най-сериозно. Зарежи го, вземи си торбичката и замини някъде на юг. Ще бъде жалко да ти видят сметката...

Тихо изщракване сложи край на връзката и Дюк бавно остави слушалката върху вилката.

– А сега де! – промърмори той и се върна обратно на стола. Ръката му се протегна към заровете и несъзнателно започна да ги подхвърля във въздуха. После бутна стола назад, взе си шапката и излезе.

В задименото помещение отпред имаше няколко посетители. Наредени край широката маса, те яростно хвърляха заровете. Питър Калън забеляза Дюк и тръгна към него. Дюк се спря да види какво ще хвърли един от запотените играчи.

– Виж какво, Хари – рече Калън. – Искам да те запозная с моята приятелка.

– Каква приятелка? – попита унесено Дюк, очите му не се откъсваха от ярко осветената повърхност на масата.

– Събуди се, Хари – разтърси ръката му Калън. – Нима забрави? Вече седмици наред се опитвам да те притисна в ъгъла. Но този път няма да ми откажеш!

Дюк леко стисна пръстите му, извърна към него продълговатото си лице с груби черти, в момента смекчени от крива усмивка.

– Извинявай, мислех за нещо друго – рече. – Значи ще се запозная с приятелката ти, а? Казвай къде и кога, Пит.

– Ще се видим тук около осем. Предлагам да вечеряме заедно.

– Не става – поклати глава Дюк. – Влюбените птички искат да бъдат сами. Кажи къде ще вечеряте и аз ще отскоча за малко...

– Я не се прави на толкова изтънчен! – усмихна се Калън. – Не сме стигнали чак дотам. Казвай къде искаш да отидем.

– О'кей – изведнъж се съгласи Дюк. – Ще се видим в „Шез Пари“ – кръчмата на Белман. В осем и половина. Става ли?

– Чудесно – кимна Калън, после снижи глас и попита: – Онзи не беше ли Келс?

Дюк го стрелна с очи, приглади с пръст късо подстриганите си мустачки и кимна с глава:

– Келс беше.

– Голям мръсник! – разкриви лице Калън. – Ще ми се да го пипна в

някоя тъмна уличка!

– Аз пък не бих го сторил – усмихна се Дюк. – Предпочитам в тъмната уличка да има някоя мадама... – После рязко смени тона и попита: – Горе ли е Шулц?

Калън кимна с глава.

– Отивам да поговоря с него – насочи се към стълбите Дюк. – Значи се разбрахме, така ли?

Калън се усмихна, кимна с глава и се върна при масата.

Дюк стигна горната площадка, спря да загаси пурата си и бутна остъклената врата, на която с избелели от времето позлатени букви пишеше:

ПОЛ ШУЛЦ, АГЕНТ.

Дебел и плешив, Шулц се беше настанил зад масивно бюро. Малките му очички бяха пъргави и твърд ди, на лицето му бе застинала мазна усмивка.

– А, Хари – рече той и дебелата му ръчичка махна по посока на близкия стол.

Дюк седна, кръстоса ръце над плоския си корем и отправи отегчен поглед към домакина.

– Как върви лапачката? – попита Шулц.

– Понатоварих се малко в „Силвър Уинг“ и „Кишибу“. Все се намира по някой балък да оправи сметките...

– И разчисти всичко, нали? – попита Шулц, докато побутваше към него кутия с пури.

– Разчистих – отвърна Дюк, без да обръща внимание на пурите. Очите му пробягаха по помещението и се върнаха върху лицето на Шулц.

– От Палоца може да излезе нещо – рече Шулц и извади от бюфета зад гърба си черна бутилка с две малки чашки.

– Без мен – отвърна Дюк. – Тоя задник е беглец от панделата...

Шулц напълни чашките с уиски и бутна едната по посока на Дюк.

– Добре де, никой не може да те насилва – рече. – Какво искаш?

Дюк се настани по-удобно на плюшената седалка и попита:

– От какво се плаши Белман?

– Белман ли? – прибра усмивката си Шулц. – Какво знаеш за него?

Пожълтелите от никотина пръсти на Дюк нервно забарабаниха по повърхността на бюрото.

– Някой го е вкарал в шубе – рече. – Помислих, че може би знаеш кой е...

Шулц хвана долната си устна с дебели пръсти, очите му станаха безизразни.

– Ако ме беше питал как се отглеждат цветя, може би щях да ти помогна – рече.

– Знам ги твоите цветя, Пол – усмихна се Дюк. – Не се опитвай да ме баламосваш, знаеш че не обичам...

Шулц не отговори.

Дюк почака малко, после попита:

– Възможно ли е да е Спейд?

Шулц затвори очи.

– Спейд ли? – рече той така, сякаш никога не беше чувал това име. – Не знам, Хари. За пръв път чувам, че Белман е бил вкаран в шубе...

– За пръв път чуваш и за Спейд, нали, Пол?

Шулц отвори очи колкото да провери дали посетителят му говори сериозно, после отново ги затвори.

– Е, за него съм чувал – отвърна той. – Кой не е чувал? Но това не означава, че...

– Нещо ми нашепва, че тоя бардак тук е собственост на Спейд – прекъсна го Дюк. – Но предполагам, че греша, нали?

Шулц се протегна към чашата си, опразни я до половината и отново потъгна в стола си. Прилича на октопод с извит като на папагал клюн и очи като чинии, помисли си Дюк.

– Дълбоко грешиш – отвърна Шулц. – Заведението си е мое, купих го още преди пет години. Чудя се какво те кара да...

– Такъв си ми е мозъкът – отново го прекъсна Дюк. – Все си мисли погрешни неща... Майка ми много се тревожеше за мен, когато бях малък...

– За Белман също грешиш – продължи Шулц. – Никои не го е вкарал в шубе. Снощи го видях, изглеждаше съвсем спокоен.

– Мисля и аз да го видя – рече Дюк, опразни чашата си и се изправи. – Иска да се преместя в „Шез Пари“. Вярва, че глупаците ще се струпат около рулетката му само като ме видят там...

Ръката на Шулц спря движението си по посока на чашата, очите му се оцъклиха.

– Едно птиче ми каза, че това едва ли ще е най-умният ти ход – рече той.

– Да не би това птиче да е от женски пол и да говори с мек

южняшки акцент? – внимателно го изгледа Дюк.

Шулц почти се задави с уискито си, Дюк си помисли, че ще получи удар. Но дебелият успя да се овладее.

– Няма такова нещо – промърмори той и устата му се превърна в тънка черта. – От къде на къде?

– Питам те, просто защото моето птиче говори така – ледено отвърна Дюк.

– На твое място сякаш да забравя за Белман – рече Шулц. – Току-що си се натоварил с дебела пачка, защо не идеш да си починеш някъде? Лесно ще си наемеш хубаво жилище Иди някъде, където има много слънце и чист въздух!

Дюк се наведе напред и сложи длани върху бюрото.

– Слушай ме внимателно, Пол – рече мрачно той. – Искам да зная от какво се плаши Белман! Достатъчно дълго сме работили заедно, за да си правим номера! Не е ли така?

– Пак ти казвам, че всичко около него е наред – равно отвърна Шулц. – Теб не бих те лъгал, Хари.

– О'кей – изправи се Дюк. – Значи, мен не би ме лъгал... Ще поръчам да издълбаят тази мисъл върху надгробната ти плоча... Положително ще прогони червеите...

После излезе и затръшна вратата зад себе си.

Калън го посрещна край стълбата и попита:

– Имаш ли време да му ударим по едно, Хари?

Дюк погледна жълтия циферблат на големия часовник, който висеше на отсрещната стена, и поклати глава:

– Вече е шест и половина, искам да се прибера у дома. Ще се видим довечера при Белман.

– Измий си ушите, Хари – ухили се Калън. – Представил съм те като голяма работа.

– Ще си сложа дори и чиста риза – смушка го в ребрата Дюк и излезе на улицата.

Лъчите на залязващото слънце го накараха да присвие очи. Ама и аз водя един живот, рече си той. Цял ден съм наврял в разни опушени дупки, правя залози, въртя телефоните и търкалям кокалите! Сякаш съм пробит до дъно! На практика беше заделил хубава сумичка в банката и съвсем не му се налагаше цял ден да виси в малката стаичка, която използваше за офис. Но навикът е голяма работа.

Застана на ъгъла и махна с ръка на едно празно такси. Шофьорът рязко натисна спирачките и отби към тротоара. Дюк му даде един адрес

в центъра на града и хлътна отзад.

Беше му горещо, чувстваше се уморен. Свали си шапката, облегна се назад и затвори очи.

Някак не му се искаше да приеме поканата на Калън, никак не го интересуваше приятелката му. Прие, само за да не го обиди.

Обикновено му беше скучно с мадамите, по които лудееха неговите приятели. Една от причините да се чувства самотен бе именно тази – голяма част от хората, с които беше близък, се женеха за тези мадами и това автоматически прекъсваше отношенията му с тях.

Обичаше Питър Калън, познаваше го много отдавна. Преди пет-шест години дори бяха съдружници. После на Дюк му писна да ходи на работа, създаде си известни неприятности с полицията и Калън започна да се безпокои. Дюк не го обвини за нищо, защото знаеше, че приятелят му е предпазлив по рождение и всъщност двамата бяха с твърде различен темперамент, за да бъдат съдружници. Разделиха бизнеса и всеки пое по пътя си. Но Дюк продължаваше да го вижда от време на време, тъй като Питър просто му беше слабост.

Днес Калън управляваше две бензиностанции и по всичко личеше, че печели добре. Пръскаше пари и се гордееше, че е един от най-добре облечените мъже в Бентънвил. Отдавна беше зарязал младежките глупости и минаваше за улегнал човек. Дюк с тъга си помисли, че Питър сигурно скоро ще се ожени и така ще изгуби още един от близките си приятели.

Сам той никога нямаше да улегне, в това беше абсолютно сигурен, особено след всичко, което беше преживял. Хазартът е добра професия, стига да си готов да загубиш всичко и да започнеш отначало. Но ожениш ли се – край. Съпругата се превръща в заложник и комарджията започва да страда. А Дюк никак не искаше да страда.

Лекотата, с която придоби славата на опасен убиец, не преставаше да го учудва. Преди десет години НАИСТИНА беше убил човек и за Бентънвил това се оказа напълно достатъчно. След като си гръмнал някого, значи си голяма работа. Разсъжденията на бентънвилските граждани стигаха дотук.

Фактически го бяха принудили да участва в онази престрелка. Въпросът беше кой кого, всичко опираше до бързината на реакциите. Дюк реагира по-бързо от жертвата, си с някаква хилядна от секундата. Всичко се беше случило много отдавна и Дюк си спомняше за него само когато прекаляваше с пиенето – а това той правеше изключително рядко. Тогава убитият от него мъж се настаняваше до леглото и мълчаливо му

се усмихваше. Това беше достатъчно на другия ден да се чувства ужасно.

Забавно му беше желанието на Белман да го привлече на работа. Струваше му се направо смешно, че човек като Белман с купища мангизи, прекрасен нощен клуб и ослепителни красавици край себе си, търси закрилата на човек като него.

Отпуснат в подскачащото по дупките такси сред миризмата на кожа и застоял цигарен дим, той се замисли за Шулц. Тоя тип знае нещо и то вероятно е свързано със самоличността на мадамата, която го бе търсила по телефона. Относно Спейд също прояви голяма предпазливост.

Устните на Дюк се превърнаха в твърда, едва забележима черта. Ето един тип, когото с удоволствие би попритиснал. Спейд!

Това копеле прави милиони в Бентънвил, помисли си Дюк. Достатъчно бе да погледне през прозорчето на колата, за да види, че минават край една от неговите игрални зали, окичени с гирлянди от жълти и сини светлини. Те бяха на всяка крачка, почти всеки магазин в Бентънвил имаше една или повече от игралните му машини. Копелето има акъл в главата си, това Дюк не можеше да му отрече. Особено заради начина, по който се държеше на сянка. Ако нещо случайно стане, всички последници ще се стоварят върху главата на Корис. Може би именно Спейд иска да изхвърли Белман от бизнеса. Ако наистина се окаже така, работата е дебела... Защото това ще означава, че Спейд е пожелал да притежава целия град.

– Имаме си компания, шефе – внезапно се обади шофьорът, без да извърща глава.

Дюк погледна през задното прозорче и видя, че на стотина метра от таксито пълзи голяма черна спортна кола. Челното ѝ стъкло беше от онези – сините, срещу заслепяване и лицето на шофьора не се виждаше.

– Сигурен ли си?

– Аха – отвърна шофьорът. – Само не ме карай да бягам от това чудовище, ще бъде напълно безсмислено.

– Излез от главната улица и тръгни да обикаляш квартала – нареди му Дюк и се намести в ъгъла, полуизвърнат назад.

Шофьорът завъртя волана и навлезе в първата пресечка. Улицата беше тясна и водеше към покрайнините на града. Спортната кола ги последва.

Очите на Дюк се превърнаха в две късчета блестящ лед, ръката му се пъкна под сакото и лекичко разхлаби пистолета в кобура.

– Продължавай да въртиш – каза на шофьора той. – Искам да му

дам още някоя и друга възможност...

По лицето на шофьора се появиха ситни капчици пот.

– Нали няма да стане пукотевица, шефе? – разтревожено попита той. – Съвсем наскоро ремонтирах тая барака...

От гърлото на Дюк се откъсна презрителен смях.

– Прекаляваш с киното, приятел – рече той. – Тук не е Чикаго.

– Страшно ме успокои! – горчиво отвърна шофьорът, поклати глава и сви в поредната пресечка.

Спортната кола ги последва.

Дюк бръкна в джоба си, извади един петак и го пусна на предната седалка.

– Даваш пълна газ след следващия завой, спиращ за малко и аз скачам – разпореди той.

– Май ти прекаляваш е киното, шефе – върна му го човекът, изведнъж ободрен.

Изпълниха замисленото без особена трудност и Дюк успя да хлътне в някакъв вход секунда преди спортната кола да изскочи иззад завоя. Миг по-късно профуча край него и се стопи в здрача. Не успя да види шофьора, но в замяна на това си записа номера.

Тръгна с бързи крачки по тротоара, сви вляво и две минути по-късно отново се озова на главната улица. Намери телефонна кабина до една аптека, хлътна вътре и затвори вратичката. Набра номера на полицейската архива и веднага позна гласа на приятеля си.

– О'Мали, ти ли си? Обажда се Хари Дюк.

– Здравсти, Хари – поздравя го О'Мали. – Я кажи какви са шансовете на Разрушител?

Дюк тикна шапката си на тила и отвърна:

– Никакви. Тоя кон ще стигне на финиша толкова късно, че жокеят му ще трябва да си носи фенерче! По-добре опитай на Ел Нагани.

О'Мали искрено му благодари. Предвижданията на Дюк почти винаги се оказваха точни.

– Слушай, зарежи за малко надбягванията – рече Дюк. – Искам да ми откриеш данните за една кола... – Продиктува номера и добави: – Можеш ли да го направиш бързо?

– Колко бързо? – предпазливо попита О'Мали.

– Ще чакам на телефона.

Чу стенанието на О'Мали и се ухили.

– Какво става, приятел? – попита той. – Да не би да съм те претоварил с прогнозите си?

– Задръж така, Хари – въздъхна онзи. – Ще ти направя справка, но гледай да не ти става навик...

– Иди да се поразровиш, мързеливецо, и стига си дрънкал!

О'Мали доста се позабави. След няколко минути гласът му най-сетне се върна в слушалката.

– Това е една от колите на Вардис Спейд – съобщи той. – За какво става въпрос?

Устните на Дюк направиха едно учудено кръгче.

– Нищо особено – отвърна той. – Стори ми се, че на волана седи едно готино маце.

О'Мали с мъка потисна негодуванието си.

– Да не би да искаш да кажеш, че ме накара да преровя половината архив заради някаква мадама? – заплашително попита той.

– Беше страхотно парче, иначе не бих си позволил да те безпокоя – отвърна Дюк и побърза да затвори.

Четвърта глава

Питър Калън тъкмо приключи с възела на вратовръзката си, когато навън се разнесе дрезгавата кашлица на стария форд на Клеър. Грабна сакоето си, приглади с четка гъстата си коса и изтича към вратата.

На стълбите чу затръшването на автомобилна врата, последвано от забързано почукване на дамски токчета по мозайката. Обзет от нетърпение да я зърне, той се надвеси над перилата.

Клеър Ръсел означаваше много за Питър. Не заради красотата си – той беше имал достатъчно красиви жени, за да изпита дори отегчение от тях. Но сега се беше влюбил, дълбоко и искрено. Тя беше съвсем различна от момичетата, които човек можеше да срещне в Бентънвил или Феървю.

Срещнаха се съвсем случайно. Клеър се беше отбила в сервиза към едната от бензиностанциите му за някаква дребна поправка. Той видя, че тя се разхожда напред-назад, докато механиците се ровеха в мотора на стария форд, остави счетоводните документи, в които се беше заровил, и излезе да ѝ прави компания.

Клеър го посрещна приятелски, още от първия момент му стана ясно, че го бе харесала. Той не беше от хората, които си губят времето, и когато Клеър си тръгна, вече разполагаше с телефонния ѝ номер.

Започнаха да се срещат, Питър скоро разбра, че момичето се чувства самотно и захвърлено накрай света във все по-западащия Феървю. Не му беше трудно да се сближи с нея. Оказа се, че харесват едни и същи книги и театрални постановки, беше им приятно да се разхождат насам-натам.

Постепенно започнаха да се срещат всяка вечер, Клеър излизаше от работа и двамата отиваха на кино или на чашка в някой ресторант.

Приведен над перилата, Питър зърна за миг разкошната ѝ блестяща коса. Подсвирна с уста и тя вдигна глава. Очите ѝ радостно блеснаха, на устата ѝ се появи усмивка, краката ѝ започнаха да прескачат по две стъпалата нагоре.

– Не съм закъсняла, нали? – задъхано попита тя и се закова пред него.

– В момента е точно осем – отвърна той, наведе се и я притегли към себе си. – Страшно се радвам да те видя, как си?

Устните им се докоснаха, после тя се отдръпна и каза:

– Добре съм, ако не броим умората. – Протегна ръка да оправи вратовръзката му: – А ти?

– Аз съм о'кей – рече той и се дръпна да й направи път. – Влез за секунда, вече съм почти готов.

Тя огледа светлата разхвърляна стая и отпусна глава на рамото му.

– Тук ми харесва, Питър – рече. – Всичко напомня за теб и характера ти. – Вдигна глава, усмихна му се и нежно отстрани ръката му. Насочи се към голямото кресло в ъгъла и седна с подвити крака. – Сам ме закачаше за теб тази вечер. Веднага разбра, че се срещам с някого...

– Така ли? – попита Питър и продължава да слага дребни вещи в джобовете си. – А ти как се почувства?

– Не ми стана неприятно, дори се зарадвах. Сам винаги се е отнасял добре с мен, Питър... Не знам как бих се справила без него.

– Но вече имаш мен.

– Да... Ужасно е да се чувстваш самотен, особено когато си момиче... Не искам повече да живея така!

– Ако проявиш достатъчно здрав разум и се омъжиш за мен, никога вече няма да имаш подобни проблеми. – Питър си хвърли последен поглед в огледалото, после се приближи и седна на ръчката на креслото.

– Не! – тръсна глава Клеър и насочи тънкия си пръст към гърдите му. – Тази вечер не искам да говорим пак по този въпрос! Снощи беше достатъчно. Казах ти, че не съм сигурна в себе си, прекалено дълго съм живяла сама... Просто съм отвикнала да се грижа за друг, освен за себе си... Ох, не знам...

– Добре де – усмихна се Питър и леко погали косата й. – Доколкото ми е известно, все още нямам съперник и това е най-главното. Имай предвид, че съм ужасно ревнив, скъпа!

– Няма и да имаш – стисна ръката му Клеър. – Не бива да говориш така, трябва да си сигурен в мен. Обичам самоуверените мъже, дразня се от онези, които изпитват чувство за малоценност, само защото имам хубава фигура, големи очи и красива рокля...

– Кой каза, че имаш хубава фигура? – усмихна й се той.

– Нима си на друго мнение?

– Аз съм в автомобилния бизнес и никога не си давам мнението, преди да се уверя със собствените си очи!

– Мисля, че прекалявате, господин Калън!

– Съвсем не, просто представям стереотипа си.

– В такъв случай ще е по-добре да се преместя до прозореца, за да мога да викам за помощ!

– Няма да е необходимо – усмихна се Питър, после, вече сериозно, добави: – Наистина искам да се омъжиш за мен, Клеър!

– А аз наистина не искам отново да подхващаме този разговор – стисна ръката му тя. – Нали ми обещавах?

Разочарованието, изписано върху лицето му, бързо отлетя и на негово място се завърна приветливата усмивка.

– Извинявай, Клеър – рече. – Разкажи ми какво прави днес...

– Ох, най ми беше тежко като се прибрах в редакцията – започна тя. – Надявах се да събера достатъчно материал за една статия относно бедняците на Феървю. Знаеш ли къде е Пиндърс Енд, Питър?

– Май да... Не беше ли в предградията? Няколко бараки и страхотна мизерия...

– Кратко и ясно – кимна тя. – Това е срам за целия град, аз искрено съжалявам хората, които живеят там... Приличат ми на ужасните герои от „Пътят на тютюна“, помниш ли тази книга?... Вече цяла година градската управа се заканва да ги махне оттам, общината неотдавна прие специално решение по този въпрос и вече всичко е срутено...

– Това вероятно е зарадвало хората, които са живели там – рече Питър. – А къде са ги настанили?

– Според решението трябваше да се погрижат за настаняването им на други места, всичко беше разчетено до последните подробности. Но днес програмата е блокирана и никой не знае причините за това.

– Съвсем в стила на общината – кимна Питър, извади табакерата си и щракна капачето пред нея.

– Исках да напиша някой ред за това в „Кларион“, но Сам не иска дори да чуе – продължи Клеър и прие поднесеното огънче. – Понякога се питам дали Сам не е станал прекалено предпазлив. Откакто онзи Корис го заплаши, не пуска нито ред за политика и почти нищо за събитията в Бентънвил.

– Помня заплахата. Нали Корис му казал, че ще запали сградата на вестника, или нещо подобно?

– Което едва ли можеше да се осъществи на практика – сви рамене Клеър.

– Тук грещиш. Корис има огромна власт в Бентънвил, а бандитите му не се спират пред нищо.

– Още по-зле! Защо полицията не се заеме с него?

– Стига вече, Клеър! Не по-зле от мен знаеш, че местните политици доста печелят от Корис. И през ум не би им минало да се отърват от него.

Настъпи кратко мълчание, после Клеър рязко попита:

– Съществува ли според теб личност на име Спейд?

– Шефът на рекетъорите? Предполагам, че съществува. Но аз самият не проявявам интерес към тази част от населението.

– А би трябвало, Питър. Ако всеки прояви по малко интерес и окаже натиск по време на изборите, тази банда ще бъде изритана от града!

– Или нас ще ни изритат в зъбите – добави със сериозен тон Питър.

– Тези хора държат Бентънвил в ръцете си, Клеър. Няма да се откажат лесно от него.

– О, Питър, сетих се какво исках да те питам – смени темата тя. – Познаваш ли човек на име Тимсън?

– Не – поклати глава Литър. – Защо?

– Навърта се из Феървию. Сам казва, че е от Бентънвил и е дошъл да купува недвижими имоти. Според мен го интересува земята...

– Не вярвам – засмя се Питър. – Нищо във Феървию не си струва да бъде купено. Какво, да не би да купи Пиндърс Енд?

– Не вярвам да е толкова глупав... – започна Клеър, после изведнъж млъкна и втрещено изгледа приятеля си. – Не, това не е възможно...

– Но какво ти става?

Клеър се изправи.

– Нали мога да ползвам телефона? – попита тя.

Питър я гледаше с развеселено учудване.

– Но какво ти влезе в хубавата главица?

– Не зная, но мисля да разбера. Може би пристигането на Тимсън в града и блокирането на програмата за подпомагане на Пиндърс Енд в един и същи ден са плод на обикновено съвпадение...

– На кого звъниш? – полюбопитства Питър.

– Мисля да попитам Хил, градския землемер – отвърна Клеър, обърна му гръб и притисна слушалката до ухото си: – Ало, господин Хил? Обаждат ви се Клеър Ръсел от „Кларион“. Господин Хил, научих, че Пиндърс Енд е бил продаден, вярно ли е това?

От другата страна се чу стреснато възклицание.

– Продаден ли? – ревно Хил. – Кой ви каза?

– Получих информация, която ме навежда на тази мисъл – пресилено делово отвърна Клеър. – Бих искала да разбера дали наистина е така.

– Не давам изявления за печата! – тросна се Хил.

– Значи не отричате верността на моята информация, така ли? – настоя Клеър.

– Нямам какво да ви кажа – извика ядосано Хил и затвори телефона.

– Не иска да говори – рече Клеър, постави внимателно слушалката върху вилката и вдигна лице към Питър. – Тоя Тимсън май наистина е купил Пиндърс Енд.

– Едва ли – поклати глава Питър. – Кой би купил подобен боклук? Според мен Хил просто си проявява ината...

– Аз пък не мисля така – рече Клеър и отново вдигна слушалката. Набра номера на Сам и му разказа какво беше научила, но Сам отказа да ѝ повярва.

– Пиндърс Енд го остави на мен – раздражено каза той. – Утре сутринта ще се срещна с Хил. А сега върви да се забавляваш, и без това ме вдигна от масата... – В слушалката прозвуча сигналът за свободно.

Клеър сви рамене.

– Тази вечер и без това нищо не мога да направя – каза с огорчение тя, после хвърли поглед към Питър: – А ти какво мислиш да правиш с мен?

– О, почти бях забравил, скъпа! – щракна с пръсти Питър. – Отиваме в „Шез Пари“, там ще те запозная с Хари Дюк, страхотен тип. Покачил съм го на вечеря.

Очите на Клеър изгубиха малко от блясъка си.

– Мислех, че ще прекараме вечерта само двамата – изрази протеста си тя. – Никак не ми се любезничи с твоите приятели!

– С Хари Дюк това изобщо не е необходимо – отвърна Питър. – Даже бих ти се разсърдил, ако го сториш.

– Не можем ли да отложим тази среща, Питър? Честно ти казвам, не съм в настроение за компании!

Той ѝ хвърли един бърз поглед и видя, че говори сериозно.

– Е, предполагам, че можем... – промърмори. – Жалко... Той отдавна иска да се запознае с теб, освен това е моят най-добър приятел...

– Не си виновен, Питър – отвърна Клеър и пристъпи към прозореца. – Откъде можеше да знаеш в какво настроение ще бъда... – Помълча, после добави: – Чувала съм най-различни неща за Хари Дюк и признавам, че не изгарям от желание да се запозная с него. В крайна сметка той е просто един от големите комарджии на Бентънвил, нали?

– Не бива да вярваш на всякакви слухове – притеснено се усмихна Петър. – Хари е страхотен, познаваме се от дълги години и нямам повод да се оплаквам от него. Наистина е малко див, но това няма никакво значение...

– Той е комарджия, носи оръжие и едва ли може да се нарече почтен гражданин.

– О, стига глупости! – малко по-остро отвърна Питър. – Хиляди хора играят комар и носят оръжие, но това не ги прави престъпници! Хари Дюк е просто един чудесен човек! – Помълча малко, после въздъхна: – Добре, ще му се обадя да отложи вечерята...

Клеър рязко се обърна.

– Извинявай, Питър, държах се глупаво – рече тя. – Ще се възползвам от стереотипа на хората от твоя бизнес и няма да давам мнение за хора, които не съм виждала!

– Наистина ли? – внимателно я погледна Питър.

– Да – кимна тя. – Сега мисля, че трябва да се запозная с Хари Дюк. Но те предупреждавам, че ако не го харесам, ще направя всичко възможно да ви разваля приятелството! – На устните ѝ се появи усмивка, но очите и бяха сериозни и малко тревожни.

Питър си даде сметка, че вечерта не се развива както би му се искало, взе шапката си и каза:

– Хайде, Клеър. Прекалено много говорим, вместо да се забавляваме като всички останали. Говорим, тревожим се, правим анализи... Животът е твърде кух, за да издържи на подобно отношение. Или трябва да го приемем такъв, какъвто е, или доникъде няма да стигнем.

– Това е философия на объркването – рече Клеър и пое пред него по стълбите. – Както и да е... Няма да разговаряме, няма да се тревожим, няма да правим анализи. Просто ще идем да прекараме една чудесна вечер с лошия господин Дюк.

– Надявам се да не даваш воля на язвителния си характер – каза Питър и отвори вратата на колата.

– Имам язвителен характер, така ли? – попита Клеър, докато се настаняваше зад кормилото.

– Мисля, че имаш – усмихна ѝ се Питър.

– Тогава ще внимавам много! – обеща тя. – Ще гледам да не кажа нито една дума, която да нарани душата на твоя бедничък Хари Дюк!

– Чудесно! Тук му е мястото да те предупредя, че и неговият език не е от най-безопасните. Не искам аз да съм виновен, ако случайно бъдеш жилната!

Клеър включи на скорост и фърдът бавно пое по средата на улицата.

– Изгарям от нетърпение да се запозная с него, всичко ми звучи така обещаващо! Още отсега виждам как си седим около масата и си

подмятаме язвителни забележки. Както и да е, това поне ще бъде нещо ново...

– Клеър Ръсел, ако продължаваш така, ще те отведе направо у дома! Май имаш нужда от едно здраво разтърсване!

– Да се надяваме, че господин Дюк ще съумее да ми го предостави!

– Не, по-скоро аз ще свърша тази работа!

– Май наистина ще се окажа противна – въздъхна Клеър и насочи форда сред потока от коли, който се носеше към центъра на града. – Защото мечтая именно ти да ме разтърсиш!

Питър вдигна ръце в шеговит израз на отчаяние.

Пета глава

Седнал в ъгъла на бара, Хари Дюк веднага ги забеляза. Очите му пробягаха любопитно по фигурата на Клеър, ръката му бавно остави чашата на тезгяха. Беше се изправила на вратата, Питър беше на крачка зад нея. Видя лицето ѝ в профил и веднага усети странното ѝ излъчване. В гърлото му се появи някаква топка.

Видяха го и започнаха да си пробиват път към него, а той внимаваше да не я зяпа прекалено настойчиво, макар много да му се искаше. Задържа очите си върху Питър, докато двамата се изправиха пред него и едва тогава я погледна. Срещна тъмните ѝ внимателни очи и веднага побърза да отмести поглед.

– Ето ни и нас – каза Питър и в държанието му ясно пролича притеснението. – Хари, това е Клеър. Надявам се да се харесате...

Клеър беше доста смутена, тъй като изобщо не си го представяше такъв. Вече разбираше защо Питър го обожава, изпита раздражение от факта, че този човек е твърде далеч от обичайния стереотип. Не очакваше да види нито късо подстриганата черна коса, нито внимателно подрязаните мустачки. А най-малко зелените очи с тежък поглед, които внимателно я оглеждаха. Подаде ръка и той я пое, още преди тя да си даде сметка, че е допуснала първата грешка.

– Здравейте – рече той. – Отдавна исках да се запозная с вас.

За пръв път в живота си Клеър се почувства неудобно, и в душата ѝ нахлу някаква непонятна свенливост. Изпита гняв към себе си, а и към Питър, макар да си даваше сметка, че това не е справедливо.

Почувства развеселения поглед на Питър и това още повече я притесни. Трябва да кажа нещо! Не бива да стоя като глупачка пред тоя широкоплещест тип!

– Питър много ми е говорил за вас – започна тя, отчаяно търсейки подходящите думи. – Но аз... Аз съвсем не очаквах да бъдете... Да бъдете... – Млъкна и отправи безпомощен поглед към Питър.

– Явно е малко зашеметена от красотата ти – помогна ѝ Питър с широка усмивка на уста.

– Не е това! – ядосано тръсна глава Клеър – Но аз... Аз бях чувала доста неща за вас и очаквах да видя... да видя един гангстер!

Хари Дюк не изглеждаше особено изненадан.

– Надявам се, че не сте прекалено разочарована – рече. – Сега вече

разбирам защо Пит не ни е запознал досега... – Хвърли поглед към приятеля си и добави: – Как го правиш, по дяволите? Каква е тайната на твоя чар?

Питър махна на бармана.

– С нея е лесно – доволно се усмихна тай. – Тя е просто глупачка?

– Аз черпя – рече Дюк, видял приближаването на бармана. – Какво ще пиете?

Когато питиетата пристигнаха, Питър се настани удобно на столчето и отбеляза:

– Тук не е лошо. За пръв път влизам в това заведение...

– Всичко му е наред – изръмжа Дюк. – Белман не е от вчера в бранша... На горния етаж са разположени залите за хазарт. – Очите му се преместиха върху лицето, на Клеър: – Това интересува ли ви?

– Не – отвърна тя над тънката чашка с рубинена течност. – Аз не играя комар.

– Всички играят комар – погледна я настоятелно той, отбелязвайки си мислено странното чувство на дезориентация, което предизвикваше нейното присъствие. – Не винаги за пари, но играят...

– Така ли? – равнодушно попита тя и отмести поглед встрани.

– Разбира се. Борбата за щастие също е комар... Такова е положението и с всичко останало в живота – място в обществото, дом, работа... Не мислите ли така?

– Хари си има своя теория за тази неща – намеси се Питър. – Но ти не бива да я вземаш насериозно.

– Хората, за които говорите, са принудени да играят хазарт – отвърна тя. – Но те доста се различават от онези на горния етаж, които доброволно рискуват парите си.

– Вие май не одобрявате хазарта – иронично подхвърли Хари.

– Не го одобрявам – тръсна глава тя.

– Не забравяй, че Клеър е истински кръстоносец – намеси се отново Питър. – Не четеш ли материалите й в „Кларион“?

После махна с ръка на бармана за нови напитки.

– Не – поклати глава Хари. – Какво е положението на „Кларион“?

Въпросът беше предназначен за Клеър и тя леко сви рамене.

– Каквото е на цели Феървю – отвърна. – Уморен от живота, без желание за борба...

– Един жизнен вестник може да бъде изключително полезен за градчето – рече Люк. – Бих искал да купя „Кларион“...

– За съжаление той отдавна е под контрола на един от вашите

приятели комарджии – изведнъж се ядоса Клеър. – И именно затова няма желание за борба!

– Погрешно ме разбрахте – засмя се Дюк. – Аз не по-малко от вас желая Бентънвил да бъде прочистен. Питайте Пат, ако не вярвате...

– Истина е – рече Питър и отпи глътка от чашата си. – Хари е комарджия по рождение и именно затова не харесва това изкуствено стълпотворение. Няма да се учудя, ако някой ден и той обяви кръстоносен поход срещу този див хазарт.

Клеър беше леко объркана.

– Вярно ли? – попита тя. – Но защо тогава наистина не предприемете нещо?

Дюк остави чашата си на полираната повърхност на бара и се усмихна:

– Не е толкова лесно, трябва да имам причина да започна подобна война. Вероятно знаете, че тази организация е доста могъща и едва ли ще се помръдне от усилията на един човек. Има само един начин – първо се изолират главатарите, изхвърлят се по-далеч оттук, а едва след това се обръща внимание на по-дребните риби... Но да се пипнат тези главатари е трудна работа. Много хора ще си заминат с олово в корема...

– Според мен можете да го сторите, ако се обърнете с призив към народа. Успеете ли да прогоните политическата мафия, която управлява града, лесно ще можете и да го прочистите от дребната измет. Но насиетието ще предизвика ново насилие и нищо повече...

– Продължавам да предпочитам своето виждане – сви рамене Дюк. – Всички досегашни избори са били фалшифицирани и нещата едва ли ще се променят в бъдеще... – Хвърли поглед към стенния часовник и смени темата: – Става късно, да вървим да похапнем!

Настаниха се край предварително запазената маса и Клеър попита:

– Познавате ли човек на име Тимсън, господин Дюк?

– За Бога, Клеър! – намеси се Питър. – Наричай го Хари, стига с това „господин Дюк“!

– Остави я на мира – забеляза смущението й Дюк. – Може да ме нарича както й е удобно.

– Майчице! – театрално въздъхна Питър. – Вие двамата май наистина не можете да се понасяте!

– Не е вярно – поклати глава Дюк и отново усети топката в гърлото си. – Нали, Клеър?

Тя поклати глава, като избягваше да срещне погледа му.

– Питяхте за Тимсън – продължи Дюк. – Познавам го, той е

мениджър на Белман, собственика на това заведение. Защо се интересувате от него?

– Така ли? – изненада се Клеър и хвърли кратък поглед към Питър.
– Значи, ако наистина е купил Пиндърс Енд, той го е сторил по нареждане на Белман...

– Но ти не знаеш дали НАИСТИНА го е купил – посочи Питър.

Дюк се приготви да каже нещо, но се отдръпна назад, тъй като келнерът дойде да им вземе поръчката. Изчака го да се отдалечи и попита:

– Каква е тая работа с Пиндърс Енд?

Клеър му разказа с няколко думи това, което знае, и той замислено притвори очи.

– Интересно, много интересно... Имате ли някаква представа за земята около Феървью? Имам предвид полезни изкопаеми, сребро или нещо подобно...

Клеър изненадано го погледна. Не беше мислила по този въпрос.

– Не съм чувала нищо, но мога да проверя – отвърна тя.

– Престанете да се държите като иманяри – отново се намеси Питър, вече ядосан не на шега. – Все още не знаем дали Тимсън е купил нещо!

Дюк не му обърна внимание, очите му продължаваха да са приковани в лицето на Клеър.

– Направете ми една услуга – каза ѝ той. – Вие живеете и работите там. Звъннете ми в момента, в който научите нещо ново. Тази история ме заинтригува.

– Добре – кимна Клеър. – Какво става там според вас?

– Още не знам – поклати глава Дюк. – Но имам някои предположения... – Извади от портфейла си листче хартия и надраска на него телефонния си номер. – На този телефон можете да ме откриете по всяко време.

Тя пое листчето, хвърли му бегъл поглед и го прибра в чантичката си.

– Няма да забравя – рече.

Питър наблюдаваше сцената със смесени чувства, после изведнъж избухна:

– Bravo! Той ѝ даде телефона си съвсем под носа ми! Какво си намислил, Хари? Да ми отмъкнеш момичето?

По лицето на Клеър се появи гъста руменина. Дюк я погледна, после премести очи върху Питър. Изразът им беше леден.

– Това прозвуча доста глупаво, Пит – меко промълви той.

Разсъдъкът на Питър бе внезапно помътен от прилив на ревност.

– Така ли? – язвително подхвърли той. – Аз само се пошегувах, но не виждам защо и двамата трябва да имате толкова виновни физиономии! – Премести очи към Клеър и рязко попита: – Защо се изчерви, скъпа?

Клеър отмести стола назад и се изправи.

– Няма да се бавя – рече тя и се насочи към дамската тоалетна.

Питър объркано зяпна подире ѝ.

– Доста тромав ход от твоя страна – отбеляза Дюк, докато пръстите му си играеха с чашата.

– Но какво му става на това момиче? – въздъхна Питър и прокара пръст през косата си. – Никога не съм я виждал такава! – После очите му се заковаха върху Дюк, в тях отново проблесна гняв: – Май сбърках, като ви запознах!

– Млъквай! – срязва го Дюк. – Момичето е уморете и едва ли му е до тъпите ти сцени! По-добре е да помислиш как да се погрижиш за нея, за пръв път си попаднал на нещо наистина свястно...

– Ти пък кога успя да разбереш това? – избухна Питър, окончателно победен от гнева. – Познавам я доста по-дълго от теб и до този момент не сме имали никакви проблеми помежду си!

– Спокойно – уморено се усмихна Дюк. – Нямам никакво намерение да се бъркам в отношенията ви. Просто те посъветвах да се държиш добре с нея... А като се върне, кажи ѝ, че са ме извикали по спешност.

Питър скочи на крака.

– Хари, извинявай за това, което казах? – извика той. – Просто се бях ядосал. Хайде, сядай и забрави за това!

– Трябва да вървя – поклати глава Дюк. – Току-що си спомних, че имам среща с Белман. Ще се вадим утре, Пит. И внимавай...

Напусна масата, преди Питър да успее да протестира и бавно се насочи към входния вестибюл. Край стълбата за горния етаж в дъното стоеше нисък бабаит с широки като на борец рамене. Очевидно пазеше пътя към залата с рулетката.

– Къде е Белман? – попита го кратко Дюк.

– За кого да доложам? – хладно го изгледа бабаитът.

– Кажи му че е дошла да го види майка му – отвърна Дюк.

Бабаитът само сви рамене и пое нагоре, Дюк го последва. В дъното на коридора двамата спряха.

– Хайде да спрем с майтапите – предложи заплашително широкоплещестият и кимна по посока на една от вратите. – Кажи някакво име...

Дюк протегна ръка, сграбчи го за ревера и го блъсна в стената.

– Иди да скочиш в някой кладенец – посъветва го хладно той.

Белман се беше настанил зад широко писалище, отрупано с хартии. Пишеше нещо и вдигна глава, едва когато Дюк ритна вратата зад гърба си. Позна неканения гост и лицето му светна.

– Чудесно, чудесно! – протегна ръка той. – Точно човекът, който ми трябваше!

Дюк не обърна внимание на протегнатата ръка, придърпа с крак близкия стол и се отпусна върху него.

Белман погледна ръката си с малко учудена усмивка, вдигна вежди и се отпусна обратно на мястото си. Беше по-нисък от Дюк, но доста по-тежък. Черната му коса беше сресана на път, който се събираше над челото му под формата на буквата V. Чертите му бяха правилни и би минал за хубавец, ако не беше мазното изражение на лицето му.

– От известно време постоянно мисля за теб, Дюк – рече той, и започна да почуква по документите пред себе си с дълъг нож за рязане на хартия. – Имам чувството, че е крайно време ние двамата да направим нещо заедно...

Дюк бутна шапката на тила си, пръстите му замислено докоснаха квадратната челюст.

– Тъй ли? – учуди се престорено той. – Аз пък нямам такова чувство... Гледам ти заведението и си мисля, че работите ти вървят добре... Защо си се загрижил за мен?

Белман докосна някакво копче върху бюрото.

– Нека пийнем по нещо – предложи той. – Искам да проведем един откровен разговор.

Дебелият бабаит се появи на вратата, лявата му ръка бе скрита в джоба. Дори дете можеше да отгатне какво има там.

– Да ни донесат скоч! – рязко заповяда Белман, изчака изчезването на бабаита и продължи: – Имаш репутацията на един от най-големите комарджии в района. Уважават те, всички са убедени, че си голям късметлия. Залагаш на едро и печелиш на едро. В редките случаи когато губиш, ти си плащаш като момче и почваш отново. Тукашните посетители са предимно сноби. Умират от кеф, когато си въобразяват, че имат нещо, което другите нямат. Затова те искам тук. Искам всички да знаят, че моята рулетка се контролира от Дюк, най-известния комарджия в града! Ще бъдеш свободен като вятъра, искам да се мяркаш от време на време в залата и това е всичко. После можеш да правиш каквото пожелаеш... Схващаш ли мисълта ми?

Дюк бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади плоската табакера. Избра си една пура, без да предложи на Белман, после кратко кимна с глава:

– Продължавай.

Влезе дебелият бабаит с поднос в ръце. Белман му каза да го остави и да се маха.

После мълчаливо напълни чашите, добави лед и сода и бутна едната по посока на Дюк.

– Присъствието ти тук ще се отрази добре на бизнеса ми – добави той и запали цигара. – Готов съм да ти плащам добре. Какво ще кажеш?

– Днес дойде да ме посети Келс – отвърна Дюк. – Каза, че предлагаш петстотин и аз му се изсмях.

– Казах му на тоя глупак, че условията ти ще ги диктуваш! – поруменя от яд лицето на Белман. – Виж какво, Дюк, имам нужда от теб и няма да издребнявам. Ще приемеш ли предложението ми след като уредим финансовия въпрос?

– Предполагам, че не – поклати глава Дюк.

– Ще делим печалбата от рулетката фифти-фифти – рече Белман. – В момента е някъде около осем бона седмично, но ако дойдеш, сигурно ще скочи на дванайсет. Шест хилядарки за теб, какво ще кажеш?

Дюк отпи едра глътка от чашата си, очите му напрегнато блестяха.

– Това са много мангизи – тихо промълви той. Белман пресуши своята чаша и веднага я напълни отново. Ръката му леко потрепваше.

– Готов съм да ти ги дам – рече. – Приемаш ли?

Дюк изпусна облаче тъмен дим и то лениво се насочи към тавана.

– На Спейд това няма да му хареса – отбеляза той.

Белман престана да си играе с ножа за хартия и лицето му посиня.

– Спейд ли? – приведе се напред той. – Какво искаш да кажеш?

– Предлагам да сложиш картите на масата – отвърна Дюк. – Не ме искаш тук, за да ти увеличи клиентелата, а заради пищова ми. Защо се страхуваш от Спейд?

– Ти си луд! – скочи на крака Белман. – Не се страхувам от никакъв Спейд и изобщо не разбирам какво говориш! Направих ти предложение и искам да чуя отговора ти! Да или не?

Дюк тъкмо отвори уста да каже не, когато вратата зад него се откряна и в кабинета се плъзна дребно човече с черен костюм. В ръката му мътно проблесна късото дуло на автоматичен пистолет. Всичко се случи с такава бързина, че Белман изобщо не разбра какво става.

Пръстът на човечето натисна спусъка в момента, в който уискито

на Дюк се плисна в лицето му и опари като огън очите му.

Два куршума издълбаха бразди по полираната повърхност на писалището на Белман и се забиха в стената, после вратата се затръшна и човечето вече го нямаше.

Дюк пхна револвера си в кобура и с нескрито съжаление промърмори:

– Жалко, че толкова бързаше... – Наля си ново уиски в чашата и небрежно попита: – Приятелче ли ти беше?

Белман беше на ръба на припадъка. Тялото му безсилно се тръшна в стола, по преbledнялото му лице избиха нови капчици пот.

– Не... – едва чуто прошепна той. – За пръв път го виждам...

– Май искаше, да ти види сметката – с нескрито удоволствие го наблюдаваше Дюк. – Ти не остана ли със същото впечатление?

В кабинета връхлетя Келс и шумно затръшна вратата. Очевидно беше изненадан, че Белман все още е жив.

– Видя ли го? – обърна се към него Дюк.

Келс поклати глава:

– Не. Кой беше?

Белман лакомо поглъщаше уискито си.

– Някакъв луд – промърмори с треперещ глас той. – Сигурно е изгубил на рулетката...

Дюк внимателно наблюдаваше Келс и ясно видя презрението върху лицето му.

– Имам номера на колата му – рече онзи и надраска няколко цифри върху картонената подложка на писалището. Дюк ги погледна и леко кимна с глава. Както очакваше, номерът беше на спортната кола, която го беше следила.

– Това е една от колите на Спейд – рече той – Вървя подпре ми доста време, преди да успее да се отскубна от нея. Проверих регистрацията ѝ.

Белман хвърли поглед към Келс, лицето му започна да придобива зеленикав оттенък.

– Спейд? – промърмори той. – Но Спейд едва ли би направил подобно нещо...

Келс неспокойно се размърда.

– Добре, кажи ми какво очакваш от мен...

– Разбери как е успял да се добере дотук! – изръмжа Белман и лицето му бавно задочна да придобива нормалния си цвят. – Защо плащам куп пари за охрана, след като всеки убиец може да стигне до кабинета

ми?

– Добре – рече Келс и тръгна към вратата. На прага се спря и хвърля поглед към Дюк: – Оставаш ли?

– Май няма да е много здравословно – ухили се Дюк.

Келс се обърна и излезе.

Белман отново напълня чашата си.

– Ти ми спаси живота – призна той с напълно трезв глас. – Никога не съм виждал по-навременна реакция! Не се остави да те стресне, а?

– Защо да ме стряска? Тоя беше дошъл за теб, а не за мен. – Дюк опразни чашата си и се изправи: – Е, добре, обещавам да дойда на погребението ти – игриво се усмихна той. – Не се интересувам от офертата, предпочитам по-спокоен живот.

– Почакай! – извика Белман. – Ти не си даваш сметка от какво се отказваш!

– Давам си и още как – отвърна Дюк. – Не съм от хората, които бягат от отговорност, Белман. Но честно ще ти кажа, че не те харесвам и едва ли бих се напрягал много-много за теб. Така че сделката няма да е изгодна... Ако ще се бия с някого, предпочитам да го върша за себе си! – Отвори вратата и прекрачи прага. – Сбогом!

Келс беше в хола.

– Ще ме уведомиш, като му видят сметката, нали? – спря се пред него Дюк. – Много искам да му изпратя венец от свежи цветя.

– Значи отхвърли предложението му, а? – ухили се Келс, очевидно очаквал подобен изход от срещата.

– Не иска да говори, а аз обичам да знам къде се намирам – поклати глава Дюк.

– Аз също.

Размениха си по един дълъг поглед.

– Това е Спейд, разбира се – рече Дюк. – Но защо?

– Подгонил е Белман – въздъхна Келс. – Вероятно не го харесва...

– Виж, за това не бях се сетил – кимна Дюк. – Сигурно не го харесва!

После се обърна и излезе на тъмната душна улица.

Шеста глава

Телефонът извънтя точно когато Шулц сложи шапката си и се приготви да излиза. Той се намръщи, хвърли едно око на часовника си и придърпа апарата към себе си.

– Ало, кой е?

На лицето му се появи заинтригувано изражение, тялото му несъзнателно се отпусна на близкия стол.

– Кога? Тази вечер? Мъртъв ли е? – Намръщи се а с усилие се намести върху седалката. Послуша малко, после рязко излая: – Кой стреля по него? – Отреща се разнесе поток от дрезгаво произнесени слова, той повиши глас, за да надвика събеседника си: – Добре, добре, задръж, докато се видим! Веднага ела у дома!

Остави слушалката, остана за известно време замислен на мястото си, после се изправи, изгаси осветлението и излезе от кабинета.

Долу все още се играеше барбут. Той мина край масата и излезе навън. До тротоара се плъзна дълга черна лимузина и Шулц отвори задната й врата. Младежът зад волана не се обърна да го погледне, стоеше като статуя, очите му гледаха напред. Беше слаб и строен, с широки рамене. Кепето бе нахлупено ниско, лицето му не се виждаше.

– У дома, Джо – прошепна в микрофона за свръзка Шулц и бръкна в джоба си за пура.

Запали, отпусна се назад и отправи поглед към страничното стъкло, зад което пробягваха уличните лампи. Умът му напрегнато работеше. Стигаше до определени заключения, после ги отхвърляше и търсеше нови. В крайна сметка се отказа, разбрал, че няма смисъл да крои планове, преди да чуе всичко от устата на Кабит.

Колата спря пред малката му къщичка. Още преди да слезе от нея, той долови омайващия аромат на цветята.

Шулц беше твърдо убеден, че всеки човек трябва да си има хоби. То действа като противоотрова на отегчението от напрегнатото ежедневие. Сам той цял живот се бе интересувал от градинарство, орхидеите бяха голямата му слабост. Малката и душна оранжерия зад къщата беше дом на няколко от най-рядко срещаните в страната екземпляри, но освен орхидеите той отглеждаше и още много красиви цветя, които предизвикваха завистта на съседите му.

Слезе от колата и пое дълбоко дъх.

– Хубаво мирише, нали, Джо? – доволно се усмихна в тъмнината той.

Младежът само изсумтя. Всяка вечер чуваше тази реплика, но цветята изобщо не го интересуваха. Според него това си беше чисто прасване на пари.

– Остави колата, Джо – добави Шулц. – Може би ще имам нужда от нея тази вечер. – После тръгна по пътеката и бръкна в джоба си за ключовете. От прозореца на просторния хол се процеждаше светлина.

На дивана в дъното се беше изтегнала Лорели, черните копринени чорапи на краката ѝ меко проблясваха. Главата ѝ се вдигна нагоре, на устните ѝ заигра лека усмивка.

Шулц се спря на прага и я погледна.

Лорели беше започнала да изпълнява. Не много, точно колкото да придаде на фигурата си меки и закръглени очертания. Не беше висока, закръглеността ѝ започваше и свършваше предимно около ханша. Лицето ѝ бе продълговато и с правилни черти, алените устни и гарвановочерните клепачи контрастираха приятно с гладката му белота. Беше много, много млада. Шулц не знаеше точно на колко години е тя, но не допускаше да са повече от двайсет. С чувство на леко съжаление си помисли, че още преди да навърши трийсет, тя ще изгуби голяма част от своята привлекателност, тъй като узряваше прекалено бързо.

Тя го гледаше с усмивка, белите ѝ зъби меко проблясваха. Гледаше едрото му отпуснато тяло, малките като на невестулка очи и се питаше колко ли още ще може да го трае.

– Маестро – протегна пухкава ръчичка тя. – Влизай, защото става течение, & ти не си достатъчно хубав, за да си позволяваш закъснения...

– Не е нужно да съм хубав – отвърна Шулц, затвори вратата и се насочи към нея. – Моите предимства са други. – Почука с пръст масивната си глава и добави: – Всичко, което се намира тук... – Влажната му от пот длан се спусна върху гъстата ѝ коса: – Но ти трябва да си красива, тъй като под къдриците ти няма нищо...

Тя се изплъзна от ръката му и го погледна. Тъмносините ѝ очи имаха въпросително изражение.

– Не ми се струваш щастлив, маестро. Какво не е наред?

Замалко не я удари. Тънките му устни заплашително се свиха, в очичките му се появи каменно изражение.

– Какво може да не е наред? – заплашително промърмори той и грубо повдигна брадичката ѝ. Очите им се срещнаха, тя видя яростта в зениците му и уплашено се дръпна. Но огромните му пръсти

продължаваха да стискат брадичката, устните му грубо се впиха в нейните. Заболя я много, в гърлото и заклокочи стенанието.

Зад гърба му се разнесе сухо покашляне, сякаш някой цепеше дърва. Шулц се надигна и хвърли поглед през рамото си. На прага се беше изправил Джо и го наблюдаваше с безизразните си студени очи. Шулц се изкикоти, дръпна се от момичето и се насочи към средата на помещението.

– Донеси нещо за пиене, Джо – заповяда той. – След малко ще дойде Кабит.

Лорели се отпусна обратно върху дивана. Очите ѝ бяха насълзени, пръстите ѝ опипваха брадичката.

– Днес маестрото е груб – прошепна тя. – Причини ми болка...

– Големите любовници често причиняват болка на партньорите си – рече Шулц. – Четох го някъде, значи трябва да е вярно... – Приближи се до една голяма ваза и нежно погали листенцата на една прекрасна роза.

Настъпи продължително мълчание, Лорели внимателно го наблюдаваше.

– Нещо не е наред – направи заключението си тя. – Усещам, че си много ядосан...

– Почакай Кабит да си отиде – изгледа я той иззад розовия цвят.

В същия момент звънецът на входната врата настойчиво издрънча.

– Това е Кабит – рече Шулц. – Ще му отвориш ли, гълъбче?

– Аз ще отворя – рече Джо и остави подноса с чашите върху масата.

– Ти ще стоиш тук! – рязко му нареди Шулц и погледна към Лорели. – Иди да го посрещнеш!

Тя сви рамене, придърпа късата рокличка върху коленете си и се изправи. Шулц я проследи с поглед.

Лорели отвори входната врата.

На стъпалата стоеше niskият здравеняк от „Шез Пари“. Когато я видя, неволно тикна шапката си на тила, погледна я с рентгеновите си очи и рече:

– Здравсти, тук ли е Шулц?

– Влизай – дръпна се встрани Лорели. – Използвай изтривалката и си дръж ръцете в джобовете.

– Нямам намерение да си играя с динамит – ухили се Кабит и внимателно я заобиколи. Веднъж вече се беше опитал да ѝ пусне ръка и замалко не остана с едно око. – Дошъл съм по работа – добави той.

– Влизай тогава – отвърна тя. – Хич не ми пука защо си дошъл,

стига да не ме забърквате...

Кабит влезе в хола и леко кимна на Шулц.

– Ето ме, шефе.

Лорели го последва, насочи се към дивана и седна с подвига крака.

Кабит неволно спря очи на коленете ѝ, подсмъркна и завря пръст в широката си ноздра. Не можеше да разбере как такова гадже може да стои при Шулц.

– Ще пийнеш ли нещо, Кабит? – попита Шулц, очевидно доволен от интереса на бабаита към Лорели. Знаеше, че тук няма да пробие никога и това гъделичкаше суетата му.

Кабит се приближи до масата и си забърка един коктейл. После се извърна към домакините и попита:

– Вие няма ли да пийнете?

– Още не – поклати глава Шулц. – Значи Белман щеше да го отнесе, а?

– Беше Корис – кимна Кабит. – Замалко не му видя сметката!

– Сигурен ли си, че е работа на Корис? – присви очи Шулц.

– Дойде на задния вход и попита дали Дюк е при Белман – кимна отново дебелят. – Когато му казах „да“, той...

– Чакай, чакай! – прекъсна го Шулц и се наведе напред. – Значи и Дюк е бил там, така ли?

– Нали чу какво ти казвам? – нетърпеливо се намръщи Кабит. – Дюк беше горе при Белман.

– Защо не ми го каза веднага? По каква работа е дошъл?

– Не знам – сви рамене Кабит. – Опитах се да подслушвам, но Белман ме изгони.

Лорели мълчаливо ги наблюдаваше, в очите ѝ проблясваше неподправен интерес. Облегнат на стената, Джо не сваляше отегчения си поглед от лицето на Кабит. През цялото време не беше казал нито дума.

– Продължавай – нареди с равен глас Шулц.

– Казах на Корис, че Дюк е горе и тай се качи. След малко прозвучаха два изстрела и Корис изскочи навън. Целият беше в уиски, дори очилата му бяха мокри. Профуча край мен, скочи в колата си и подкара като бесен.

– А Белман?

– Нищо му няма – с огорчение поклати глава Кабит. – Дюк попречил на Корис да се прицели както трябва. Знаят, че е той, защото Келс записал номера на колата му.

– Сега ме оставете да помисля – рече Шулц и затвори очи.

В стаята се възцари дълбоко мълчание.

Кабит притеснено местеше поглед от Шулц към Лорели и Джо, после обратно.

Лорели и Джо сякаш бяха умрели. Стояха абсолютно неподвижно и дори не дишаха.

Най-накрая Шулц въздъхна и отвори очи.

– Добре, Кабит – рече той и бръкна в джоба на панталоните си. – Дръж си очите отворени, искам да знам всичко, което става там, при вас... – Измъкна пачка банкноти, отброи няколко и му ги подаде.

– Ще се постарая, шефе – ухили се Кабит и тикна шапката на тила си. – Нещо друго?

– Нищо, само внимавай – отвърна Шулц и му махна с ръка да си върви. – Не разговаряй с никого, просто вдигни телефона и ме уведоми какво става.

– Добре, шефе – изправи се Кабит. – Лека нощ.

– Чакай малко – спря го Шулц и кимна към Джо. – Той ще те закара...

– Мен ли? – попита учудено Кабит, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

– Тебе – кимна Шулц. – Може би се е случило още нещо, докато те е нямало. Ще провериш и ще кажеш на Джо... – Очите му се спряха на младежа: – Иди и се навъртай наоколо, докато той провери как стоят нещата, после се връщай.

– Късно е – мрачно рече Джо.

– Когато се върнеш, ще бъде още по-късно – рязко рече Шулц. – Хайде, изчезвай!

Двамата излязоха, Лорели започна да навива на пръст черните си къдрици.

– Защо Корис е искал да застреля Белман? – попита тя.

Шулц не отговори. Наклонил глава на една страна, той се вслушваше в заглъхващото бръмчене на мотора. Едва когато навън се възцари тишина, той погледна Лорели и й се усмихна.

Никога не беше го виждала такъв, изразът на лицето му я плашеше. Стана, протегна се, ръката ѝ нервно прикри малка прозявка.

– Мисля да си лягам – рече. – Маестрото още ли ще будува?

– Значи Хари Дюк е приел да се срещне с Белман – промърмори на себе си Шулц. После взе една чаша и се приближи до бюфета да си сипе питие.

Лорели го погледна и тръгна към вратата.

– Мисля, че съм ти ядосан – тихо промълви Шулц и наля малко сода в уискито си. – Много, много ядосан...

– Какво съм направила? – спря тя с ръка върху бравата.

Шулц отпи глътка уиски и спря очи на лицето ѝ.

– Ела тук, имам нужда от теб – рече той. Лорели не се помръдна, ръката ѝ леко натисна бравата. Беше готова да изчезне всеки миг.

Шулц се засмя. Сякаш в корема му се затъркаляха воденични камъни.

– Добре, стой си там – рече и се отпусна в едно кресло. – Но трябва да поговорим. – Преполови на един дъх чашата си, избърса уста с опакото на дланта си и добави: – Ти позвъни на Хари Дюк, нали?

– Аз ли? – попита тя и очите ѝ се разшириха от учудване. – Изобщо не знам за какво говориш!

– Много си сладка, когато ме лъжеш – усмихна се Шулц, очевидно възвърнал доброто си настроение. – Но това го научих лично от Хари Дюк.

– Защо ми е притрябвало да му се обаждам? – попита Лорели.

– Поставяш ме в неудобно положение – продължи Шулц, без да показва, че е чул въпроса и. – Възбудила си любопитството на Дюк, а това не е хубаво. Дюк никога не е успявал да се държи настрана, никога... – Опрасни чашата си и ѝ се усмихна. После протегна дългите си крака и се отпусна по-удобно в креслото: – Дюк е тип, по който много си падат мадами като тебе... Не знам с какво точно ви привлича, но фактът си е факт. Някои хора вероятно са доста учудени, че човек като мен се занимава с орхидеи, но и това е факт... Не трябваше да разговаряш с Дюк... Аз съм си виновен, разбира се, никой не ме е насилвал да ти разказвам за Белман. Но просто имах нужда да ти се доверя... – Тялото му рязко се приведе напред, очите му пламнаха от гняв, гласът му проехтя като тътен на гръмотевица: – Защо му светна, тъпачке?! Бих могъл да му отвлека вниманието по-далеч от Белман!

– Не знам за какво говориш – отвърна с някаква детска упоритост Лорели. – Не помия нищо от това, което ми разказа за Белман. И не разбирам защо се опитваш да ме сплашиш...

Шулц направи усилие да съдържи гневното си избухване. Страшно много му се искаше да я хване за черните къдрици и да и разбие главата в стената, но преди това трябваше да бъде абсолютно уверен...

– Забравих, че рядко слушаш какво ти говоря – поклати глава той и бавно завъртя празната чаша между пръстите си. – Нали така? – Тялото му незабележимо се приведе напред.

– Маестро, настроението ти тази вечер никак не ми харесва – рече Лорели и рязко отвори вратата. – Отивам да си легна.

– Добре, гълъбчето ми – усмихна се Шулц и се приведе още малко напред. – Надявам се да спиш добре.

После чашата излетя от ръката му.

Тя видя блясъка на стъклото в светлината да лампата и се наведе. Но действията на Шулц, бяха наистина светкавични и чашата я улучи точно между очите. Политна и уплашено изпищя, в следващия миг се озова на колене, пред очите ѝ се появиха ослепителни кръгове.

Шулц скочи на крака и невероятно пъргаво се озова над нея. Макар и все още замаяна, тя го усети и направи опит да пропълзи встрани. Но ръката му я стисна за врата и така я разтресе, че зъбите ѝ започнаха да тракат.

– Защо се обади на Дюк? – изръмжа той.

– Исках да го задържа по-настрана от тази история – изхълца тя и отчаяно се задържа: – Пусни ме, боли!

– Глупачка! – разтърси я той. – Това е единственият начин да събудиш интереса му и ти отлично го знаеш! Искаш Дюк да се заеме с тази работа, нали? Искаш да ми създадеш неприятности!

– Не! – изкрещя тя. – Пусни ме! Нищо подобно не съм искала! Ти каза, че ще го убиеш, ако си навре носа, и аз просто исках да му попреча!

Лицето на Шулц се разкриви в зловеща гримаса, ръбът на дланта му влезе в остро съприкосновение с врата на момичето. Беше силен и злобен удар, тя политна и се просна в безсъзнание на пода.

Надвесен над нея, Шулц трепереше от гняв. Вдигна огромния си крак да я ритне, после с нежелание се отказа. Измъкна кърпичка и избърса изпотеното си лице. Направи няколко нестабилни крачки, взе чашата си от пода и я напълни с неразредено уиски. Отпи една едра глътка и се замисли.

Лорели живееше при него вече шест месеца. Беше много забавна и положително щеше да му липсва. Но играта беше прекалено голяма, за да обръща внимание на такива подробности. Даваше си сметка, че ще трябва да прави още много жертви, преди да се сдобие с това, което иска. Лорели е едва първата от тях.

Реши да се отърве от нея преди завръщането на Джо. Не беше сигурен в това момче, не знаеше дали двамата с Лорели не са направили комбина. Ей това ѝ е най-лошото на възрастта и грозотата. Никога няма да разбере дали мадамата не го е мамила с някой по-млад, по-слаб и по-

хубав...

Отиде в кухнята и намери навито на руло късо въже. Направи примка на единия му край и се върна обратно в хола. Не харесваше това, което прави, но друг избор просто нямаше. Тя ставаше прекалено опасна и ако не вземе необходимите мерки, скоро сам ще се окаже на течение.

Тялото ѝ на пода продължаваше да не показва никакви признаци на живот. Той се приближи до него и с пъшкане се отпусна на колене. По гърба му се стичаха вадички пот, дишането му беше трудно. Направи усилие да постави чувствата си под контрол, но веднага си даде сметка, че това едва ли ще бъде възможно. Защото момичето му харесваше и изведнъж му се стори безкрайно несправедливо да свърши това, което беше намислил, без да ѝ даде поне един последен шанс.

Ръцете му нахлузиха примката около шията ѝ и леко я притегнаха. После постави дебелото си коляно в средата на гърба ѝ и взе свободния край на въжето.

Седнал на прозоречния перваз, Хари Дюк дискретно се прокашля и каза:

– Бих те посъветвал още веднъж да си помислиш, Пол... Ако искаш да промениш формата на шията ѝ, може би ще е по-добре да ѝ направят пластична операция...

Отпуснат на колене, Шулц безмълвно се опули насреща му. После свинските му очички бавно започнаха да се наливат с кръв.

Седма глава

Изминаха двайсетина минути, преди Клеър да излезе от дамската тоалетна.

Питър вече се питаше дали не е успяла да се измъкне незабелязано и да се прибере у дома.

Келнерът се навърташе около масата с разтревожен вид, очевидно не разбираше защо клиентите му намаляват. Питър му направи знак да се приближи и отказа една от поръчките.

– Дамата ще се върне ли, сър? – попита келнерът.

– Да. Донесете поръчката веднага след като се появи. Не ни карайте да чакаме, тъй като може би ще трябва веднага да си тръгваме...

Келнерът внимателно го погледна, прецени, че не изглежда луд и бавно се отдалечи.

Веднага след това се появи Клеър. От начина, по който стисна устни, видяла празния стол на Дюк, Питър притеснено заключи, че вечерта едва ли може да се окаже като приятно прекарване.

Приближи се и седна.

– Хари си спомни за някаква забравена среща и си тръгна – осведоми я той. – Винаги забравя по нещо...

На устните на Питър се появи нервна усмивка.

– О, така ли? – равнодушно отвърна тя и премести очи върху четиримата музиканти, които свиреха в дъното на залата.

Появи се келнерът с отрупан поднос и започна да сервира вечерята.

– Какво ще прием, Клеър? – попита Питър и взе менюто за вината.

– Нищо – отвърна след известно колебание тя. – Малко ме заболя главата.

Лицето на келнера се сви в едва доловима гримаса. Тези жени, тези жени! Или ще поискат някоя фантастична марка шампанско, дето я няма на склад, или ще искат само газирана вода!

– Хайде, Клеър! – погледна я нетърпеливо Питър. – Виното ще ти оправи настроението. Ще си поръчаме бяло, от него положително ще ти премине главоболието...

– Бих препоръчал 156 – обади се келнерът и посочи с молива си на съответното място в менюто.

Клеър тръсна глава, в очите и се появи упорито изражение.

– Не искам никакво вино – рече тя. – Не искам и да ми се оправя

настроението.

Питър погледна умореното и мрачно лице на приятелката си, после направи знак на келнера да се отдалечи.

– Добре, скъпа – въздъхна той. – Зная как се чувстваш, нека поне си похапнем...

– Знаеш как се чувствам ли? – остро погледна тя. – Едва ли, Питър...

Той остави ножа и вилицата и озадачено я погледна:

– Какво има, Клеър? Аз да те ядосах?

– Съжалявам, Питър. Уморена съм и нямам настроение. Сигурно съм странно досадна... – От лицето ѝ личеше, че всеки момент ще се разплаче.

– Но, Клеър... – Започна той.

Устата ѝ се разкриви, тя скочи на крака и бързо напусна ресторанта.

Питър беше толкова изненадан, че не успя да реагира. Просто зяпа-ше подире ѝ, без да забелязва любопитните погледи на останалите посетители.

Зад рамото му се изправи келнерът с готовата сметка.

– Вероятно не харесахте вечерята... – промълви обидено той.

Едва сега Питър си даде сметка, че е център на вниманието, натика няколко банкноти в ръката на човека и забързано каза:

– Вземете... Приятелката ми нещо не е добре...

Излезе на тротоара и хвърли учуден поглед нагоре и надолу по улицата. Портиерът се приближи, докосна шапката си с ръка и каза:

– Колата ви е зад ъгъла, сър. Вашата дама току-що отиде при нея...

Питър му даде една банкнота и тръгна да пресича улицата.

Клеър седеше на задната седалка и плачеше. Той колебливо спря. Много му се искаше да я вземе в прегръдките си и да я утеши, но се опасяваше, че с това само ще влоши нещата. Запали цигара и се облегна на колата, настроението му беше отвратително.

– Всичко е наред, Питър – обади се Клеър, правейки отчаяни опити да стабилизира гласа си.

– Но какво има, скъпа? – попита той и се настани на седалката.

– Чувствам се толкова зле, че не знам какво да правя – отвърна тя.

– Уморена си. Ще те закарам вкъщи. Трябва ти един здрав сън. – Отново не посмя да я докосне, макар много да му се искаше.

Тя избърса очите си с кърпичка и поклати глава.

– Нека се поразходим с колата, Питър. Искам да усетя вятъра върху

лицето си, толкова е горещо... Би ли свалил покрива?

Той се подчини и завъртя стартерния ключ.

– Накъде?

– Няма значение, проста карай.

Не разбираше каква е причината за особеното ѝ настроение, но изви и подкара по посока на Феървю. Тя дълго вреже мълча. Вече не плачеше, беше се свила в ъгъла и подлагаше лице на топлата въздушна струя. Очите ѝ не се отделяха от кръговете светлина на фаровете пред тях.

Питър никога не я беше виждал в подобно настроение и се чувстваше притеснен. Обикновено Клеър се държеше спокойно и самоуверено.

– Съжалявам за тази вечер, Питър – обади, се внезапно тя. – Доста съм нервна, а и не понасям жегата... Много ли ми се сърдиш?

– Няма нищо – успокоително се усмихна той, дясната му ръка пуна волана и покри нейната. – Всеки изпада в подобни настроения. Само съм малко учуден, тъй като не допусках това за теб...

– Страхувам се, че съм като всички останали – стисна ръката му тя. – Но просто винаги съм успявала да се овладявам. Предполагам, че все още не съм напълно възстановена от болестта...

– Работиш прекалено много – рече той и кракът му леко натисна спирачката. Колата отби вдясно от пътя и спря. Той се обърна към нея и добави: – Защо не направиш единственото разумно нещо, Клеър? Зарежи тая твоя работа и се омъжи за мен. – Взе я в прегръдките си и нежно я целуна. Тя не го отблъсна, но устните ѝ бяха студени и равнодушни. – Много те обичам, скъпа – прошепна той и зарови ръка в косата ѝ. – Не можеш ли да направиш това? Ще те направя щастлива, ще бъда роб на твоите желания!

Тя нежно го отблъсна.

– Недей, Питър, тази вечер нямам настроение за подобни разговори. Хайде да продължим...

– Но какво ти става? – попита той, потискайки с усилие надигащото се раздражение. – Какво значи настроение? аз не флиртувам с теб, Клеър! аз те моля да се омъжиш за мен! За отговор на такава молба не е необходимо специално настроение! Или ме обичаш, или не ме обичаш!

Ръцете ѝ внезапно се стегнаха около бицепсите му, ноктите ѝ болезнено се забиха в кожата.

– Моля те, Питър, престани! – прошепна тя с някакво отчаяние в гласа. – Не искам да се караме! Просто не разбираш, че се чувствам несигурна...

Все още раздразнен, той рязко се освободи от ръцете ѝ.

– Така няма да продължаваме! – упорито рече той. – Чакам, чакам и все нищо не се получава! Или ме обичаш, или не ме обичаш! Ако е второто, ще бъде по-добре, ако престанем да се срещаме!

– Разбира се, че те обичам – отвърна тя. – Ти си мил и сърдечен човек, моля те недей да говориш за раздяла!

– Защо тогава не се оженим? – продължи да настоява той със сърдито лице.

– Не ме гледай така, Питър – прошепна тя. – Още минута и ще се превърнем в чужди хора... – Притисна се до него и се отпусна в прегръдката му. – О, Питър, аз наистина те обичам, но много те моля да не ме караш да прибързвам. Все още съм несигурна, все още не зная къде се намирам. Нима не виждаш, че не искам да те нараня? Колебая се единствено по тази причина – не искам да те нараня!

Дълго време останаха прегърнати. Къщите в далечината се превърнаха в неясни силуети, светлината зад прозорците угасваше, хората си лягаха да спят.

– Добре, Клеър – въздъхна най-сетне той. – Няма да говорим повече по този въпрос... поне засега. Не искам да съм причина за твоето безпокойство. Но много ми се иска да заминем някъде заедно. Просто мятаме два куфара в тая стара бричка и потегляме на юг! Един месец почивка ще ти се отрази чудесно!

Тя се завъртя на седалката, рамото ѝ се притисна в неговото.

– Някой ден ще го направим – прошепна тя. – И наистина ще бъде чудесно! – Помълча, после тихо добави: – Разкажи ми за Хари Дюк. Отдавна ли го познаваш?

А той неволно си помисли, че Хари Дюк означава Нещо за нея. Спомни си необичайното ѝ мълчание при срещата им, спомни си притеснението ѝ, когато той започна да ги закача за размяната на телефонните им номера. Накрая си спомни разочарованото ѝ лице, когато откри, че Хари си е отишъл. Прибави към всичко това несъмнения чар на Хари и сърцето му се сви.

Дълбоко в душата си призна, че Клеър и Хари биха били прекрасна двойка. Решителни, амбициозни, отлични специалисти в своята област.

– Ти хареса Хари, нали? – попита той.

– Не зная – предпазливо отвърна тя. – Разменихме едва няколко думи...

– Доволна ли си, че се запознахте?

– Не мислиш ли, че е малко странен? – отвърна с въпрос тя. – Но

сигурно има доста опит с жените...

Питър извади табакерата си и запали цигара с нещастен вид.

– Няма постоянна приятелка – опита се да изглежда равнодушен той. – Момичетата си падат по него, но той избягва да се обвързва. Обикновено бързо се освобождава от тях... Искрено бих съжалил всяко момиче, което се влюби в него...

Настъпи дълго мълчание, после Клеър леко го потупа по ръката и подхвърли:

– А ти си мислиш, че аз мога да бъда това момиче, нали?

– Не, разбира се – отвърна Питър и усети как кръвта нахлува в лицето му. – Какво ти хрумна, по дяволите?

– О, познавам те по-добре, отколкото си мислиш – засмя се тя. – Но няма защо да се тревожиш. Хари Дюк не ме привлича, нито пък аз него... Знаеш ли, Питър, доста съм живяла след хора като него. Журналисти, комарджии, бизнесмени... До гуша ми е дошло от тяхната себичност. Става ми лошо от вечната им жажда за пари и слава, от готовността им да жертват всичко в името на поставената цел. Преди години може би щях да съм привлечена от Хари Дюк, но не и сега. Аз съм като Феървю. Искам само да ме оставят на мира, за да мога да се радвам на мъничкото щастие, което все още съм способна...

Питър я притисна до себе си.

– Но ти не познаваш Хари – прошепна той. – Той не е като тези хора. Сигурно би го харесала, точно както аз го харесвам. Може би наистина е див и груб, но никога с хората които обича. Не, наистина не е като другите...

– Страх те е да не ме отнеме от теб, нали? – усмихна му се тя, но очите ѝ бяха разтревожени.

– Още не знам, но скоро ще разбере – отвърна Питър. – Ще си проличи дали наистина се интересува от теб, или не...

– Хайде да се прибираме, Питър – леко потръпна тя. – Нали ще ми простиш, че ти развалих вечерта?

– Не си я развалила – отвърна той и завъртя ключа. – Напротив, направи ме щастлив... Защото ми каза, че ме обичаш...

– Вярваш ми, нали?

– Разбира се. Но започвам да си мисля, че ми създаваш доста проблеми.

– Страхуваш ли се от това?

– Не, предполагам, че животът ми ще бъде прекалено скучен, ако получа всичко, което искам. Но теб те искам, скъпа! И само чакам да си

оправиш настроението, за да предприема нова атака! Вече знам какво изпитваш към мен и ще те обсаждам, докато са предадеш!

Спряха пред малката къщичка на Клеър и Питър изключи двигателя.

– Пристигнахме – рече той: – Как предпочиташ – да си ида у дома пеш, или утре вечер да ти върна колата?

– По-добре влез, Питър – прогледна тя и нещо в гласа ѝ накара кръвта му да закипи.

– Късно е – поклати глава той. – Утре ме чака тежък ден. Мисля, че ще е по-добре да се прибирам докато все още имам време...

– Исках да кажа, че не е нужно да се, прибираш – още по-тихо каза тя.

Ръката му се плъзна върху нейната.

– Наистина ли? – Усети как, сърцето заблъска като тежък чук в гърдата му.

– Разбира се – прегърна го тя. – Не знам дали мога да ти дам всичко от себе си, но ти си толкова, търпелив!

За миг се беше почувствал на седмото небе споменаването на търпението му развали всичко.

– Не, Клеър – поклати глава той. – Прибери се сама и хубавичко се наспи. Ти си прекрасна и аз много те обичам, но предпочитам да изчакам още малко...

Тя бързо слезе от колата.

– Лека нощ, Питър – приведа се над прозорчето бледото ѝ лице. – Не исках да създавам нови усложнения. Разбира се, че си прав. Ти винаги си прав, скъпи!

Изтича по пътеката и сянката ѝ се стопи по посока на къщичката. Той чу как вратата, се затръшна зад гърба ѝ.

Осма глава

Хари Дюк се плъзна във вътрешността на стаята, без да сваля очи от Шулц. Ръката му напипа ръчката на прозореца, затвори я и дръпна шнура за спускане на външните щори.

Шулц изглеждаше напълно парализиран. Коляното му продължаваше да притиска гърба на Лорели към пода, край на въжето висеше от дебелия Му пръсти. Само очите му издаваха признаци на живот и бяха насочени в лицето на Дюк с убийствен блясък.

Дюк разтвори палтото си толкова, колкото да му покаже кожата кобур подмишницата си, очите му нито за миг не напуснаха лицето на Шулц. Знаеше, че дебелият може да се движи изключително пъргаво, когато това се налага.

– Надявам се, че не преча – облегна се на стената той. – Но всеки на мое място би си помислил, че си решил да убиеш това момиче...

Шулц продължаваше да стои на колене и само примигваше насреща му.

– Дръпни се от нея – тихо му заповяда Дюк.

Шулц шумно изпусна въздуха от гърдите си и остави въжето да се изплъзне от пръстите му. После бавно се изправи и прокара ръка по тлъстото си потно лице.

– Здравсти, Хари – малко пискливо рече той. – Доста ме стресна...

– Извинявай – отвърна Дюк, като продължаваше да наблюдава внимателно движенията му. – Другият път ще ти звънна предварително...

Шулц се заклатушка през стаята, стигна до бюфета и напълни чашата си. Изпи уискито си на една дълга и жадна глътка, избърса уста с opakото на дланта си и бавно се отпусна в креслото. Очите му объркано примигваха, ръцете му видимо трепереха.

Дюк отлепи гърба си от стената и пристъпи крачка напред.

– Виж какво, Пол – започна той, – предупреждавам те да не вършиш глупости. Хич и не си помисляй да вадиш патлак или нещо друго от тоя сорт. Имам повече опит от теб в тая работа и окото няма да ми мигне, ако се наложи да те гръмна...

Лицето на Шулц се разкриви в подобие на усмивка.

– Още не ми е омръзнал животът – рече той. – Можеш да бъдеш спокоен.

– Просто те предупреждавам, тъй като току-що се готвеше да

направиш една друга глупост – отвърна Дюк и спря очи върху проснатото на пода момиче. – Голяма глупост! С какво толкова те е ядосала?

Дебелият отмести поглед от лицето му и замълча, в същия миг Лорели простена и се размърда.

– Май ще е по-добре да ѝ сваля вратовръзката, преди да е дошла в съзнание – промърмори Дюк и коленичи до нея. – Няма да ѝ стане особено приятно, ако разбере, че е била на крачка от ковчега...

– Нямах намерение да я убивам – забързано рече Шулц. – Исках само да я изплаша...

– Ти си подредено копеле, Пол – поклати глава Дюк. – Хубави идеи се въртят под шапката ти! – Ръката му внимателно разхлаби примката около шията на Лорели и я измъкна през главата ѝ. Дясната му ръка остана свободна, положена върху коляното.

Захвърли въжето в ъгъла и внимателно обърна момичето по гръб. В същия миг ръката на Шулц се стрелна към задния му джоб и почти успя да измъкне тежкия автоматичен пистолет оттам. Но само почти. Шулц замръзна на място и впери поглед в дулото на револвера 38-ми калибър, който Дюк беше успял да извади по наистина магически начин.

– Не тренираш достатъчно, Пол – равнодушно рече Дюк. – Сега искам много бавно да си измъкнеш ръката оттам и да пуснеш пистолета на пода!

Шулц се озъби, после неохотно се подчини. Тежкия автоматик хлопна на пода.

– Ритни го насам – посъветва го Дюк. – Просто не мога да те позная, Пол. Нима наистина ти е омръзнал животът? Замалко да те гръмна!

Наведе се да вземе пистолета и го пхна в джоба си.

Шулц сви рамене и се отпусна в креслото, изведнъж успокоен.

– Жалко, че си пхаш носа и тук, Хари – промърмори той. – Доста хора притесняваш и в крайна сметка положително ще съжаляваш за това... Добре, първия рунд го спечели, но има още много рундове...

Дюк гледаше Лорели с нескрито любопитство.

– Виждал съм го накъде това маце – рече той. – Много е готино, не мислиш ли? Сега се радвам, че се появих навреме, Пол... Не бива да харчиш готини мадами с такава лекота! В тая има още много хляб, ако ти не можеш да се справиш с нея, други ще могат!

Лорели тихо простена, ръката и напипа изранената шия, очите ѝ се отвориха. Вида Хари Дюк и рязко се надигна на лакти, в погледа ѝ се появи недоумение.

– Спокойно – рече и Дюк. – Всички тук сме приятели, няма нищо

страшно.

Очите на Лорели се преместиха върху Шулц и в тях се появи гневен блясък. Бавно се изправи на крака, попипа нараненото си чело и започна да ругае. Речникът ѝ беше толкова богат, че Дюк я погледна с уважение.

– Хей, сестричке, ще ти се скъсат жартиерите – развеселено рече той. – Пол искаше само да те поуплаши... Сам ми го каза...

– Дай един пищов да му пробия тлъстия търбух! – продължаваше да фучи Лорели. – Гадното копеле ме замери с чашата си, без дори да ме изслуша! – Изтича към креслото на Шулц и застрашително се надвеси над него: – Ще си платиш за това, миличък! За всичко ще си платиш! Ще те накарам да съжالياваш, че изобщо си се захванал с мен, гаден разплут търбух!

Хари Дюк направи болезнена гримаса.

– Надявам се, че не ти си я научил на този речник, Пол – рече той. – Направо се притеснявам!

Шулц направи рязко и мълниеносно движение, тежката му десница се стовари върху лицето на Лорели. Тя отхвъркна назад и нададе пронизителен вик.

Вратата се отвори и в стаята връхлетя Джо. Видял Хари Дюк насреща си, той рязко се закова на място. Лицето му стана бяло като вар, ръцете му бавно започнаха да се вдигат нагоре.

– Всичко е наред, Джо – приятелски рече Дюк. – Няма нужда да вземаш за почест. По всичко личи, че двамата с теб присъстваме на малък семеен скандал...

Джо свали ръцете си и премести очи върху Шулц, който се беше свил на стола като огромен отровен жабок.

Лорели изведнъж грабна ръжена от камината и се понесе към Шулц. Лицето ѝ бе безумно и зло, очите ѝ горяха като въглени. Дюк протегна крак и вместо да профучи край него, тя с тежък тътен се просна на пода.

Главата на Дюк леко кимна по посока на ръжена и Джо се наведе да го вземе. Лорели се надигна, от гърдите ѝ се изтръгнаха вопли на безсилна ярост.

– Май е време да сложим край на веселбата – въздъхна Дюк. – Иначе някой може да пострада... – Наведе се и сграбчи Лорели през кръста, предотвратявайки по този начин поредното нападение срещу Шулц. Стисна китките ѝ и промърмори: – Хайде, стига вече! Ако не започнеш да се държиш прилично, веднага си тръгвам. И тогава Господ да ти е на

помощ!

Тя продължи да се дърпа известно време, после утихна.

Без да я изпуска от хватката си, Дюк погледна по посока на Шулц.

– Мисля, че е време да потеглям, Пол – рече той. – Няма да ти липсва тая сладурана, нали? Ще я взема със себе си, за да съм сигурен, че няма да ти види сметката...

В очите на Шулц се появи тревога.

– Чакай – наведе се напред той. – Тя не иска да ме изоставя!

– Наистина ли? – развесели се Дюк и премести очи върху лицето на момичето. – Ти какво ще кажеш по този въпрос?

Шулц не й даде време за отговор.

– Остави ни да си поговорим насаме, Хари! – примолви се той. – Тя е още дете, не разбира много неща...

– В този квартал май растат доста груби дечица – отвърна Дюк. – Според мен няма смисъл да си говорите насаме, Пол. Току-виж пак си почнал онзи номер с вратовръзката...

– Вече нямам нищо общо с теб, търбух такъв! – изкрещя Лорели. – Ще те видя пак, само когато те спускат да запълниш някоя дупка в земята!

– Е, Пол, мисля, че нещата са ясни – въздъхна Дюк и се обърна към Лорели: – С мен ли идваш, или искаш да те откарам някъде?

Тя го стрелна с ясните си, все още проблясващи от гняв очи, прехапа за миг долната си устна, после решително тръсна глава:

– Идвам с теб!

– Браво, момичето ми – усмихна се Дюк. – Не бих казал, че бавно вземаш решенията си... – Пусна я и се извърна към Шулц с лека въздишка: – Съжалявам, Пол. Свикнал съм да изпълнявам желанията на дамите, особено когато имат такава страхотна външност...

Ръцете на Шулц побеляха върху облегалките на креслото.

– Не бъди глупава, Лорели! – изхриптя той. – Сама си търсиш белята! Остани тук и аз ще се погрижа за теб. Знаеш какво имам предвид...

– Върви на майната си! – злобно му се ухили тя и вдигна лице към Дюк: – Какво чакаме още?

Дюк пое към вратата, като избираше такава позиция, от която да наблюдава непрекъснато действията на домакина и Джо.

Шулц окончателно си изпусна нервите. Тялото му се приведе напред, очите му пламнаха, подпухналото му лице стана мораво от гняв.

– Горчиво ще съжаляваш, ако си отвориш проклетата уста! – изрева на Лорели той. – Чуваш ли какво ти казвам? Той само чака да се

разбъбриш! Познавам отлично Хари Дюк! Използва жените, после ги захвърля! Нещастна тъпачка! Тръгнеш ли с него, губиш всички шансове да изкараш малко пари!

– Внимавай за кръвното си, Пол – посъветва го Дюк. – На никого няма да е приятно, ако вземеш да хвърлиш топа. Ще заведе момичето там, където няма да можеш да го безпокоиш. Толкоз. Утре сутринта ще ти се обадя да си поговорим. Сбогом, Пол.

Шулц изобщо не му обърна внимание, треперещият му пръст продължаваше да е насочен към Лорели.

– Отвориш ли си човката, с тебе е свършено! – заплашително просъска той. – Ще те открия, ако ще вдън земя да си се заровила! И тогава горчиво ще съжаляваш!

Лорели му се изсмя в лицето.

– Не можеш да ме уплашиш – рече. – Я виж какъв човек ще ме пази! – Хвана ръката на Дюк и го изведе от стаята.

В момента, в който стъпиха на тротоара, Дюк я хвана здраво за ръката и се впусна в бяг.

– Хайде, скъпа – подкани я нетърпеливо той. – Не искам Пол да ни очертае пътя с куршуми!

– Тебе май те е шубе от него, а? – презрително го изгледа Лорели, после раздражено извика: – Не бързай толкова, полата ми е тясна!

Дюк пхна ръка подмишницата ѝ и я повлече напред. Зад тях нещо приглушено пропука, куршумът свирна над главите им и се сплеска в стълба за улично осветление.

Лорели изписка, вдигна полата високо над бедрата си и припна напред като сърна. Дюк едва успяваше да я догони, задавен от смях.

– Сега май някой друг го е шубе – задъхано извика той, настигна я на два скока и отново хвана ръката ѝ. – Насам!

Отзад тресна втори изстрел и този път куршумът свирна между главите им. Лорели преодоля следващите седем-осем метра на два дълги скока и отново изпищя.

Дюк направи усилие, за да я спре пред колата си, отвори вратата и я натика вътре. После се настани зад волана, включи на скорост и потегли с остро свирене на гумите.

– Нямах представа, че Пол е толкова добър стрелец – задъхано рече той и в същия миг край стъклото бръмна още една разсърдена оса. След няколко секунди къщите от двете страни на улицата се сляха в неясен фон, стрелката на скоростомера надскочи стоте и продължи да се изкачва нагоре.

– Цялата работа ми се отрази доста здравословно – настани се удобно на седалката Дюк. – Черният ми дроб отдавна плачеше за малко раздвиждане и ето че си го получи.

Лорели се беше навела напред и внимателно изследваше състоянието на копринените си чорапи, меко проблесващи под светлината на арматурното табло. Бързо откри, че коленете ѝ надничаха през широки дупки и ядосано изруга.

– Бас слагам, че това е първата стрелба на територията на Бентънвил – рече Дюк, като продължаваше да увеличава скоростта. – Мисля, че Пол вече не ни обича...

Лорели само изсумтя и продължи да разглежда чорапите си. След известно време вдигна глава:

– Значи ти си Хари Дюк, а?

– Единственият син на достопочтената госпожа Дюк – потвърди той и добави: – Я ми кажи, къде сме се виждали с теб?

– О, аз съм доста известна – игриво отвърна тя. – Името ми е просто Лорели. Не Лорели Монтгомъри, или Лорели Спюък, а просто Лорели...

– Разбирам – мрачно кимна той. – Имаш ли някаква причина да се лишиш от фамилно име, или това не ми влиза в работата?

– Причини дал Господ – отвърна тя. – Една от тях е, че нямам родители...

– Интересно – промърмори Дюк и изви по главната улица. – Значи си се излюпила от яйце...

– Нещо такова – призна си Лорели. – Не помня подробностите, но беше нещо от този сорт...

– Какво ще кажеш за чаша горещо кафе и един хубав сандвич с пиле?

– Сега ли? – учудено го погледна тя.

– В същата тази секунда – отвърна той, натисна спирачките и закова пред една денонощна закувалня.

– Би било чудесно – рече Лорели и слезе от колата. – Ще имаш ли нещо против, ако вместо сандвич си поръчам „Ривита“¹? Имам чувството, че доста съм напълняла...

– Бих казал, че това не ти е необходимо. Куп мъже биха те приели такава, при това с огромно желание.

Влязоха в закувалнята. Вътре нямаше никой, барманът дремеше в

---

1. Препечен нискокалоричен порест хляб със зехтин и подправки. – Бел прев.

ъгъла на тезгяха. Дочул стъпките им, той стреснато отвори очи, на лицето му се появи усмивка.

– Закъсняхте, господин Дюк – рече, после забеляза Лорели и очите му се ококориха с нескрито одобрение. – Какво ще обичате?

Лорели си поръча „Ривита“ с домати, а Дюк – сандвич и кафе.

Настаниха се зад бара и Лорели отново се сети за скъсаните чорапи.

– Какво ще правя сега? – ядосано въздъхна тя. – Не мога да ходя в този вид!

– Всички жени само за това мислят – прозя се Дюк, започнал да усеща тежестта на умората. – Хей, Джос, да имаш случайно чифт копринени чорапи за дамата?

Съдържателят донесе сандвичите и се ухили:

– За такава дама всичко имам!

– Тя не иска всичко, а само чифт копринени чорапи.

Съдържателят кимна и попита:

– Кой номер, госпожице?

Тя му го каза и след малко на бара се появи кутия с чорапи в различни цветове.

– О'кей, Джос, благодаря ти – рече Дюк. – А сега изчезвай, защото имам важен разговор с дамата.

Джос пусна нещо, което приличаше на усмивка, и се оттегли в противоположния край на бара.

Лорели захапа филията и разрови с пръст чорапите в кутията. При всяко помръдване на главата върху лицето ѝ се изписваше болезнено изражение.

– Можем ли да направим кратък преглед на твоята биография? – попита с пълна уста Дюк.

– Нито дума за мен – поклати глава Лорели. – Тази нощ ще бъда загадъчната жена за теб, пък утре сутринта ще видим.

– Хубаво – отвърна Дюк и замислено разбърка кафето си. – Но утре наистина трябва да бъдеш по-словоохотлива... Ако искаш АЗ да ти помогна, разбира се... Не сме ли се виждали в кабинета на Пол?

– Няколко пъти – кимна тя. – Предполагам, че в главата ти има само сделки, иначе би ме запомнил...

– Не е това – възрази Дюк. – Просто имам едно желязно правило – никога да не проявявам интерес към чужди мадами. Как стана така, че си се свързала с Пол?

Лицето на Лорели помръкна.

– Край на предаването – решително рече тя. – Станция Х приключи

с програмата. – Наряза домата в чинията си и добави: – Искам да ида някъде, където мога да се наспя.

– Нямах пари, нямаш дрехи, имаш само тяло, което се нуждае от охрана – резюмира Дюк. – Не е малко, нали?

– Аз поемам грижа за тялото си, а ти – за всичко останало – отвърна тя.

Той галантно ѝ благодари.

Очите ѝ се спряха на стенния часовник, според който минаваше два.

– Я ми кажи – меко започна Дюк, – ти ли ми се обади снощи да ме предупредиш да не се занимавам с Белман?

– Може и аз да съм била – сви рамене тя и очите ѝ изведнъж изгубиха живец си. – Звъня на куп хора...

– Интересувам се от Белман – отпи от кафето си Дюк. – Не искам да си помислиш, че ме привлича с нещо хубаво в себе си... Интересува ме по други причини... Знаеш ли нещо за него?

Лорели кимна, избърса пръсти в полата си и се зае да прехвърля чорапите в кутията.

– Знам много неща...

– Хайде, почвай – подкани я той. – Нека ти бъда баща-изповедник.

– Никога не съм имала баща – отвърна тя, извади чифт чорапи с телесен цвят и започна да ги проверява за бримки. – И вече е късно да се одобвам с такъв...

– Не е необходимо, остави нещата на мен.

Тя сви рамене, откачи скъсаните чорапи от жартиерите си и започна да ги смъква.

Той отмести поглед и се съсредоточи върху кафето си. За разлика от него съдържателят прояви съвсем жив интерес към заниманията на Лорели и дори се приведе напред, за да вижда по-добре.

Лорели вдигна глава и го изгледа с присвити очи.

– Махай се или ще ида да угася лампите! – ледено го предупреди тя.

Онзи се дръпна толкова рязко, че обърна един от бурканите със сладкиши на тезгяха.

– Господи, какво дете на природата – въздъхна с тъжна усмивка на лицето Дюк, после се извърна към съдържателя: – Няма нищо, Джос. Можеш да вземеш старите чорапи и да ги използваш за нощна шапчица... Ще изглеждаш страхотно!

Лорели обу новите чорапи, стана и се протегна.

– Е, сега вече ми трябва легло – прозя се тя. – Вратът ми е изранен, главата ми тежи като гюле... Хайде, нима си без сърце?

– Със сърце съм, как да не съм – отвърна Дюк. – Но просто се чудя какво да те правя. Не искам да те водя у дома, тъй като това ще доведе до неща, които трябва да избягвам.

– Ами? – учудено го изгледа тя. – Не се тревожи за мен, няма да ти досаждам.

– Тревожи ме, че аз може да ти досаждам – въздъхна Дюк.

Тя се втренчи в него, очите ѝ бавно потъмняха от гняв.

– Май се досещам накъде биеш – процеди през зъби тя. – Ако мислиш, че не съм достатъчно подходяща за теб, тогава...

– Не е това – прекъсна я Дюк. – По-скоро обратното...

Лорели беше толкова изненадана, че не успя да отвърне нищо.

– От друга страна, Пол може би вече е тръгнал да те търси – продължи Дюк. – И никак не ми се иска да те оставям без закрила... Ето какво ще направим. Ще събудим моя стар приятел Питър Калън и ще го помолим за подслон.

– Идеята ти не ми допада особено – помръкна тя. – Мислех, че ще е по-добре да сме сами, за да можем да се опознаем...

– Пречи ми възпитанието – поклати глава Дюк, после стана и се насочи към телефонната кабина. – Едно време здравата ни стягаха...

Лорели си поръча нова чаша кафе. Усмихна се любезно на Джос, но онзи вече я гледаше без всякакъв интерес. Буркан разпилени по пода сладкиши бяха достатъчно главоболие, цяла нощ щеше да търка. Тръсна чашата под носа ѝ, прибра си кутията с чорапите и хвана метлата.

Дюк излезе от кабината.

– Всичко е о'кей – рече. – Довърши си кафето и да вървим.

Лорели се намръщи, докосна с пръст шията си и рече:

– Утре сигурно ще съм схваната. Мръсното дебело копеле, здравата ме халоса!

– Не му придирай толкова – успокои я Дюк. – Може би сериозно си го ядосала.

Тя привърши кафето и се смъкна от високото столче.

– Ще се наложи да почерпиш, нямам пукнат цент – рече.

– Свикнал съм – отвърна Дюк и извади няколко банкноти от джоба си. – Срещна ли готина мадама, винаги се охарчвам до дупка... Но това поддържа бизнеса.

Качиха се в колата и след няколко минути пристигнаха пред жилището на Питър Калън.

Той още беше облечен, очите му бяха леко подпухнали.

– Влизайте – покани ги той и хвърли един любопитен поглед към Лорели.

– Това е Питър Калън – представи го Дюк. – Добро момче е, така че се налага да си подбиращ речника... Пит, това е Лорели. Не е Лорели Монтгомъри, нито пък Лорели Спюък. Просто Лорели. Излюпила се е от яйце.

Питър объркано примигна, на лицето му се появи притеснена усмивка.

– Чуй какво та предлагам – продължи все така леко Дюк. – Отстъпваш леглото си на тази млада дама, а ние с теб ще нанкаме в креслата. Това може би не ти се струва много приемливо, но по-късно ще си горд, че си оказал помощ...

– Не искам леглото му – възрази Лорели. – Мога да спя и на земята.

Дюк я хвана за ръка и решително я поведе към спалнята.

– Хайде, лягай си – нареди ѝ той. – А утре хубавичко ще си поговорим и тогава ще видим какво искаш и какво не искаш. – Дръпна се назад и затвори вратата.

Питър тежко се отпусна в едно от креслата.

– Надявам се, че знаеш какво правиш – въздъхна той. – Защото аз абсолютно нищо не разбирам.

Дюк зае другото кресло, протегна се и устата му се разкриви в широка прозявка.

– Сутринта ще ти обясня всичко – промърмори той. – А сега ме остави да подремна. Денят ми беше доста тежък.

– Браво бе! – изгледа го продължително Питър. – Идваш посред нощ, пъхаш някаква мадама в леглото ми, а после отказваш дори да ми обясниш какво става! За глупак ли ме вземаш?

– За приятел – отвърна Дюк и се настани по-удобно в креслото. – За приятел с широко сърце, когото обичам.

– Това едва ли ще ми помогне да се ориентирам – иронично се усмихна Питър. – Друго няма ли да ми кажеш?

Дюк отвори едното си око и се намръщи:

– Какво да ти кажа, по дяволите? Коя е тя ли? Представа си нямам! Какво смята да прави? Никаква идея! Просто я взех със себе си, тъй като има нужда от подслон и закрила, а аз имам нужда от малко спокойствие! Това е положението! – Окото му отново се затвори.

– Какво ти е впечатлението от Клеър? – попита Питър и внимателно го погледна.

– Добро момиче – изръмжа Дюк. – Прекалено добро за тъпак като тебе! Ако не внимаваш, ще взема да ти я отмъкна!

– Ще внимавам много! – стисна устни Питър. Тонът му беше такъв, че Дюк отвори очи и рязко се изправи.

– Ама ти май се ядоса! – възкликна учудено той. – Нима не разбираш кога се шегувам?

– Разбирам – отвърна Питър. – Но въпреки това ще внимавам!

– Тоя май превъртя – отчаяно вдигна ръце Дюк, отпусна се в креслото и след миг вече дълбоко спеше.

ТАКА ЗАВЪРШИ ПЪРВИЯТ ДЕН.

А ЕТО КАК ПРОТЕЧЕ ВТОРИЯТ...

Девета глава

На другата сутрин Клеър Ръсел влезе в редакцията на „Кларион“ и се насочи право към стаята си. Свали си шапката, докосна лицето си с напудрено памуче и седна зад бюрото. Чувстваше се потисната и уморена.

Пощата ѝ бе акуратно подредена в единия край на бюрото, картоненият плот беше снежнобял, мастилницата напълнена. Но на нея не ѝ се работеше. Отмести купчината писма и се загледа през прозореца. Слънцето вече напичаше и улиците изглеждаха прашни. Феървю плачеше за дъжд, всичко в малкото градче изглеждаше изгорено и посърнало.

Тя мислеше за Хари Дюк – занимание, което ѝ беше отнело по-голямата част от нощта. Мислеше за Хари Дюк и Питър... За Питър и Хари Дюк... Мяташе се в тясното си легло и викаше в съзнанието си всички детайли на изминалата вечер. Пред очите ѝ съвсем ясно се очертаваха широките рамене на Хари, тъмнокосата му глава, тънките мустачки... Почти физически усещаше силата, която се излъчваше от него.

Достатъчно беше да протегне ръка и тя щеше да сложи своята в нея. Тя знаеше, че той си дава ясна сметка за това и потръпваше от страх. Знаеше и друго – срещата между тях има последствия и за двамата. Секунда преди нея те бяха просто двама непознати, секунда след като ръката ѝ потъна в неговата – близки и сродни души, черпещи сила и увереност един от друг.

Подобно нещо никога не ѝ се беше случвало. Няколко пъти се беше влюбвала, нито веднъж щастливо. До мига, в който Хари Дюк пое ръката ѝ, тя искрено вярваше, че е влюбена в Питър. Съзнаваше, че не е възможно да е влюбена в Хари, но едновременно с това знаеше, че той е единственият мъж на света, от който се интересува, и този интерес няма да отмине бързо.

Всичко беше объркано. Питър е чудесен човек, уязвим, но щедър и благороден. Предлагаше ѝ любовта си като момченце, което предлага последното си бонбонче на любим приятел. Не искаше да го наранява, но си даваше сметка, че ако Хари Дюк поиска да я има, тя или щеше да му се покори, или да замине някъде надалеч. Май точно това трябва да направи – да си събере багажа и да замине! Само по този начин би си спестила много и тъжни неприятности. Но когато се замисли сериозно как ще напусне Феървю, ще намери нова работа и нови приятели,

изведнъж изпита страх пред това пълно с неизвестности начинание. Не, едва ли може да го прави до безкрайност!... За да обърнеш гръб на всичко, което си създал, и да започнеш нов живот, трябва да притежаваш три неща – младост, сила и свобода.

В съзнанието ѝ изплуваха думите, с които Питър защити пред нея Хари Дюк: „О, той не е такъв. За теб ще бъде страхотен, точно както е за мен... Зная, че е груб и див, но не и с хората, които обича. С тях той е съвсем друг...“

Твърдо вярваше, че Хари е лоялен приятел и тази вяра ѝ помагаше да потиска страховете си. Мъжете често проявяват лоялност към хората, на които държат, Вероятно и в случая ще стане точно така. Хари Дюк няма да ѝ се обади и ще остане лоялен спрямо приятеля си Питър.

Звънчето на бюрото ѝ остро издрънча. Това означаваше, че Сам Тренч има нужда от нея. Тя скочи на крака, хвърли поглед на отражението си в огледалото и леко се намръщи на сивите кръгове под очите си. После се насочи към кабинета на шефа си.

Сам се беше отпуснал върху стола на колелца, ръцете му бяха отпуснати върху плота на бюрото, изпъстрен с телефонни номера и неясно надраскани бележки. От устата му стърчеше вечната оръфана лула.

– Добро утро, Сам – поздрави го тя и седна на прозоречния перваз, с гръб към светлината.

Сам вдигна глава и ѝ отправи един пронизателен поглед. Заемането на подобна позиция не беше ново за него.

– Май пак си забравила да си легнеш, а? – остро попита той. – Имаш ужасен вид, момичето ми. Май се налага да се погрижиш за себе си... Какво ще кажеш за малко отпускане?

– Нищо ми няма – сви рамене Клеър. – Кажки какво става?

– Оказа се, че си права – отвърна Сам, извади носна кърпичка и започна да трие стъклата на очилата си. – Тимсън е купил Пиндърс Енд. Снощи попритиснах Хил и той ми разказа всичко.

– Тимсън, а? – погледна го Клеър. – Но той положително е подставено лице и зад него се крие някой друг...

– Точно така. И този някой друг се нарича „Бентънвилска поземлена корпорация“, зад която надничат името Белман... Направих си проверките и установих, че са предложили добра цена и бързо са сключили сделката. Тимсън е в града едва от три дни...

– Какво ще правят с тази земя? – попита Клеър.

– Не знам – отвърна Сам, отвори чекмеджето си и извади някакви чертежи. – Ето ти го Пиндърс Енд. Разположен в западната част на

Феървю, на около три километра от центъра на града и на пет от индустриалната зона... Земята е неплодородна, десетте бараки върху нея вероятно ще се срутят при първия по-силен вятър. Собствениците им нямат пукнат грош, до там не стига нито електричество, нито канализация... Бих казал, че покупката е изгодна за Тимсън, тъй като е получил земята почти без пари. Но все си мисля, че би могъл да вложи парите си в други, далеч по-изгодни начинания...

Клеър спусна крака на пода и се извърна към оживената улица отатък прозореца.

– Защо, Сам? – попита тя. – Защо им е притрябвал Пиндърс Енд?

Възрастният мъж изчука пепелта от чашката на лулата си и зарови пръсти в гъстата си коса.

– Фантазията ти май пак включи на скорост – усмихна се той. – Надушваш добро материалче, а?

– Точно така – извъртя се към него Клеър.

– И какво мислиш да правиш? – попита Сам, наведе глава и я стрелна изпод вежди. – Нещо ти мърда под шапката и не се опитвай да го отричаш!

– Добре де, няма – отвърна на усмивката му Клеър. – Но то няма нищо общо с теб.

– Не искам да започваш нещо, което ще ни донесе неприятности! – предупреди я Хам. – Напоследък и без това сме затънали до гуша...

– Ще се опитам – отвърна тя и се измъкна от кабинета.

Изтича право при Барнс и го хвана да си слага шапката с очевидно намерение да излиза.

– Чу ли за Пиндърс Енд? – изръмжа насреща ѝ той. – Оня мошеник го е купил, но мълчеше като риба. Душичката ще му извадя, само да ми се мерне пред очите!

– Къде отиваш, Ал?

– Да хвърля едно око на парцела. Идваш ли с мен?

– Не – поклати глава тя. – Трябва да проведе един телефонен разговор. А ти си отваряй очите. Огледай почвата, виж дали някой не е копал напоследък...

– Защо? – озадачено я изгледа Барнс.

– Мисля, че знам кой е купил парцела. Не биха хвърлили парите си на вятъра... Там трябва да има някакви полезни изкопаеми... Я сребро, я петрол...

– Пак бълнуваш, ангелче. Земята наоколо отдавна е прокопана и преровена, никой не е успял да открие нещо ценно в нея.

– Защо тогава я купуват? – тропна с крак Клеър.

Барнс се почеса по главата.

– Може би искат да си запазят гробове – ухили се той.

– Хайде, върви и хубавичко се огледай! – шеговито го побутна тя. –

Опитай се да разбереш дали досегашните собственици са получили предупреждение да напуснат.

Барнс се обърна към вратата и забързано излезе.

Клеър се затвори в стаята си. Дръпна ципа на чантичката си и се зарови в нея. Най-сетне откри това, което ѝ трябваше, сред купищата стари сметки и отдавна прочетени писма. Измачканото листче с телефонния номер на Хари Дюк.

Посегна към слушалката с разтуптяно сърце. Странно, много странно, помисли си тя. Изпитваше непонятно задоволство от факта, че има повод да му се обади толкова скоро след срещата им, радваше се, че бе взела номера му.

Седеше като закована в стола и слушаше призивните сигнали на аппарата. Някъде, в неизвестна за нея стая, звънеше телефонът. Опита се да си представи обзавеждането ѝ, но пред очите ѝ се мяркаха само стомана, кожа и стъкло. Просто не можеше да си го представи сред друго обзавеждане.

Някой вдигна слушалката след доста голямо закъснение.

– Да? – рязко и недружелюбно попита този някой.

– Господин Дюк, моля...

– Няма го! – тросна се онзи и затвори.

Тя погледна безмълвната слушалка и почувства как ѝ призлява. Даде си сметка, че страшно много се бе надявала да чуе гласа на Хари Дюк.

Десета глава

Питър Калън отвори очи и объркано огледа хола. Тялото му беше схванато, тилът му пулсираше от болка. Направи опит да седне и неволно простена.

Хари Дюк се размърда и зяпна насреща му.

– Ужас, а? – промърмори той, докато се надигаше и търкаше очите си с юмрук. – Какво ли не прави човек заради една жена! С тапицерията, която има оная мадама, би трябвало да я оставим да спи на пода, а леглото да си остане за нас!

Питър разкопча сакото и жилетката си.

– Доколкото си спомням, тя точно това предложи – отвърна той и внимателно се протегна.

– Тъй си беше – кимна Дюк. – И не мога да разбера какво ме накара да отхвърля предложението й... Пит, синко, май започвам да се превръщам в стар развратник, когото всяка мацка може да върти на пръста си!

– Ези или тура – извади някаква монета Питър. – Който познае, пръв ползва банята.

Дюк не позна и поклати глава.

– Хайде, бягай – рече. – През това време ще приготвя нещо за закуска... Я да видим дали онова пиленце се е събудило... – Открехна вратата на спалнята и извика: – Ставай, момичето ми! Аз правя закуска-та, а ти си последна в банята!

Отвътре не долетя нито звук.

– Спи като заклана! – помърмори Дюк и хвърли поглед през рамо към Питър. – Ей това не им харесвам на жените! Обичам само онези от тях, които спят леко, като сърнички...

– Това пък защо? – попита Питър, вече останал по бельо.

– Ами кой ще ме пази от крадци? Аз самият спя като убит!

– Я иди да я събудиш – посъветва го Питър. – Може пък да умее да готви...

– Ти си имал НЕЩО между ушите си! – похвали го Дюк. – Досега бях сигурен, че там е пълно само с хрущяли!

Ръката му пипнешком потърси ключа за осветлението, намери го и го натисна.

– Ставай, сънливке! – бодро се провикна той. – Имаме нужда от закуска!

После изведнъж зяпна и направи крачка напред.

Върху постелята се беше проснал Тимсън, главата му беше отмената назад, ръцете му бяха свити в юмруци. На гърлото му зееше грозна рана, кръвта влажно проблясваше под ярката светлина. Чаршафите бяха червени, стената над възглавницата беше цялата в кръв, на килима също се бе събрала малка локвичка.

Дюк пое дълбоко въздух. Стомахът му се сви, кожата му леко настърхна. Пристъпи внимателно към леглото и докосна китката на Тимсън. Беше студена и лепкава като пластелин. Вероятно е мъртъв от няколко часа, прецени Дюк.

Изправи се и внимателно огледа стаята. Не откри нищо, което да заслужава внимание. Лорели бе изчезнала без следа, а той кой знае защо не се учудваше от този факт. Проснатият върху леглото труп променяше обстановката изцяло. Сякаш бе попаднал в непознат дом, всъщност и в съвсем непознат свят...

Потърси оръжието на престъплението и в очите му проблесна лека надежда. Не го откри и това го разстрои повече дори от откриването на трупа. Защото означаваше убийство, защото означаваше усложнения от всякакъв вид. И което беше най-лошото – означаваше контакт с полицията.

Върна се при вратата, внимателно огледа дрехите и обувките си за следи от кръв, после угаси лампата и затвори след себе си. Същото стори и с вратата на банята, но далеч по-внимателно.

– Защо не я измъкнеш от леглото? – извика изпод душа Питър. – Да не би да те е страх от нея?

Дюк си наля една внушителна порция неразредено уиски и бавно я погълна. После пристъпи към банята.

Питър все още беше под душа.

– Страхотно е! – викна той. – Влизай да се къпеш и ти!

– Идвам – кимна Дюк и започна да се съблича. Уискито бавно се качваше в главата му.

Питър му освободи душа и започна да се разтрива със суха хавлия.

– Мирише ми на уиски – започна да души въздуха той. – Не ми казвай, че вече си ударил едно, моля те!

– И на мен ми мирише – свали ризата си Дюк. – Тъкмо се канех да те питам същото...

– Какво има? – втренчи се в него Питър. – Лошо ли ти е?

Дюк се пхна под душа и промърмори:

– Почакай една минута.

Завъртя крана на студената вода и кожата му настръхна под ледената струя. Главата му бавно започна да се прояснява. Остана така в продължение на няколко минути, после завъртя крана и започна да се разтърва с кърпа. Питър се бръснесе пред огледалото.

– През нощта сме се сдобили с един труп, Пит – мрачно рече Дюк – Някой му е прерязал гърлото.

Питър замалко не прерязва собственото си гърло. Ръката му остави бръснача върху мивката, очите му недоумяващо се заковаха върху лицето на Дюк.

– Не разбрах – дрезгаво рече той. – Как така сме се сдобили с труп?

– Може да ти е смешно – започна да сапунисва брадата си Дюк, – но точно това казах...

– Е, какво е един труп между приятели – рече Питър и отново взе бръснача в ръка. После очите му подозрително огледаха Дюк: – Нещо не ми е до майтап рано сутринта...

– Да ти призная, на мен също... – промърмори Дюк и започна да се бръсне. – Ех, че съм юначе! Ръцете ми изобщо не треперят!

– Какви ги дрънкаш? – тихо попита Питър.

– Съжалявам, Пит – погледна го в очите Дюк. – Но дори и АЗ изпитах нещо като шок! Помниш ли Тимсън? Именно той лежи с прерязано гърло в спалнята ти...

– Тимсън? С прерязано гърло? – Питър грабна халата си и забързано го навлече. – Трябва да си откачил! Снощи вкарахме вътре не Тимсън, а твоята мадама!

– Не ти препоръчвам да влизаш! – предупреди го Дюк. – Гледката е доста по-лоша от описанието, което ти дадох... Въпросът е какво да правим сега, дявол да го вземе!

Питър се втурна навън и Дюк чу как притичва през хола, отваря вратата на спалнята и щрака ключа на осветлението. Сви рамене и изми пияната от лицето си. Питър се върна точно когато закопчаваше последното копче на ризата си. Лицето му беше придобило цвета на замразен овнешки бут.

– Да не кажеш, че не съм те предупредил – рече Дюк. – Оттатък е останало още малко уиски...

– Едва ли ще мога да го преглътна – промърмори Питър. – Мисля, че по-скоро ще повърна...

– Не ставай глупак! – остро каза Дюк. – Само ни е до драйфане!

Питър бавно се отпусна на стола и посегна към бутилката.

– Кой го е направил? – объркано попита той. – Къде е момичето?

– Точно това ще ни попитат и ченгетата, не е нужно да ги изпреварваш – запали цигара Дюк. – Дали няма да свариш малко кафе? Предстои ми доста мислене...

– Кафе ли? – погледна го объркано Питър и автоматично отпи глътка уиски. – Сигурно ще се задава с него!

– Не те помолих да пиеш кафе, а само да направиш известно количество – поясни Дюк. – Хайде, Пит, размърдай се! Това ще ти се отрази добре!

Малко съживен от пиетието, Питър се изправи и включи електрическия чайник в контакта. Докато слагаше чаши и чинийки на масата и търсеше млякото, Дюк леко се поклащаше в стола си и напрегнато размишляваше.

Не каза нищо, преди да стане кафето, после се надигна и запали цигара.

– Скоро ще трябва да извикаме полицията – започна той. – Но преди това ще трябва да се уточним за показанията си.

– За нас двамата ли говориш, или използваш множествено число, както го правят вестникарите?

– Съжалявам, Питър – усмихна му се Дюк, – но ти си вътре и с двата крака...

– Знаех си аз! – въздъхна Питър. – Поне ми разкажи за какво става въпрос!

– Де да можех – поклати глава Дюк. – Разполагам само с част от историята... – Опрасни чашата с кафе, пусна една доволна въздишка и отново си сипа. – Върви екстра с уискито, нали? Май открих още един начин за приготвяне на закуска, който отнема не повече от десет секунди...

– Бих искал да не дрънкаш глупости! – раздразнено го прекъсна Питър. – Работата е сериозна!

– Добре де, не вдигай толкова пара... Все някак ще се оправим... Изход винаги се намира... Сега ще те просветя, може пък да видиш нещо, което аз съм пропуснал. – Ръката на Дюк остави чашата върху масата, гърбът му се отпусна в удобната облегалка. – Всичко започна с посещението на Келс. Нали помниш, че ти споменах за него? Каза, че Белман иска да работим заедно. Имал нужда от комарджия с моята репутация. Предлагаше ми един куп мангизи. Мисля, че някой е вдигнал мерника на Белман и той ме иска за бодигард. Просто в случай, че веселбата започне...

Отхвърлих офертата му, защото ми е дошло до гуша от

неприятности. Изритах Келс, малко след това звънна телефонът. Беше жена, няколко часа по-късно разбрах, че ми е звънвало същото това маце, което ти доведох на гости...

– Коя е тя? – пожела да узнае Питър.

– Приятелка на Шулц – отвърна Дюк. – Пипнах го точно когато се готвеше да я удуши. Нищо повече не знам. Вероятно по-късно ще научим това-онова и за нея... Следата още е гореща. Както и да е... Звънна ми у дома и ме предупреди да не се захващам с Белман... „Няма да ми е приятно да те видя умрял“, рече. Обикновено не обръщам внимание на подобни приказки, затова реших да си поговоря с Белман. Преди това се отбих да се видя с Шулц...

Сигурно знаеш, че Шулц е собственик на игрален дом, аз държа една от стаите му под наем. Използвам я за офис. Познавам го доста добре и допреди няколко часа го мислех за умно копеле. Той има връзки навсякъде, знае всичко за Бентънвил, беше един от първите, които надушиха големи печалби тук... Не знаех, че Лорели ми се е обадила по телефона, не знаех дори, че двамата се познават. Ако знаех това, никога нямаше да му кажа за това обаждане, щях да си държа голямата уста затворена... От Шулц не успях да измъкна нищо, с изключение на предположението, че Белман се страхува от Спейд. Ще се наложи да се поразоря около тоя тайнствен тип, Питър. Всичко в Бентънвил в крайна сметка опира до неговото име и сигурно ще ми бъде интересно да се опознаем. Както и да е... Усетих, че Шулц знае повече отколкото казва, а това, което казва, сигурно е лъжа...

Отидох при Белман. Както си приказвахме, в кабинета му се втурна някакво дребно копеле и започна да гърми насреща му. Бях толкова уплашен, че си разсипах уискито, а то взе, че се плисна върху лицето на дребното копеле. То изведнъж си спомни, че има неотложна среща и се изпари, а Белман отърва кожата...

И от него нищо не научих, само дето си губих времето. Почти се беше надрискал от страх, но пак не пожела да си отвори плювалника. Реших, че няма да е лошо да си поприказвам още малко с Шулц и му отидох на гости. Преди да натисна звънеца, по навик хвърлих едно око през прозореца. И добре, че го сторих. Защото видях как дебелото копеле е затиснало Лорели на пода, а около шията ѝ беше навил едно хубаво дебело въже.

Отворих тихичко прозореца и му попречих да извърши поредната си глупост. Когато Лорели се свести и отвори уста, веднага познах гласа, който ми се беше обадил по телефона. Реших, че трябва да се

погрижа за нея и я взех да ми прави компания. На Шулц това явно не му хареса и ме изпрати с такава пукотевица, че замалко не получих инфаркт.

После я доведох тук и това е краят на приказката. За съжаление не пожела да говори, но очевидно знае нещо важно. Шулц я предупреди, че ще ѝ види сметката, ако си отвори устата... Е, сега знаеш толкова, колкото и аз...

– А откъде се появи този Тимсън? – присви очи Питър. – За него не спомена нито дума...

– Спомних си за него едва снощи, когато твоята мадама му спомена името... Преди време беше управител на „Шез Пари“ и още тогава позирах, че е подставено лице. А как се е озовал тук не мога да ти кажа.

– По всичко личи, че тая Лорели му е видяла сметката – притеснено въздъхна Питър. – Допускаш ли, че Тимсън е дошъл да я прибере, а тя му е рязнала гърлото и е духнала?

– Но защо Тимсън? Той няма нищо общо с Шулц. Нещата биха били далеч по-ясни, ако оттатък лежеше с прерязано гърло Джо...

– Кой Джо? – объркано го погледна Питър.

– Едно от момчетата на Шулц – отвърна Дюк. – Използва го за шофьор...

– Не можем цял ден да си седим тук и да правим догадки – изправи се Питър. – Трябва да се обадим в полицията.

– Естествено – кимна Дюк. – Въпросът е какво да им кажем... Да споменаваме ли за Шулц и Лорели?

– Няма друг начин. Иначе ще трябва да им обяснявам защо не съм си спал в леглото.

– Мисля, че нещата ще се поизяснят, ако разменя някоя дума с Пол – рече Дюк и посегна към телефона.

Питър запали нова цигара и започна да крачи напред-назад из помещението.

Дюк замислено го наблюдаваше, после в слушалката прозвуча гласът на Шулц и той моментално забрави за приятеля си.

– Пол? – дрезгаво попита той. – Хари се обажда.

– Какво искаш? – изръмжа онзи след кратка пауза, очевидно предизвикана от изненада.

– Знаеш ли къде е Лорели?

– Теб пък какво те интересува!

– Не се дръж като глупак, работата е дебела! – сонна се Дюк. – Снощи я доведох у Питър Калън, а сутринта открихме, че е изчезнала.

– Какви ги дрънкаш, да те вземат мътните? – ехидно се изхили Шулц. – Снощи май здравата си се натряскал!

– Значи съм се натряскал, а? – втвърди се лицето на Дюк. – Откъде си толкова сигурен?

– Ако не си бил пиан, вероятно си луд! – поясни Шулц. – Лорели не е мърдала отгук нито снощи, нито по-късно. Ето я, до коляното ми. Питай Джо, ако не вярваш!

– Чакай малко – забързано рече Дюк, почувствал, че онзи се готви да затвори. – Не ми трябва Джо, искам да разменя две думи с Лорели...

– Едва ли тя ще иска, но все пак ще я попитам – отвърна Шулц, после в слушалката се разнесе доста по-приглушеният му глас: – Хари Дюк е на телефона, иска да говори с теб...

След кратка пауза в ухото на Дюк звънна гласът на Лорели:

– Да, моля... – Беше хладен и равнодушен глас.

– Какво става, момичето ми? – попита Дюк. – Шулц твърди, че цяла нощ си била там. Нима ще му; позволиш да се измъкне по този начин?

– А къде съм била според теб?

– Не си добре, сестричке! – не на шега се разсърди Дюк. – Не си ли спомняш, че снощи се появих, тъкмо когато дебелото ти приятелче се готвеше да ти види сметката с възженце около врата? Ако не бях аз, сега щеше да си нанкаш в моргата! Имаш изгода да си на моя страна! Кажи къде изчезна снощи!

– Я ти се оправяй с него! – каза на Шулц тя. – Съвсем е откачил!

Дюк затвори още преди Шулц да поеме слушалката, после отправи един напрегнат поглед към приятеля си.

– Върнала се е при Шулц – кратко му съобщи той. – Твърди, че изобщо не е мърдала оттам, Джо ще потвърди алибито ѝ. А ако ние не измислим нещо, при това веднага, вероятно ще се озовем в ареста с обвинение в убийство.

– Но това е смешно! – пребледня Питър. – Не могат да се измъкнат толкова лесно!

– Страхувам се, че могат – протегна се Дюк. – А ако ние не намерим приемливо обяснение за присъствието на Тимсън тук, като нищо можем да изгорим!

– Но как да го намерим, по дяволите! – викна Питър и объркано разроши косата си.

– Чакай малко – рече Дюк и отиде в спалнята.

Забави се няколко минути вътре, после високата му фигура се изправи в рамката на вратата.

– Ще мине за самоубийство, приятел – рече той. – Сцената е готова, остава само да сложим вътре един бръснач.

– Пресвета Дево! – избухна Питър. – Не можеш да правиш това! Открийт ли измамата, и двамата ще свършим на електрическия стол!

– Докато я открият, аз вече ще съм пипнал тоя, дето НАИСТИНА е видял сметката на Тимсън! – мрачно промълви Дюк. – Но къде пише, че трябва да я открият? – Хлътна в банята и миг по-късно се появи с бръснача на Питър в ръка. – Няма да трае повече от секунда – успокои приятеля си той и изчезна зад вратата на спалнята.

Питър напълни чашата си, изведнъж почувства, че има нужда от още уиски.

Дюк излезе от спалнята и затвори след себе си.

– Всичко е готово и изглежда доста убедително – съобщи с лека гримаса той. – А сега слушай внимателно, Пит, ще се наложи да запомниш дума по дума нашата версия. Снощи сме били тримата – Клеър, ти и аз. Ти си я изпратил, след което си дошъл у дома. Пийнали сме чашка-две, след което сме излезли да се поразходим. Сблъскали сме се с Тимсън, пиян като дърво. Имал е бутилка скоч и ние, също доста пийнали, сме му помогнали да я пресуши. Тимсън не е бил в състояние да се движи и ние сме го домъкнали тук. Оставили сме го да си отспи в спалнята, а самите ние сме се настанили тук. На сутринта сме поискали да се избръснем и сме открили, че бръснача ти го няма. Тогава сме влезли в стаята и сме открили, че копелето си е прерязало гърлото с него. Нека ченгелата сами открият защо го е направил.

– Но това е лудост? – втренчи се в него Питър. – Не знаем какво е правил снощи Тимсън! Ами ако е бил с някой друг?

– Това няма да има никакво значение, стига да твърдим, че сме го срещнали късно през нощта. Появил се е тук някъде между три и четири сутринта... О'кей, значи и ние сме го срещнали по това време. Ако запазиш самообладание, положително ще успеем да се измъкнем! Друг начин не виждам.

– Ти си едно шантаво копеле, Хари – промълви с нещастен вид Питър. – Само да те видя и неприятностите са налице!

– Спести ми тази част от сценария! – кратко му нареди Хари. – Затънали сме до шия и трябва да се измъкваме!

Телефонът иззвъня и Питър се насочи към него.

– Здравей, Питър – каза Клеър. – Случайно да знаеш къде се намира Хари Дюк?

Питър се втренчи в слушалката, сърцето му се сви от остър пристъп

на ревност.

– За какво ти е? – попита той, опитвайки се да скрие горчивината в гласа си.

– Моля те, не се ядосвай – меко отвърна Клеър. – Става въпрос за Тимсън.

– За Тимсън ли?

– Нали помниш, че Хари Дюк помоли да му се обадя, ако науча нещо за спекулациите на Тимсън с недвижими имоти? Е, научих... Тимсън е купил Пиндърс Енд.

– Задръж така, Клеър – рече Питър и се извърна към Дюк: – Тимсън е купил Пиндърс Енд.

– Това може да означава какво ли не – подсвирна Дюк. – Мога ли да говоря с нея?

Питър тикна слушалката в ръцете му и се дръпна встрани.

– Разбира се – рече. – Нали живеем в свободна страна?

– Още от пръв поглед си личи – язвително отвърна Дюк. – Ало, Хари Дюк на телефона! – Чу как Клеър остро си поема дъх и отново усети онова странно стягане в гърлото.

– Господин Дюк, от доста време се опитвам да ви открия – рече тя.

– Става въпрос за Тимсън, така ли? – уточни той. – Наистина ли е купил Пиндърс Енд?

– Да, договорът е бил подписан вчера. Купил го е от името на „Бентънвилската поземлена корпорация“. Никой не е чувал нищо за подобна компания...

– Благодаря за информацията, ще се опитам да открия нещо – отвърна Дюк. – Макар че това едва ли би донесло някаква полза на Тимсън... Снощи се натъкнахме на него и малко си пийнахме... Настанихме го в леглото на Питър, а тази сутрин го намерихме мъртъв. Прерязал си е гърлото...

Питър щракна с пръсти и промърмори:

– Тя никога няма да повярва на подобни глупости!

Дюк му направи знак да мълчи.

– Какво, мъртъв ли е? – попита Клеър. – Наистина ли е самоубийство?

– Да. Снощи изглеждаше доста депресиран, но ние бяхме сигурни, че ще му мине... Току-що го открийхме и мисля да позвъня в полицията...

– Идвам веднага! – извика Клеър, после успя да се овладее и тихо добави: – Предполагам... Предполагам, че и Питър е замесен в тая

история...

– И двамата сме замесени! – стисна устни Дюк. – Но това не означава нищо, освен малко шумотевица. Репутацията на Пит няма да пострада.

– Дано – въздъхна тя. – Идвам!

Дюк внимателно постави слушалката върху вилката и се обърна към приятеля си:

– Предполагам, че е разтревожена за теб – рече. – Поне така ми прозвуча по телефона...

– Нищо не може да се направи – въздъхна Питър, избягвайки погледа му. – Май ще е най-добре да се обадя в службата...

– Преди това ще си поприказвам с ченгетата – вдигна слушалката Дюк. – Искам от теб да запазиш самообладание, Пит. Вероятно ще се опитат да те извадят от равновесие...

– Няма проблеми – отвърна Питър и се втренчи в ръката му, която започна да избира номера на полицията.

Единадесета глава

Няколко часа по-късно в кабинета на Сам Тренч бе свикан военен съвет.

Председателстваше го Сам, главно от уважение към белите му коси. Той седеше малко смутен зад бюрото си, до него се беше настанила Клеър с цигара в ръка и хвърляше разтревожени погледи към Питър, оттеглил се в ъгъла до прозореца. Хари Дюк бавно крачеше напред-назад пред писалището на Сам, между белите му зъби стърчеше отдавна угаснала пура.

– Феървю започна да се пробужда – обяви с оптимистичен тон той. – Жалко, че вестникът ви не е ежедневник... Нещо ми нашепва, че това градче твърде скоро ще изпитва остра нужда от ежедневник.

– Но какво толкова е станало? – попита Клеър и пепелта ѝ падна върху износения килим. – Какво казва полицията?

– Не казва много – отвърна Хари и пусна една усмивка по посока на Питър. – Обстоятелствата не им харесаха, но това е първата насилствена смърт тук и май ще се окаже, че плават без гребла срещу течението...

– Приеха версията за самоубийство, така ли?

– А защо да не я приемат? – втренчено я погледна Дюк. – То си беше самоубийство!

– Клеър, моля те да не усложняваш нещата – обади се малко нервно Питър.

Тя му хвърли един продължителен поглед, после се извърна към Дюк и поклати глава:

– Просто не виждам Тимсън в тази роля.

– Човекът си е прерязал гърлото с бръснач. Може би не е било самоубийство, а просто е искал да се избърсне на сухо и ръката му е трепнала... Каквото и да е станало, фактът не може да се промени – той е мъртъв. Това е всичко. – Дюк каза тези думи със спокоен и дружелюбен тон.

– Но защо е целият този шум? – поиска да разбере Сам и енергично почеса главата си с две ръце. – Бих го приел, ако Тимсън беше от Феървю, но тук той е чужденец. Дори не е умрял в града, какво толкова го обсъждаме?

– Умрял е в леглото на Питър, нали? – тихо попита Клеър.

Сам се втренчи в него и добави:

– Вие ли сте младежът, който отнема всичкото й свободно време напоследък?

– Сам, моля те, това няма нищо общо...

– Напротив, има – тръсна глава Питър. – А и защо да не му кажем? Доколкото знам, той винаги се е отнасял добре с теб... Господин Тренч, аз искам Клеър да се омъжи за мен, но тя все още се колебае!

Старият Сам го прониза със светлите си очи, после зарови ръце в джобовете си за лулата и промърмори:

– Ами тогава е излишно да я тревожите, млади човече! Човекът, който извади късмета да я плени, положително доста ще трябва да се потруди!

Дюк спря поглед върху лицето на Клеър, някъде в зениците му проблясваше едва доловима усмивка. Тя още повече се притесни.

– Няма ли да млъкнеш, Сам? – ядосано свъси вежди момичето.

– Господи, какво отношение към възрастите! – оплака се престо- рено Сам. – Косите ти започват да посивяват и какво се получава? Ста- ващ топка, която всеки може да подритва както си ще...

– Въпросът е защо Тимсън е купил Пиндърс Енд – върна ги на те- мата Дюк. – Някой може ли да ми даде свестен отговор?

Клеър поклати глава.

– Един от нашите хора отскочи сутринта до там – обясни тя. – Вър- ху тази земя няма нищо, с изключение на няколко полусрутени бараки. Обитателите им са получили заповед да се преместят до края на седмицата.

– Това доникъде няма да ни доведе, Хари! – внезапно се обади Пи- тър. – Мисля да им кажа как стоят нещата в действителност.

Лицето на Дюк за миг замръзна, после раменете му равнодушно се свиха.

– Кажи им, след като така искаш – рече, отпусна се в един стол и нахлупи шапката над очите си.

– Ще ви кажа истината – обърна се към другите двама Питър. – Тимсън беше убит. А ние го направихме да изглежда като самоубийство...

– О, Питър! – възкликна Клеър. – Знаех си, че нещо не е наред! За- що ти... – млъкна и нервно прехапа устната си.

– Продължавайте, защо не си довършите мисълта? – спокойно по- пита Дюк. – „Защо ти трябваше да се забъркваш с този тип?“ Това ис- кахте да кажете, нали? Ако се беше държал по-далеч от мен, сега

нямаше да си има неприятности...

– Млъквай, Хари! – остро рече Питър.

– Точно така! – скочи на крака Клеър. – През цялото време предупреждавах Питър да ви остави на спокойствие. Нали това е животът за вас? Убийства, хазарт, насилие! А сега бих казала, че вие трябва да го оставите на спокойствие!

– Не аз забърках Питър във всичко това – отвърна Дюк и бутна шапката на тила си. – Тимсън се появи в квартирата му, без никой да го е викал. Нима не разбирате? Тази история няма нищо общо с нас двамата!

Клеър се обърна към Питър и настоятелно попита:

– Защо излъга пред полицията? Защо не им каза истината?

– Защото истината щеше да им прозвучи доста странно – сви рамене Питър. – А и Хари предложи да...

– Хари, разбира се! – извика тя и рязко се извъртя към високия мъж. – Още ли твърдите, че нямате нищо общо с тази история? Защо тогава забъркахте Питър в лъжите си?

– Нещо не ми е ясно – хладно я изгледа той. – Да не би да се окаже, че Пит не е в състояние да се грижи за себе си?

Питър се отдръпна от стената и пристъпи към тях, ръката му нежно докосна рамото на Клеър.

– Това едва ли е начинът да ми помогнеш, скъпа – тихо промълви той. – Станалото – станало! А за да се измъкнем от бъркотията, ще трябва да използваме главите си!

Клеър се поколеба, после сви рамене.

– Добре – загрижено въздъхна тя. – Но какво смятате да правите? Какво ИЗОБЩО може да се направи?

Тук се намеси Сам.

– Моля ви, когато приключите с личните си отношения, може би трябва да обърнете внимание на един дребен факт – обади се иззад лулата си той. – Току-що ме направихте съучастник в убийство и искам да знам как възнамерявате да процедурате по-нататък!

– Хайде, не започвайте и вие! – изгледа го Дюк, драсна клечка кибрит в тока на обувката си и запали угасналата пура. – Нищо подобно не сме направили, просто защото и ние не знаем КОЙ е убиецът. Знаем само, че не беше самоубийство, тъй като липсваше оръжието на престъплението. Заподозрян номер едно е Лорели – една дама, която прибрах снощи от жилището на Шулц и заведох у Питър. Настанихме я в спалнята на Пит, а на сутринта установихме, че дамата е изчезнала и

мястото ѝ е заето от Тимсън. По тази причина я считам за номер едно. Веднага след това трябва да се прецени каква е ролята на Белман в тази история. Тимсън е бил негов мениджър и аз съм сигурен, че е купил Пиндърс Енд по нареждане на Белман. Сигурен съм и в нещо друго – Белман е искал никой да не научи за сделката, особено Спейд. Опасявал се е, че ако Спейд разбере какво възнамерява да прави, той положително ще се опита да го премахне. Може би Тимсън е бил убит от Спейд. Това прави Спейд заподозрян номер две. Но възниква въпросът защо Тимсън се е появил в жилището на Пит? Как е проникнал в спалнята и какво е станало с Лорели? Присъствала ли е тя на убийството, или е напуснала преди това? Всеки може да скочи от прозореца на Пит и да хване полето... Сами разбирате, че имаме доста въпроси без отговор...

Сам почука с молив по плота на бюрото си, хвърли поглед към Клеър, която продължаваше да гледа през прозореца, и мрачно поклати глава:

– Всичко това е новост за мен – рече. – Съвсем не ми се искаше да се забърквам в подобни истории, те никак не подхождат на град като Феървю.

– Виж какво, татенце! – изгуби търпение Дюк. – Престани да се държиш като Дядо Мраз и използвай главата си! Не ни трябва автобиографии, трябва ни идеи!

– Не си лесен! – усмихна се Сам. – Но аз те харесвам. Напомняш ми за един тип, с когото заедно работехме в „Трибюн“. Страхотен тип беше... Е, сигурно и ти ще станеш като него, когато ти се поизтъркат зъбите и obuеш дълги панталони...

– Хайде стига вече, стара лисицо! – засмя се Дюк. – Казвай какво мислиш!

– Кой притежава нотариалните актове на Пиндърс Енд? – извика Сам, ръката му се стовари върху бюрото, очите му напрегнато заблестяха, устата му се разпъна в доволна усмивка.

– Знаеш ли, че си прав да крециш? – зяпна насреща му Дюк. – Съвсем не се бях сетил за това! Ето ти го мотивът за убийството на Тимсън! Документите положително са били у него. Ченгетата го претърсиха, но не откриха нищо. Онзи, който му е прерязал гърлото, го е направил заради актовете. Точно така! Ето, ВЕЧЕ имаме отправна точка!

– Едва ли – скептично поклати глава Питър. – Не можем да претърсим всички жители на Феървю и Бентънвил!

– Така е, но в замяна на това можем да се свържем с Белман и да го попитаме какво знае по въпроса! – отвърна възбудено Дюк. – И то

веднага!

– Чакай, не бързай толкова – спря го Сам. – Може би Белман не знае, че нотариалните актове са изчезнали. Може би всички мислят, че те са у ченгетата... Дали ще е умно да вдигаме шум по този въпрос?

– Ама и тебе си те бива! – погледна го с уважение Дюк и се отпусна обратно на стола. – Винаги ли съобразяваш толкова бързо?

– Ям страшно много риба – скромно се усмихна Сам и яростно разтърка носа си с кърпичката. – Освен това съм доста по-стар от хлапета като вас...

– Добре, кажи какво предлагаш...

Очевидно много доволен, че се е превърнал в център на внимание, Сам се прокашля и започна:

– Ако аз режисирах това представление, бих действал изключително внимателно, за да не подплаша дивеча. На първо място бих се постарал да разбере кой се крие зад „Бентънвилската поземлена корпорация“. След това ще потърся онзи, който притежава нотариалните актове. Не го ли открия, вече ще бъда сигурен, че те се намират в убище. Ще проверя Спейд. Ще проверя онази мадама Лорели, също и Белман. Ще събера цялата налична информация, ще дойда тук и ще я сложа на бюрото на главния редактор на „Кларион“. После ще го помоля да си напругне мозъка и да сглоби мозайката. Ето това бих направил, но вие, разбира се, можете да постъпите както ви е угодно...

– Не е лошо – кимна Хари Дюк и премести очи върху Питър: – Ти си имаш достатъчно работа, Пит. Върви да си я гледаш, а аз ще се заема с тези задачи...

– Но и аз съм забъркан в цялата история заедно с теб, Хари – притеснено отвърна Питър. – Наистина няма да мога да ти бъда от полза в работно време, но след това съм изцяло на твоё разположение.

Хари Дюк внимателно го погледна. Господи, как бързо се променя мъжът, когато е влюбен, помисли си той. Преди две години Пит би зарязал всичко и с удоволствие би се впуснал в неизвестното. А сега играе на сигурно. Дюк не го обвиняваше за това, но почувства как го пронизва разочарованието.

– Прекрасно – небрежно отвърна той. – Но едва ли ще имам нужда от помощ. С такива неща мога да се оправя дори насън.

Сам хвърли остър поглед към Питър, после премести очи върху Дюк и синьото в тях проблесна с по-мека светлина. Бих се гордял да имам син като него, помисли си той. Твърд и решителен, с лекота бора-ви с връзките на женската престилка, независимо на кого принадлежи

тя. Махна с ръка по посока на вратата и каза:

– Вървете да се карате навън. Аз трябва да печатам вестник... – Облегна се назад, изчака ги да се изнижат през вратата и едва тогава подвикна: – Не забравяй, че чакам информация, господин Хари Дюк! Цялата налична информация!

– Старото момче гори от нетърпение да се хвърли в битката! – поклати глава с уважение Дюк, след като тримата се озоваха в коридора.

Настъпи кратко, изпълнено с неудобство мълчание.

– Е, аз мисля да тръгвам – наруши го най-накрая Питър. – Хари, мога да те хвърля донякъде...

– Отивам в Пиндърс Енд – поклати глава Дюк. – Искам да се поогледам...

– Добре – отвърна Питър. – Значи ще се видим по-късно. – После хвана ръката на Клеър и добави: – Не трябва да се тревожиш, скъпа. Всичко ще се оправи. Довечера ще мина да те взема и ще излезем някъде.

Като видя, че Дюк не си тръгва, поколеба се за миг, после дръпна Клеър настрана.

– Довиждане, скъпа, обещавах да не се тревожиш, нали? – повдигна брадичката ѝ и я целуна.

– Бъди внимателен, Питър – отвърна тя и го проследи с очи надолу по стълбите.

– Съжалявам, че ми се сърдите, Клеър – промълви Дюк. – Надявах се да бъдем приятели.

Тя стоеше неподвижно, ръката ѝ конвулсивно стискаше перилото, очите ѝ гледаха встрани. Чувстваше непонятна слабост, сърцето ѝ лудо блъскаше в гърдите.

– Не искам да говорим повече за тези неща – упорито отвърна тя.

– Това няма да ни доведе доникъде – промълви той и усети как гърлото му отново се стяга. – За Пит бих направил всичко! Той е единственият ми приятел на този свят!

– Тогава защо не го оставите на мира? – рязко се извъртя тя. – О, прекрасно знам какво си мислите! Но той не е като вас! Не е страхливец, не се крие зад гърба ми! Просто е длъжен да мисли и за работата си!

Дюк захвърли фаса от пурата си и тихо каза:

– Никога не съм го вземал за страхливец. Но вие допускате голяма грешка, като мислите, че той не е в състояние сам да се грижи за себе си. Познавам го по-добре от вас, Клеър. Никой не може да го направи на

глупак и вие ще сбъркате, ако продължавате с тази тактика...

– Много ви е удобно да говорите по този начин, нали? – поруменя от гняв тя. – Защо просто не го оставите на мира? Причинявате му единствено неприятности, това ми стана ясно още от първата секунда! Той не е част от вашия свят, всъщност никой от нас не принадлежи на този свят... Вие сте груб и безскрупулен, изобщо не се замисляте за последиците. О, мразя ви, че го замесихте в тази каша!

Дюк пристъпи крачка напред и взе ръцете ѝ в своите.

– Вие сте една малка и упорита глупачка! – тихо и презрително рече той. – Отказвате да признаете, че това няма нищо общо с мен! Тимсън дойде в неговата, а не в моята квартира! Но вие не искате да гледате фактите в лицето, просто защото тези факти не ви изнасят!

Клеър рязко се освободи, лицето ѝ пламна.

– Изобщо не искам да ви слушам! – гневно извика тя, после се обърна и изтича в стаята си. Вратата с тътен се затръшна зад гърба ѝ.

Дванадесета глава

Пиндърс Енд се намираше в покрайнините на града, една гладна и опустошена земя.

Хари Дюк никога не беше идвал насам. Караше към предградията на Феървю, без да се заглежда в околността. Мислеше за Клеър, устните му се разпънаха в мрачна усмивка. Лесните мадами отдавна му бяха писнали, в Бентънвил беше пълно с млади и безхарактерни развратници, които си приличаха като две капки вода. Той често се улавяше, че не може да различи момичето, с което излиза, от предишното... Предвиждаше всеки ход на играта, знаеше точно какви реплики ще чуе и кога ще се прекрати престорената съпротива. Сякаш разиграваше предварително подготвена партия шах...

Но Клеър беше друга. „Но какво от това?“, раздражено се попита той и неволно попипа дългия си нос. Тя не е момиче за него, най-добре да я изхвърли от мислите си...

Край бетонния път се появи знак за отклонение, тук трябваше да се отбие по посока на Пиндърс Енд. Дюк намали скоростта и свърна по черния път. Тревата от двете му страни беше оплетена и пожълтяла от горещите лъчи на слънцето. Зад колата се изви облак фин прах, бетонната магистрала бързо изчезна от огледалцето за обратно виждане.

Той караше бавно и усещаше как прахът задръства гърлото и ноздрите му, неволно се учуди на факта, че само на няколко километра от чистото и зелено градче лежи истинска пустиня.

Пътят стръмно се извиваше нагоре, колата започна да подскача върху дълбоко издълбаните коловози. В един момент се тресна в дълбока дупка с такава сила, че се запита дали не е счупил някой ресор.

Стигна върха на хълма и спря.

Вдясно, сгушен в зелената долина, лежеше Феървю. Ясно се виждаха високите фабрични комини, главната улица разсичаше на две градчето със спретнатите къщички, виждаше се дори ниската и занемарена постройка, в която се помещаваше редакцията на „Кларийон“. Някъде вътре в нея работеше Клеър. Неволно се запита дали все още мисли за него, или вече е успяла да го изхвърли от съзнанието си.

Пред него се простираше голо поле, оградено с телена ограда. В далечния му край се гущеха неугледни постройки.

Дюк зарязва колата край пътя, промуши се през оградата и се насочи

натам.

Слънцето жестоко припичаше и макар да вървеше бавно, той скоро плувна в пот. Маншетите на панталоните му се напълниха с прах, обувките му побеляха.

Преодолял три четвърти от разстоянието, той вече виждаше съвсем ясно редицата дървени бараки. Бяха шест на брой, само едната беше на два етажа и стените ѝ бяха тухлени. Постройките бяха избелели от слънцето и дъжда, приличаха на окаяни старци, които са твърде уморени да стоят изправени и твърде безразлични, за да легнат...

На вратите стояха хора и тревожно чакаха приближаването му. Почувства отдалеч враждебните им погледи. Повечето бяха жени, иззад полите им надничаха малки дечица и уплашено гледаха към него с черните си очи.

Мъжете бяха няколко метра по-напред, като авангард, който трябва да отблъсне първата атака на противника. Бяха парцаливи и мръсни, в очите им се четеше подозрение и мрачна решителност.

Само един не обърна внимание на приближаването му. Седеше на верандата на двуетажната къща. Облеклото му се състоеше от оръфано сако и тъмна риза, старата мазна шапка беше тикната на тила му. На колко години е той, запита се неволно Дюк. Можеше да бъде както на четирийсет, така и на шейсет. Беше изключително едър мъж с широки като гардероб рамене и дълга кестенява брада.

Седеше си на сянка и дялкаше някаква клечка с дълъг и остър нож.

Дюк хвърли един внимателен поглед към скупчилите се парцаливци пред бараките и реши, че здравенякът трябва да е шеф, ако подобно сметище изобщо се управлява от някого. Насочи се към паянтовата портичка на двуетажната къща, вдигна резето и внимателно го върна на мястото му зад гърба си. Едната панта я нямаше, а другата висеше на един-единствен пирон. Тръгна по отъпканата пътечка към верандата, чувстваше се малко неудобно от втренчените в гърба му погледи.

Брадатият мъжага изобщо не го погледна, ножът ритмично продължаваше да дялка пръчката.

– Добро утро – поздрави го Дюк. – Вие ли сте старши тук?

– Може и да съм аз – отвърна онзи, без да го поглежда. – Теб какво те засяга това, мистър?

– Зависи – отвърна Дюк, сложи крак на дървеното стъпало и тикна шапката на тила си. – Ако наистина си шеф, може би ще завъртим някакъв бизнес...

Мъжагата рязко вдигна глава.

– Слушай какво ще ти кажа, мистър – изръмжа той. – Напразно си губиш времето! През последните две седмици тук се изсипаха две дузини такива като теб и все за бизнес дрънкаха! Мен вашият бизнес не ме интересува, искам само да запазя Пиндърс Енд за тези хора тук! – Огромният му палец се стрелна по посока на мъжете, които се бяха скупчили на няколко метра от тях и наблюдаваха Дюк с хладни враждебни очи.

– Казвам се Хари Дюк – представи се Хари. – Може би си чувал за мен...

– От Бентънвил, а? – вдигна глава мъжagата и в очите му проблесна интерес. – Какво търсиш чак тук?

Дюк внимателно се настани на прашната скамейка срещу него.

– Интересувам се от Пиндърс Енд – бавно отвърна той. – Като всички онези, дето са идвали тук, но по съвсем друга причина... Научих, че теренът е продаден и вие сте били предупредени да го напуснете...

– Това е вярно – отвърна мъжът. – Но какво общо има то с теб?

– И ще напуснете ли? – отвърна с въпрос Дюк.

Мъжagата се почеса по главата, нахлупи шапката над очите си и сви рамене.

– Сигурно... – рече. – Вече цяла година се опитват да ни изгонят оттук, ама тоя път май наистина ще успеят... Докато никой не беше купил терена, няхамхе проблеми. Плащахме си наема и не можеха да ни пипнат... Сега обаче теренът е платен и нищо не може да се направи.

– Снощи човекът, който е купил Пиндърс Енд, беше открит с прерязано гърло – съобщи му Дюк и запали цигара, като внимателно наблюдаваше събеседника си. – Нотариалният акт никакъв го няма и кой знае кога ще се появи... Затова ви съветвам да не мърдате оттук, преди да се намерят документите.

– Каква е тая игра, мистър? – погледна го с интерес мъжagата. – Ти какво печелиш от нея?

– Нищо – поклати глава Дюк. – Или поне така си мисля. Тимсън – човекът, който е купил Пиндърс Енд, е бил убит... Аз искам да пипна тоя, дето е свършил работата... Ако вие откажете да се изнесете оттук, те ще трябва да издадат заповед за принудително изселване. А такава заповед се издава само срещу представяне на нотариален акт. Онзи, който го представи, вероятно ще се окаже убиецът на Тимсън.

Едрият мъж се изправи на крака.

– Влез вътре – рече той. – Тая работа трябва да се обмисли.

Дюк го последва в тъмната вътрешност на къщата. Тапетите се бяха отлепили и висяха на дълги ивици от стените. Миришеше на мухъл, дъските под краката им жалостиво проскърцваха. Повечето от прозорците бяха заковани и той трябваше да изчака, за да свикнат очите му с мрака. Следваше мъжagата почти пипнешком.

– Казвам се Кейси – благоволите да се представи той, едва след като влязоха в малка стаичка отзад. Мебелировката беше оскъдна, но вътре беше чисто и подредено. Кейси го покани с жест да седне в един стар люлеещ се стол, а сам се насочи към бюфета. Извади оттам пръстена кана с две чаши, обърна се и попита:

– Пиеш ли ябълкова?

– Разбира се – отвърна Дюк, настани се в стола и тръсна пепелта си в студеното огнище. – Май не живеете леко тук, а?

– Едно време не беше толкова зле – сви рамене Кейси. – Преди четири-пет години... Имахме си ферми и се справяхме. Но сега Феървю запада, земята наоколо е напълно изтощена... Такива ми ти работи... Може би ще намерим нещо по-добро, ако се преместим, но жените и децата не щат...

Дюк опита ракията и едва не се задави от острия спирт, който опари вътрешностите му.

– Всичко, което искам от вас, е да си останете по местата – рече той. – А аз ще се погрижа за юридическата страна на въпроса. Ще наема най-добрия адвокат на Бентънвил и сам ще му платя хонорара за вашата защита. – Остави чашата на пода до краката си и добави: – Някой силно желае да глътне Пиндърс Енд, но от това има интерес и още някой... И този интерес е толкова силен, че се стига до убийство. Искам да разбера защо. Ти имаш ли някаква представа?

– Я се огледай – засмя се Кейси. – Просто излез и се огледай. Дори НА НАС не ни харесва тук!

– Не става – поклати глава Дюк. – Не разбирам нито от земя, нито от сгради. За мен тук си е чиста пустиня, но някои хора очевидно са на по-друго мнение... Точно това мнение искам да разбера. Предполагам, че наоколо няма мини или други неща от тоя сорт, нали?

– Нищо няма – засмя се отново Кейси. – Това място е свършено, мистър. Не струва дори петак!

Дюк довърши ябълковата ракия с лека гримаса и въздъхна:

– И въпреки това са го купили! Трябва да разбера защо. Само не се изнасяйте, моля те!

Кейси притеснено почеса брадата си.

– Имаме заповед за изселване – рече. – Какво да правя с нея?

– Дай ми я на мен – отвърна Дюк. – Някой опитен адвокат ще намери начин да защити интересите ви. Нищо друго не искам от вас. Запънете пети в пода и ме оставете да се боря за вас. Ще го направиш ли?

Кейси помисли малко, после кимна с глава:

– Защо пък не. Чувал съм за теб. Имаш репутацията на безскрупулен тип, но държиш на думата си. Ако се държиш на наша страна, аз ще се погрижа и ние да се държим на твоята.

Дюк се изправи.

– Донеси ми тези заповеди и да се хващаме на работа.

– Чакай ме тук, мистър – кимна Кейси. – Няма да се бавя. – Излезе, без да затваря вратата след себе си.

Дюк се отпусна обратно в стола, заклати се и запали нова цигара. Само Бърмън ще свърши работа, реши той. В цял Бентънвил няма попитен адвокат от него, а и той си пада по такива дела...

Ще иде да навести Белман, едва след като наеме Бърмън. Беше убеден, че всичко е работа на Белман, а после се е намесил и онзи тайнствен Спейд. Закашля се и погледна върха на цигарата между пръстите си. След пурите тя му се струваше пълен боклук.

Тоя Кейси май ще свърши работа, личи си, че е биткаджия. Дори слепец ще го види. Успее ли да задържи онези нещастници в Пиндърс Енд, работата може и да се получи. Ако не друго, поне ще бъде сигурен, че това, което са намислили Белман, Спейд, а дори и Шулц, няма да стане с тая тълпа дриплъвци, която отказва да се изнесе от Пиндърс Енд.

Но какво искат те, по дяволите? Получи ли отговор на този въпрос, ще знае всичко. Какво се крие в дъното на това сметище? Трябва да е нещо голямо – Дюк бе сигурен в това. Но какво е то, след като не е мина?

Дюк замислено потърка носа си. Тази къща е много стара, помисли той. Всяко подуване на вятъра резонира в нея като стъпките на великан. Заслуша се в тихото посърцване на дъските и си каза, че едва ли би живял тук в пълно уединение.

Изведнъж се почувства притеснен в тази малка и зле осветена стаячка. Не знаеше на какво се дължи това, вероятно на факта, че беше свикнал да бъде на открито и да слуша човешката глъч от игралната зала на долния етаж. А тук чуваше единствено скърцането на изгнилите дъски и свиренето на горещия вятър край олющените стени на старата къща.

Стоеше неподвижно и се заслушваше. После изведнъж усети как

космите по врата му настръхват. В стаята над него някой глухо се изкашля. Беше тиха и напрегната кашлица като на човек, който прави всичко възможно да я сдържи, но не успява...

Дюк се приведе напред и напрегна слух. Дълго време не чуваше нищо, освен пропукването на старата къща. Тъкмо реши, че така му се е сторило, когато над главата му се разнесоха тихи и предпазливи стъпки. Горе имаше някой и този някой никак не държеше да бъде чул или видян.

Дюк се изправи и прекоси на пръсти помещението. Застана зад вратата и се ослуша. Отново долови тихите стъпки – сякаш някой се придвижваше в коридора с изключително внимание.

В самия коридор цареше непрогледен мрак. Единственото прозорче беше плътно заковано с дъски и не пропускаше никаква светлина. Дюк усети как зад ушите му започват да се търкалят капчици пот, но не им обърна внимание. Къщата беше тиха и невероятно гореща. До слуха му достигаха приглушените гласове на децата, които играеха навън, още по-неясни бяха стъпките над главата му.

Бръкна подмишницата си и хвана дръжката на пистолета. Беше приятно хладна, очите му решително заблестяха. Направи опит да отвори вратата, без да вдига шум, но тя предателски изскърца. Пронизителният звук се разнесе из цялата къща, той застина на място с пистолет в ръка.

Стана абсолютно тихо. Нищо не помръдваше. Онзи горе вероятно също се ослушваше. Но това може би е просто жената на Кейси, помисли си Дюк. Може да бъде и някой, който живее тук. Ако наистина е така, той положително ще изглежда кръгъл глупак, но същевременно съзнаваше, че не бива да рискува.

Имаше чувството, че човекът горе няма нищо общо с Кейси, Би могъл да бъде всеки, дори Спейд. Мрачна усмивка разтегна ъглите на уста му. Дано да е той, здравата ще бъде разтърсен...

Направи две бързи крачки по посока на коридорчето и дъските изскърцаха под тежестта му. От устата му се откъсна сподавена ругатня: В тази къща просто е невъзможно да не сигнализираш предварително за всичките си действия!

Изправен в средата на тъмното помещение, той се опитваше да си спомни в коя посока бяха стълбите. Беше ги зърнал на влизане, когато входната врата беше отворена. Дали ще успее да се изкачи по тях, без да предупреди онзи горе? Дюк със съмнение поклати глава. Ако е такъв, за каквото го мисли, онзи положително ще започне да стреля.

Дюк не беше от хората, които приемат изкачването по непознати стълби в непозната къща за невинна разходка. Въпреки това беше твърдо решен да надникне горе и никой не можеше да го спре.

Стисна пистолета и пристъпи още крачка напред. Сякаш беше слепец, който се опитва да открие друг слепец. Попипа джоба си за кибрит, после се отказа. В момента, в който мигне заслепено от светлината на клечката, коремът му положително щеше вече да е пълен с нагорещено олово.

Нямаше представа дали стълбите вървят право нагоре, или някъде се извиват. Не знаеше дори дали са стръмни. Онзи горе положително познава добре разположението на помещенията и това беше сериозно предимство.

Кракът му напипа най-долното стъпало и внимателно пое тежестта на тялото му. Стъпалото се оказа солидно и Дюк пое към следващото. Мракът беше все така непрогледен, натежал от жегата. Ръката му докосна стената с олющени тапети, те леко прошумоляха и той се дръпна като опарен.

Протегна другата си ръка и лесно напипа перилата. Те се разклатиха застрашително от докосването. Облегна ли се на тях, веднага ще се откачат, прецени той. Това не беше необходимо. Приклепна напред, сложи ръце върху стъпалата и продължи нагоре на четири крака.

Когато ръцете му докоснаха най-горното стъпало той се спря и напегна слух. „Криси-и-и!“, пронизително изкрещя някакво хлапе навън. Дано по-скоро намери Криси, за да млъкне, помисли с тревога Дюк. Тънкото пискливо гласче не му позволяваше да долови звуците, които очакваше. После детето изведнъж реши да мине на негова страна и млъкна. Тишината отново се възцари в тъмната къща.

Дюк не помръдваше. Беше приклепнал в горната част на стълбището. Дясната му ръка стискаше револвера 38-ми калибър, а лявата се подпираше на пода. Очите му бавно се местеха в непрогледния мрак, напразно търсеха ивица светлинка, която да го насочи към помещение с незаковани прозорци. Но светлина нямаше. Това или означаваше, че всички врати са отлично уплътнени, или просто, че помещение с незаковани прозорци липсваше.

Миризмата на мухъл и шумоленето на изсъхналите тапети в мрака го караха да се чувства много особено. На сантиметри от него остро пропука дъска, той почти подскочи на мястото си. Напрягаше очи в непрогледния мрак и се питаше дали няма халюцинации. Защото му се стори, че една част от стената беше доста по-черна от останалия мрак.

Почти беше сигурен, че там, на метър и половина от него, стои неизвестен човек.

Ушите му се наостриха като локатори по посока на черното петно. Отначало не доловиха нищо, после откъм стената се появи едва доловим звук. Бяха му необходими няколко секунди, за да го идентифицира. Насреща някой дишаше.

Звукът не беше от приятните и Дюк усети как косъмчетата на врата му отново настръхват. Прилепи тяло към стълбите и започна да се промъква безшумно напред. Бавно и внимателно, сантиметър по сантиметър... После насочи револвера в тъмното петно и каза с леден глас:

– Стой там, където си, ако не искаш да ти пръсна мозъка.

Отговори му остро поемане на дъх, последвано от, тежък тропот на крака. Но той дойде не отпред, а встрани от Дюк. И това се оказа фатално. Въпреки светкавичната преориентация, един тежък ботуш изсвистя във въздуха и го улучи в слепоочието, миг преди пръстът му да е обрал луфта на спусъка...

Почувства как ръката му изпуска револвера, а тялото му започва да се хлъзга надолу. После ботушът за втори път влезе в съприкосновение със слепоочието му, пред очите му проблеснаха ослепителни светкавици. А след тях се спусна мракът...

Тринадесета глава

Ухилен широко, Шулц се измъкна от стаята гардероб, изправи се пред огледалото и се зае с възела на вратовръзката си. Лорели лежеше в леглото и пушеше, подносът със закуска беше поставен върху завивките.

– Гълъбче, този навик е отвратителен – рече, без да се обръща Шулц. – Не бива да пушиш и да ядеш едновременно. Има си време за всичко.

– Я ме остави на мира! – соннато отвърна Лорели.

Той внимателно прекара гребена през косата си, наслади се на ефекта, после бавно се обърна.

– Радвам се, че прояви здрав разум и се върна – рече. – Много се радвам!

Тя не го погледна, заета да маже с масло една препечена филийка, устните ѝ бяха стиснати.

– Сигурно съм откачила! – все така троснато отвърна. – Той се държеше далеч по-мило от теб!

– Продължавам да се питам защо го направи – устата на Шулц се усмихваше, но очите му бяха два въпросителни знака, издялани от гранит.

Тя сви рамене, захапа филийката и отправи равнодушен поглед към прозореца.

– Вероятно, защото си ми станал навик – рече. – Къде отиваш?

– И не му каза нищо, така ли?

– Нито дума. Снощи ти беше побеснял, просто те оставих да се успокоиш. Никога не съм имала намерение да те напускам.

Той не остана много убеден, но времето му беше малко. Имаше да върши много неща.

– Ден-два не мърдай никъде, гълъбчето ми – посъветва я с мазен глас той. – Особено, преди да съм се видял с Дюк... Джо ще бъде край теб... Онзи може би ще ни създава неприятности...

– Добре – кимна Лорели и напълни чашата си с кафе. – Нямам желание да ходя където и да било.

Шулц ѝ се усмихна, но очите му останаха хладни и внимателни.

– Не ми се иска Джо да се навърта около теб – промърмори той. – Много е млад и главата му е пълна с бръмбари...

– Няма ли да престанеш с подмятанията за Джо? – остро попита Лорели. – За каква ме мислиш? Не ме интересуват хлапаци!

– Понякога се питам дали наистина е така – въздъхна Шулц и замислено попипа долната си устна.

– Съжалявам, тук не мога да ти помогна – рече Лорели. – Но Джо няма пукната пара, освен това е още дете...

– Това би трябвало да ме успокои – кимна Шулц. – Но кой знае защо продължавам да се тревожа. Джо е убил двама души, знаеш ли това?

– Убил е двама души ли? – широко отвори очи Лорели, истински изненадана. – Много хубаво, съвсем в стила ти! Значи ме оставяш в компанията на убиец!

– Не ставай глупава, Джо е най-добрата възможна охрана за теб! – отвърна Шулц и хвърли поглед през прозореца. – Трябва да вървя... Градината е прекрасна, нали? Ще гледам да се върна рано и да ѝ отделя поне един час...

Насочи се към нея, но тя вдигна една книга пред лицето си.

– О, не, стига вече! – просъска. – До гуша ми дойде от лигавите ти целувки!

– Извинявай, бях забравил – спря се той и я изгледа през полуспуснати клепащи. – Ти май наистина не можеш да ме понасяш...

– Отлично го знаеш! – сопнато отвърна тя.

– Добре! – дрезгаво процеди Шулц. – Тогава това важи и за всички останали! Хубавичко го запомни!

– Не се тревожи за сексуалния ми живот, ако обичаш! Ще се пречиствам с хапчета!

Той се поколеба, после на лицето му отново изплува мазната усмивка.

– Трябва да бягам, ще се видим довечера.

– Довиждане – каза Лорели и се намести така, че да го вижда добре. Изчака го да стигне до вратата и тихо го повика: – Пол...

Тонът ѝ беше такъв, че той се закова на място и рязко извърна глава:

– Какво?

– Хари Дюк каза, че те е заварил да ми надяваш примка на шията...

Шулц се разсмя. Обзе го такова веселие, че главата му се разтърси, а ръцете му пляскаха по дебелия бедра.

– Така ли ти каза, кучето мръсно? – попита на пресекулки той. – Сега навярно разбираш играта му, нали, гълъбче? Иска да издигне стена между нас!

– Значи е дрънкал глупости, така ли? – изгледа го хладно Лорели.

– Хари е голям шегаджия и аз го харесвам – продължи да се смее Шулц. – В момента се пречка на пътя ми и трябва да бъде отстранен, но иначе е забавен... Особено когато започне със своите измислици... – Малките твърди очички пробягаха изпитателно по лицето ѝ.

– Понасям ти побоите, понасям и да ме замеряш с чаши – промълви Лорели. – Но не и убийствата... особено МОЕТО убийство! Разбера ли, че наистина искаш да ме убиеш, ще ти видя сметката, Пол!

Шулц смаяно зяпна, стреснат от злобната заплаха в гласа ѝ.

– Стига скъпа, не бива да се увличаш толкова – промърмори той. – Не вярвай на глупостите, които ти е надрънкал Хари Дюк. Освен това, аз не бих те убил с помощта на примка... – Пристъпи обратно към нея, устата му се разкриви в грозна усмивка, очите му се превърнаха в два черни камъка: – Ако някога реша да те убия, ще избира отровата... Бавната отрова... И ще гледам как си губиш закръглените формички, ще чакам да станеш толкова отвратителна, че дори на гробаря да му се пригади!

Лорели рязко седна в леглото, в очите ѝ проблесна страх.

– Махай се! – изкрещя тя. – Не искам да ти слушам налудничавите приказки! Махай се веднага!

Доброто му настроение веднага се върна. Най-сетне беше успял да я стресне. Май наистина ще бъде забавно, ако вземе да я отрови. Тази мисъл го накара широко да се усмихне.

– Аз също си падам по майтапите – успокои я мазно той. – Затова не трябва да вярваш на разни глупости за насилствена смърт! Нито на Хари Дюк, нито на мен... – Помаха с ръка и излезе от спалнята.

Лорели рухна обратно върху възглавниците. Мръсник като Шулц наистина може да прибегне до отровата, помисли си тя и почувства как ѝ прилошава. Може да ѝ отрови храната, когато му хрумне! Ръката ѝ се повдигна и неволно докосна гърлото ѝ. Дали наистина ѝ беше сложил примка? Ако можеше да бъде сигурна в това, не би стояла в този дом дори секунда!

До слуха ѝ достигна боботенето на мотор, тя скочи от леглото и изтича до прозореца. Тъкмо навреме, за да види как голямата черна кола бързо се отдалечава.

Денят отново щеше да бъде горещ. Слънчевите лъчи затоплиха тялото ѝ под тънката коприна на пижамата във весели тонове. Очите ѝ не се отделяха от улицата, в душата ѝ се надигна раздражение, тъй като бе принудена да си стои у дома...

Обърна се и унило се върна в леглото. Заплахата да бъде отровена сериозно я разстрои. Мисълта за това не беше от най-приятните.

Напъха малките си крачета в чехлите и посегна към завивките. Нямаше никакво намерение цял ден да се търкаля в леглото. Беше прекалено топло, а и самата тя не беше спокойна. Искаше ѝ се да направи нещо, но не знаеше какво...

Запали цигара и отново пристъпи към прозореца. Облегна се на перваза и се загледа в редицата от коли, които бавно се придвижваха по посока на Бентънвил.

Потънала в неспокойните си мисли, тя не чу отварянето на вратата и влизането на Джо.

Подобно на Лорели, и той нямаше фамилно име. Шулц наистина беше майстор в издирването на бездомни сираци и хора без роднини, които идваха от неизвестността и лесно се връщаха обратно в нея, особено когато бяха изпълнили предназначението си.

Макар и млад на години, Джо притежаваше богат опит. Беше на осемнайсет-деветнайсет години, без да бъде абсолютно сигурен в това. Не знаеше кога е рожденият му ден, но това изобщо не го притесняваше. Беше израснал в дом за сираци, мрачен и затворен в себе си. Избягва оттам в момента, в който почувства, че може сам да се грижи за себе си.

Година по-късно вече беше шофьор на Шулц и дебелият бързо се увери в правилния си избор. Джо му се отплати стократно, изпълняваше безупречно и най-деликатните мисии. Шулц така и не можа да разбере дали може да му се доверява напълно, но беше доволен от присъствието му край себе си.

Джо беше слаб младеж с дребен кокал и жилава фигура. Носеше винаги едни и същи фланелени панталони в мръсносив цвят и яке от мека кожа, което се закопчаваше отпред с дълъг цип. Около врата си извиваше памучно шалче на черно-бели райета, гъстата коса стоеше на главата му като тюленова кожа. Подстригваше се сам и по тази причина прическата му винаги беше малко странна, неравна, със стърчащи във всички посоки кичури.

Лицето му беше бледо, а очите му – големи, черни и блестящи, с дълги мигли – бяха най-хубавото нещо, което притежаваше.

Изправи се на прага, погледна равнодушно момичето, после пристъпи крачка напред и затвори с крак вратата зад гърба си.

Лорели стреснато се обърна да го погледне, после отново се зазяпа навън.

Джо пристъпи към тоалетната масичка и започна да си играе с

козметиката ѝ. Вземаше в ръка различните шишенца и бурканчета, отвиваше капачките им да ги помирише, след което ги връщаше обратно на място.

– Шишко се безпокои за отношенията между нас – подхвърли от мястото си Лорели.

– Знам – отвърна Джо и помириша едно малко кристално шишенце. Парфюмът му хареса и той тръсна една капчица върху пръстите си. Зави капачето, разтърка длани, после ги сви около носа си и вдъхна с пълни гърди.

Лорели се отдалечи от прозореца и се върна в леглото.

– Шишко започва да ме плаши – сподели тихо тя.

От устата на Джо се откъсна къс и презрителен смях.

– Той ли? – изкриви се в гримаса лицето му, после отново се изсмя. Плосък, нерадостен звук.

– Хари Дюк каза, че го е хванал да ми слага примка на шията – добави тя. – Как мислиш, наистина ли е искал да ме убие?

Джо взе ножицата от тоалетката и започна да подрязва космите около ушите си.

– А ти как мислиш? – небрежно попита той.

– Пол твърди, че Дюк ме е излъгал.

Джо продължи да щрака с ножицата край ушите си, после изведнъж рече:

– Чудя се какво би направил с тялото ти...

– О, стига, Джо! – неволно потръпна Лорели. Срещна погледа на блестящите му очи и малко се поотпусна. – Страх ме е, Джо – прошепна тя.

– Какво още ти каза? – остави ножицата младежът.

Лорели се обърна на една страна, кракът ѝ нервно започна да се свива и разпуска. Блясъкът на червената коприна привличаше неотразимо вниманието на Джо.

– Започна да дрънка, че може би ще ме отрови – оплака се тя.

– Само те плаши – засмя се Джо. – Какво знае за отровите дебелак като него?

– Каза, че си извършил две убийства. И с това ли ме плаши?

– А то плаши ли те?

– Не! – повиши тон Лорели, раздразнена от спокойното му безразличие. – Но ти никога не си ми споменавал подобно нещо! Кои бяха жертвите, защо си го направил?

– Какво значение има това? – отегчено я погледна той. – Не помня

вече, всичко съм забравил... Само си губим времето!

– Имаме целия ден на свое разположение – отвърна тя, примирена с мисълта, че няма да измъкне нищо повече от него. – Той ще се върне чак довечера.

– Така ли каза? А не допускаш ли, че ще направи само едно кръгче на квартала?

– Да не би и ти да се страхуваш от него?

Джо се изсмя и Лорели изпита известно облекчение. В бледото лице с каменни черти, което я наблюдаваше в огледалото, нямаше нито страх, нито колебание.

Настъпи тишина. След няколко минути Джо се размърда и каза:

– Искам да знам какво се е случило. Затова съм тук.

– Само затова ли? – лукаво го погледна Лорели.

– Другото ще го оставим за после – отвърна той. – Сега искам да чуя защо тръгна с Дюк.

– Пол ме изплаши, не знаех какво да правя... Не исках да те замесвам. Просто се възползвах от шанса да се измъкна с Дюк...

– Не мога да разбера защо ме лъжеш – хладно я изгледа Джо и отново взе в ръка шишенцето с парфюма. – Видях добре с какви очи гледаш Дюк... Освен това те чух, като му се обаждаш за Белман... Защо ме лъжеш?

– О, я върви по дяволите! – нацупи се Лорели и отново се обърна по гръб.

– Защо не остана при него? – продължи да я разпитва младежът. – Сигурно си можела да го сториш, нали?

– Не е заради теб, можеш да бъдеш сигурен в това! – озъби му се Лорели. – Той е истински мъж и вероятно наистина бих останала!

– Знам – отвърна Джо и опита цвета на едно червило върху ръката си. – Но защо все пак се върна? – В гласа му нямаше горчивина, въпросът беше зададен с равен и спокоен тон.

– Ти си много странно момче – рече Лорели и обгърна коленете си с ръце. – Нима нямаше да ти липсвам?

– Можеше и да ми липсваш – отвърна със същото безразличие Джо. – Бях започнал да свиквам... Защо все пак не остана?

– Нещо се случи и се уплаших.

– Какво ти става? – стрелна я с поглед Джо. – Да не би да си изпусках нервите?

– Той не ме заведе у дома си. Отидохме в някакъв негов приятел. Спалнята отстъпиха на мен, а те двамата спаха на креслата в хола. –

Лорели ритмично се поклащаше. – През цялото време имах чувството, че не съм сама в стаята... Изпитвал ли си някога нещо подобно?

– Аз ли? – вдигна глава Джо. – От къде на къде?

– Накрая започнах да треперя от страх. Там имаше един голям скрин, бях сигурна, че вътре се крие някой... Не посмях да го отворя. Просто изскочих през прозореца и се върнах тук...

Джо се приближи и седна на края на леглото.

– Днешните вестници пишат за тая история – рече той. – В стаята на Калън е бил открит Тимсън, с прерязано гърло...

Лорели пусна коленете си и рязко се изправи.

– Дай да видя! – прошепна напрегнато тя. – Мен не са ме замесили, нали? Кажй, че не съм замесена!

– Не се вълнувай толкова – поклати глава Джо. – Може би в скрина е бил Тимсън и те е наблюдавал оттам, може би е бил зает да си реже гърлото и съвсем не му е било до теб... Полицията казва, че става въпрос за самоубийство...

Лорели стисна малката му топла ръка.

– Страх ме е, Джо – прошепна тя. – Искам да се махаме от тук! Не ми харесва тая история, Пол също не го изтрайвам!

Джо я бутна върху леглото, едно малко мускулче на бузата му започна да потрепва.

– Аз ще се погрижа за него – меко промълви той и докосна шията ѝ с върха на пръстите си. Тя се сгърчи и впи очи в лицето му.

– Защо правиш това?

– Просто си мисля... Значи тя е сложил примка на шията, а? – Деликатните му пръста пробягваха по гърлото ѝ като малки паячета. – Това не биваше да го прави...

Тя потръпна от изражението на очите му и неволно се сгуши в него. Лицето ѝ потъна в меката кожа на якето му.

Заковал поглед в стената, Джо продължи да я гали, на устата му заигра лека усмивка.

Четиринадесета глава

Хари Дюк бавно идваше в съзнание.

– Да му плиснем една кофа вода – предложи мъжки глас някъде над главата му.

Отвори очи и примигна срещу загриженото лице на Кейси. Зад гърба му имаше още някой, но Дюк не можеше да го разгледа на слабата светлина.

– Не е нужно да ме поливате – отвърна с надебелял език той и бавно се надигна. – Мия се един път на ден и това ми се струва напълно достатъчно...

– Добре ли си, мистър? – попита Кейси и по лицето му се изписа видимо облекчение.

– Не знам дали съм добре – отвърна Дюк и се зае да изследва главата си. Пръстите му напипаха едра цицина в областта на слепоочието, друга имаше върху челото си, точно между веждите. Прониза го остра, пулсираща болка и той сподавено изруга.

– По стълбите ли падна? – попита Кейси. – Ще ида да ти донеса едно питие.

– Добра идея – отвърна Дюк и с мъка се изправи на крака. Разтърси глава и болката се локализира с пулсираща сила в областта на лявото слепоочие. – Няма нужда да го носиш, ще дойда с теб.

Последва Кейси в малката дневна и пое чашата с ябълкова ракия от ръката му.

Силният алкохол опари вътрешностите му и той веднага се почувства по-добре.

– Това е друго нещо – промърмори и с облекчение се отпусна в люлеещия се стол.

– Запознай се с Джеткин – представи втория мъж Кейси. – Живее в съседство.

Дюк погледна високия мъж и кимна с глава.

– Извинете ме, но не се чувствам в най-добра форма – промърмори той.

Джеткин зяпна насреща му и притеснено размърда огромните си крака.

– Няма нищо – промърмори той. Челюстите му, усилено работеха, от време на време преглъщаше и на лицето му се изписваше болезнена

гримаса.

Дано не дъвче тютюн, помисли си Дюк.

– Какво стана с теб, мистър? – попита Кейси. – Намерих те проснат в подножието на стълбите и едва не си глътнах езика от страх! Падна ли, какво стана?

Дюк спря поглед върху него и бавно поклати глава.

– Чух, че горе се движи някой, Кейси – тихо каза той. – Реших да проверя кой е, но бях посрещнат с ритник в главата. Някой от твоите приятелчета, а?

– Сигурен ли си? – погледна го учудено Кейси. – Аз живея тук съвсем сам.

– А да не би да мислиш, че блънувам? – язвително отвърна Дюк и внимателно докосна челото си.

– Горе има някой – рече Кейси и хвърли изпълнен с недоумение поглед към съседа си.

– Елате с мен – изправи се Дюк. – Ще идем да проверим заедно.

Прекоси хола, отвори външната врата, за да вижда, после вдървено пое нагоре по стълбите. Кейси и Джеткин бавно го последваха.

Дюк стигна площадката и се обърна назад:

– Къде се отива оттук?

Кейси мина край него и бутна вратата.

– Тук няма нищо – обясни той. – Аз живея долу.

Дюк хвърли един бърз поглед към вътрешността на малката и абсолютно гола стаичка. И тук прозорците бяха заковани с дъски, но светлината от хола беше достатъчна.

Поклати глава и последва Кейси, който тъкмо отваряше още една врата в коридора.

– Това е втората стая горе, други няма – поясни домакинът.

Вътрешността на помещението тънеше в мрак.

– Няма ли начин да стане по-светло? – раздражено попита Дюк.

Кейси се приближи до прозореца и дръпва една дъска. Тя издаде пронизителен звук и пироните изскочиха от стената.

Ярките слънчеви лъчи се плъзнаха по счупените мебели и други непотребни боклуци, Дюк им хвърли един поглед и насочи вниманието си към пода. Някой беше влизал тук, по прашните дъски личаха ясни отпечатащи от стъпки.

– Имаш ли представа кой може да е идвал тук? – обърна се той към Кейси и усетя как в гърдите му се надига сяла ярост. Изведнъж изпита чувството, че е бил на крачка от разкриването на тайната, която

забулваше Пиндърс Енд.

– Никаква – поклати глава Кейси. – Какво може да търси тук външен човек?

Дюк се зае с огледа. Подложи на внимателно изследване влажните петна по стените, студената камина, дъските на тавана. Не откри абсолютно нищо.

– И аз това се питам – отвърна с отвращение той. – Но някой е бил тук горе, значи е търсил нещо... – Изправи се напред стаята и се почеса по главата: – Откога живееш в тая къща?

Кейси се замисли за момент, после отвърна:

– Скоро ще станат шест години. Жена ми още беше жива и тогава използвахме всичките стаи... Това беше спалнята ни. Преместих се долу, след като тя си отиде...

Дюк направи още една обиколка, Кейси и Джеткин любопитно го наблюдаваха.

– Тук няма нищо – отгатна мислите му Кейси. – Нищо, което да привлече вниманието на някого...

– Трябва да има – кратко отвърна Дюк и се изправи пред него. – Сигурен съм в това така, както съм сигурен, че ви виждам пред себе си! – После пристъпи към камината и прокара ръка по пращната рамка.

– Това какво е? – изведнъж попита той.

Кейси надникна иззад рамото му.

Върху дебелата греда над огнището бяха издълбани две букви, Ф и Н, очевидно инициали.

– О, това ли? – равнодушно сви рамене Кейси. – Бяха си тук, още когато се нанасяхме. Предполагам, че ги е издълбал предишният собственик.

Хари Дюк избърса праха и се увери, че буквите действително са издълбани преди много години.

– Май наистина са стари – неохотно призна той. – Какво ли означават?

– Труден въпрос – отвърна Кейси. – Къщата е на повече от сто години...

– Сто години, а? – поклати глава Дюк. – Доста храна за размисъл... – Извади джобното си ножче и шракна острието. – Имаш ли нещо против да издълбая и своите инициали?

Кейси и Джеткин си размениха по един учуден поглед, после домакинят бавно кимна с глава.

– Карай, след като толкова искаш...

След няколко минути напрегната работа Дюк се отдръпна назад и сравни инициалите. Неговите се очертаваха ясно, отдалеч си личеше, че са пресни. Вече беше сигурен, че другите наистина са правени преди много години и изглеждаше доволен.

– Ясно – кимна с глава той. Пристъпи навътре в стаята и изпробва с крак дъските на пода. Всички изглеждаха достатъчно солидни. – Да си надзъртал никога под тях? – внезапно попита той.

– Отдолу няма нищо, мистър – поклати глава Кейси.

– Тъй и тъй сме тук, дай да проверим – предложи Дюк.

Джеткин вдигна ръка и посочи ъгъла под прозоречния перваз:

– Някой май ни е изпреварил.

Дюк отиде да провери. Дъската наистина се оказа разкована, при това съвсем наскоро. Ясно личаха драскотините от използвания за тази цел лост. Хвана я с две ръце и рязко дръпна нагоре. Дъската леко се отмести. Под нея имаше само остатъци от мазилка и боклук.

Дюк драсна клечка кибрит и надникна по-навътре. Видя само мръсотия и няколко дребни паячета. Върна дъската на мястото ѝ, изправи се и изтупа праха от коленете си.

– Такава била работата – замислено промълви той.

Другите двама с интерес го наблюдаваха.

– Какво търсиш, мистър? – попита Джеткин.

– Нямам представа, приятел – мрачно се усмихна Дюк. – Особено когато се озова в странна къща като тази...

Кейси и Джеткин отново се спогледаха.

Дюк измъкна револвера си от кобура и се обърна към Кейси:

– Знаеш ли да боравиш с това?

– Разбира се – отвърна Кейси и го взе от ръката му. – Някога имах същия...

– Задръж го! – рече Дюк и закова поглед в очите му. – Искам от теб само едно – да не пускаш никого да припари насам! Тук явно има нещо, което някой иска да прибере, и твоята задача е да му попречиш! – Бръкна в джоба си и извади пачка банкноти.

Джеткин смаяно подсвирна.

– Наемам ви на работа – поясни Дюк. – Ето ви сто долара аванс. Задачата ви е да не пускате никой в тази къща.

Мрачните очи на Кейси враждебно проблеснаха.

– Виж какво, мистър – изръмжа той. – Тази къща е моя, мога да я пазя от неканени гости и без твоите пари.

Дюк изненадано зяпна насреща му. Изобщо не беше очаквал

подобна реакция.

– Извинявай – промърмори той. – Не бях помислил за това.

– Тим! – зина от смайване Джеткин. – Няма да се откажеш от толкова мангизи, нали, Тим?

– Затваряй си устата, Джеткин! – навъсено го изгледа Кейси. – Това не те засяга!

– Добре, момчета – побърза да се намеси Дюк. – Дайте ми заповедите за изселване, защото трябва да вървя. Утре пак ще дойда и тогава ще си поговорим.

Кейси му подаде снопче хартия и Дюк го натика в джоба си.

– Няма от какво да се притеснявате – приключи той. – Дръжте си очите отворени и толкоз. Останалото е моя работа.

– Добре направи, че отскочи насам, мистър – протегна му ръка Кейси. – Мисля, че наистина ще ни измъкнеш от безизходицата...

– Точно това смятам да направя – отвърна Дюк и пое надолу по стълбите.

Навън слънцето вече залязваше, последните му лъчи хвърляха алено сияние над Феървю.

– Имаш прекрасен изглед – спря се на верандата Дюк.

– Май това е всичко, което имам – горчиво отвърна Кейси. – Свикнал съм с него и отдавна не му обръщам внимание.

– Разбирам.

– Ще те изпратя до колата, мистър – предложи услугите си Джеткин, но Кейси го избута настрана.

– Стига! – предупредително го изгледа той. – Остави парите на човека на мира! По-добре помисли как да ги изкарваш с честен труд!

– Децата имат нужда от обувки, Тим – въздъхна отчаяно Джеткин. – А старата от шест седмици не е помирисвала месо!

– По-добре млъкни! – рече Кейси. – В Бентънвил има достатъчно работа за такива като теб, дето имат нужда от месо и обувки. Иди там и се хвани да ги изкараш! Никой от Пиндърс Енд няма да приема благодарения, ясно ли е?

– Добре де – дръпна се Джеткин. – Но тоя е богаташ и изобщо няма да ги усети. Помисли си само колко много неща можем да купим със сто долара!

– Изчезвай! – изплю се върху прашната земя Кейси. – И кажи на твоята бабичка, че ще идеш да й изработиш парите за месото!

Джеткин сви рамене и се отдалечи.

– Упорит тип, а? – подхвърли Дюк, наблюдавал сцената с

неподправен интерес.

– Виж какво, мистър – погледна го мрачно Кейси. – Живеем тук отдавна и сме били щастливи. Сега наистина ни е трудно, но пет пари не даваме! Тук ни харесва. Повечето от нас могат да се преместят в Бен-тънвил и да печелят добри пари. Не го правят, защото предпочитат да си останат тук... Хич не обичаме разни непознати, дето идват да ни размахват пачки под носа. Това разстройва по-слабите...

– Странна философия – призна Дюк и бавно кимна с глава. – Добре, вече ще се съобразявам с нея...

– И хубаво ще направиш – рече Кейси, после внимателно надникна навън Дръпна се към вътрешността на къщата и направи знак на Дюк да го последва. Белите му зъби проблеснаха в мрака.

– Хареса ли ти ябълковата ракия? – попита.

– Страхотна беше – отвърна Дюк. – Но не искам повече. Коремът ми още е на дупки от нея...

– Ще ти продам шишето, мистър – понижи глас Кейси и му намигна. – Почакай малко.

След минута стопанинът отново беше на верандата, голямото шише меко проблясваше в ръцете му. Дюк го пое, хвърли му един замислен поглед и отново измъкна пачката. Отброи пет банкноти по двацет долара и ги подаде на Кейси.

– Предполагам, че ракията е скъпа – промърмори той.

– Но в замяна на това ще трае дълго – отвърна онзи и парите изчезнаха по магически начин някъде сред дрехите му.

– Освен това в цената е включено и обслужването... – Тежката му лапа с плясък се стовари върху револвера в задния му джоб.

– Бях забравил за него – кимна Дюк. – Справиш ли се добре, положително няма да ми се размине само с вдигане на тостове за твое здраве!

– От този момент нататък никой няма да припари в този дом! – изръмжа с блеснали очи Кейси. – Можем да се обзаложим!

– Вярвам ти – рече Дюк и вдигна ръка за сбогом. – Утре сутринта пак ще се видим.

Обърна се и пое по пътеката през полето.

Петнадесета глава

Клеър си сложи шапката и се приготви да излиза. Вратата на кабинета ѝ се отвори и на прага се появи Сам Тренч.

– У дома ли си отиваш? – попита той и започна да рови в джобовете си за кибрит.

– Мислех да си вървя – кимна Клеър. – Но после Питър предложи да вечеряме навън.

Сам запали лулата си, изпусна гъст облак дим към тавана и каза:

– Младият Питър Калън... Сериозни чувства ли изпитваш към него?

– Стига, Сам – усмихна се Клеър. – Не е твоя работа да се занимаваш с чувствата ми, престани да си пъхаш носа!

– Винаги съм те чувствал като своя дъщеря, Клеър – отвърна сериозно Сам – Затова искам да те видя щастлива.

– Ще бъда щастлива – потупа ръката му тя. – Не се безпокой.

– Надявам се, че знаеш какво правиш – рече той. – Момчето изглежда свестно. Има ли добра работа?

– Невъзможен си, Сам? – опита се да протестира Клеър. – Няма да ти позволя да ми избираш приятелите! Но след като толкова искаш да знаеш, Питър има отлична работа и се надява съвсем скоро да започне свой собствен бизнес.

– Едно е да се надяваш, друго е да го имаш – поклати глава Сам. – Наслушал съм се на надежди... Въпросът е дали той умее да работи както трябва...

– Е, вече прекаляваш! – отвърна Клеър – След като нямаш какво друго да правиш и си се заел да ми обсъждаш приятелите, май ще е най-добре да се прибереш у дома!

– Просто искам да съм сигурен, че си избрала подходящ партньор – загрижено рече Сам. – Иначе нямам нищо против момчето... – Почеса се по бузата с мундшука на лулата и добави: – Докато тоя Хари Дюк... той е друга работа...

Клеър се приближи до бюрото и започна да прибира бум агите отгоре му, лицето ѝ леко поруменя.

– Не виждам защо трябва да слагаш Питър и Хари Дюк на една плоскост – хладно рече тя.

– Просто в момента се сетих за него – отвърна Сам, забавлявайки се

със смущението й. – Тоя тип ще стигне далеч...

– Ако преди това не хлътне някъде и с двата крака! – отбеляза Клеър. – Знаеш ли, Сам, бих искала Питър да не се възхищава толкова много от него. Това сериозно ме тревожи. Хари Дюк е един безскрупулен тип, който не се спира пред нищо. Имам предчувствието, че скоро ще забърка Питър в още по-големи неприятности. Виж тая история със самоубийството на Тимсън. Изглежда тоя човек никога не казва истината!

Сам откри, че лулата му е угаснала и драсна нова клечка кибрит.

– Предполагам не ти е хрумвало, че Дюк се опитва да предпази младия Калън, нали? – попита той.

– Да го предпази? – остро го погледна Клеър. – Какво искаш да кажеш?

– Точно това, което чуваш. В крайна сметка, драга, онзи Тимсън е искал да се срещне с младия Калън... Иначе нямаше да се озове в спалнята му. А Хари Дюк спокойно би могъл да се оттегли и да остави Пит Калън да се оправя сам. Не е ли така?

– Искаш да кажеш, че Питър е замесен в убийството – хладно отбеляза Клеър.

– Не ставай глупава, драга – изпусна облак дим Сам. – Искам само да ти посоча, че Дюк е по-малко замесен в тая история от младия Калън. Въпреки това обаче, именно Дюк се заема с цялата работа. Забелязах, че младият Калъп с удоволствие му отстъпва инициативата.

– Аз пък мисля, че ти си едно отвратително старче, но нямам намерение да споря с теб! Държиш се непочтено по отношение на Питър и много добре знаеш това! Питър има своята работа и не може да я зареже просто ей така! Докато Хари Дюк и без това няма какво да прави! Подобни афери очевидно му доставят удоволствие...

– Знаеш ли какво си мисля, драга – промълви Сам, без да обръща внимание на тирадата й. – След като Питър е прекалено зает, за да помогне на Дюк, може би ние с теб трябва да сторим това...

– Разбира се – кимна Клеър. – Но как?

Сам изчука чашката на лулата си в кошчето за боклук и измъкна старата си торбичка за тютюн.

– Нали в тая работа е забъркан и Белман? – попита той.

– Бихме могли да го посетим и да разберем какво му е мнението за тая история с Тимсън...

– Веднага ще го направя – кимна Клеър и взе чантичката си. – Ще му кажа, че идвам от името на „Кларион“ и ще го помоля за официален коментар.

– Не бързай толкова, драга – поклати глава Сам. – По-добре да почакаме завръщането на Хари Дюк. Може би е открил нещо ново...

– Няма да чакам никого – поклати глава Клеър. – Имам среща с Питър в осем часа и все още имам достатъчно време да отскоча до Белман. Обещавам да внимавам какво говоря и да измъкна от него каквото мога.

– Тогава утре ще се съберем отново – кимна Сам. – Върви, Клеър...

На вратата се спря от гласа на момичето.

– Недей да мислиш, че Питър няма да ни помогне, Сам – тихо рече тя. – Той ще го стори, сигурна съм в това!

– Добре, добре – размахна ръце Сам. – Поговори с него, а аз мисля да се завъртя още малко тук... Може би Хари Дюк ще се сети да се отбие...

Клеър излезе, а Сам се върна в кабинета си. Увлечен в редактирането на уводната си статия за следващия брой на „Кларирон“, той не усети как лети времето. Когато хвърли поглед на часовника си, с изненада откри, че вече минава осем. Изправи се и започна да разтребва бюрото си. Миг по-късно чу, че някой влиза в редакцията и отиде да надникне. Изправен в средата на предното помещение, Хари Дюк замислено оглеждаше празните бюра.

– Ето те и теб – рече Сам. – Влизай, отдавна те чакам.

Дюк го последва в кабинета, седна на ръба на бюрото и бръкна в джоба си за пура.

– Всички са си тръгнали, а? – попита той.

– Какво ти е на лицето? – внимателно го изгледа Сам.

– Спомен от Пиндърс Енд – мрачно се ухили Дюк. – Там те посрещат с ябълкова ракия, а те изпращат с ритник в мутрата. Интересно местенце!

– Какво се случи?

– Сигурен съм, че ключът на загадката е в Пиндърс Енд – отвърна Дюк. – Чувал ли си за един тип на име Кейси?

– Да – кимна Сам. – Познавам го лично, при това от доста време... Добро момче, преди години имаше чудесна ферма... Благодарение на него малката колония в Пиндърс Енд все още е жива.

– Купих си малко ябълкова ракия от него – рече Дюк. – Искаш ли да я опиташ?

– Охо! – светна лицето на Сам. – Носиш ли я? Кейси винаги е варил страхотна ракия!

– Ще ида да я взема от колата – изправи се Хари.

Когато се върна, върху бюрото на Сам се бяха появили две чаши.

Старецът пое бутилката от ръцете на Дюк, издърпа тапата със зъби и подуши съдържанието ѝ.

– И с вързани очи ще я позная! – похвали се той, после напълни чашите. – Само трябва да внимавам да не ме подуши бабичката. Тя е върл противник на всякакъв алкохол!

Чукнаха се и отпиха. Върху лицето на Сам се появи страдалческо изражение, очите му се овлажниха.

– Кажй сега какво успя да направиш, синко – преглътна той.

– На първо време ще наема Бърмън да подаде жалба срещу заповедите за изселване – започна Дюк. – Някой много се натиска да разкара обитателите на Пиндърс Енд, а пък аз искам те да поостанат... Така ще бъде сигурен, че районът няма да бъде преровен от разни пришълци...

– А после? – довърши питието си Сам.

Дюк се почеса по главата.

– Утре пак отивам там и смятам да разглобя къщата на Кейси на съставните ѝ части – рече той. – Няма да се изненадам, ако открия нещо. А сега ми кажи какво свърши ти.

– Направих известни проверки по отношение на Спейд – рече Сам. – Интересна личност. Всички са чували за него, всички знаят, че притежава доста имоти и къщи в Бентънвил. Създател на Организацията на собствениците на заведения за хазарт, щедър спонсор на Фонда за физическа подготовка на полицията. Предполагам се досещаш какво означава това. В същото време никой не го е виждал, никой не знае как изглежда...

– Аз също – подръпна носа си Дюк и замислено добави: – Макар да живея вече две години в Бентънвил...

– Никога не действа лично, винаги използва посредници – добави Сам. – Корис върши практическата работа, Спейд само го кредитира. Интересно, нали?

– Май ще е най-добре да се срещна с Корис – кимна Дюк. – Но първо искам да си поговоря с Белман.

– О, забравих да ти кажа – сепна се Сам. – Клеър отиде да се срещне с него.

– Какво? – остро го изгледа Дюк.

– Всичко е наред – забързано рече Сам, притеснен от хладния поглед на събеседника си. – Отиде да го интервюира за „Кларион“. Може би ще успее да изкопчи нещо...

– Това не ми харесва – изправи се на крака Дюк. – Белман е хитрец и по-скоро той ще изкопчи нещо от нея! За кога е определена срещата

им?

– Клеър тръгна преди около час – отвърна Сам. – В осем имаше среща с Калън и искаше да направи интервюто преди нея. Трябва вече да е свършила...

– Ще ида да видя какво става – нахлупи шапката си Дюк. – Знаеш ли къде ще се види с Пит?

– Не – поклати глава Сам.

– Добре, отивам при Белман – рече Дюк и се насочи към вратата. – Дано да не му е изпяла всичко, което знае!

– Няма начин! – убедено рече Сам. – Клеър не е вчерашна, доста отдавна се занимава с репортерска дейност!

Телефонът извънтя и Сам вдигна слушалката.

– Обажда се Калън – прозвуча в нея гласът на Питър – Вие ли сте, господин Тренч?

– Аз съм – отвърна Сам. – Имате късмет, че още не съм си тръгнал...

– Някаква спешна работа ли има Клеър, господин Тренч? – попита Питър. – Чакам я вече доста време... Още ли не е тръгнала?

Сините очи на Сам се ококориха от учудване.

– Напротив, тръгна си преди час и половина – отвърна той.

Дюк се наведе през бюрото и издърпа слушалката от ръката му.

– Пит? Хари на телефона Къде се намираш?

– У дома. Случило ли се е нещо?

– Още не знам, но възнамерявам да разбера. Стой там, Пит, идвам веднага!

Дюк с трясък остави слушалката върху вилката и вдигна очи към Сам.

– Ама и вие сте едни хлапета! – оплака се онзи. – Хич не се свените да подритвате насам-натам стар човек като мен!

– Ако нещо се случи на момичето, тепърва ще разбереш какво означава ритник в задника! – заплашително се надвеси над него Дюк. – Значи можела да се грижи за себе си, а? Била печена репортерка и нямало да се изпусне, така ли?... Сега остава да проверим дали всичко това е вярно!

Обърна се и излетя от кабинета, без да си прави труда да затваря след себе си.

Шестнадесета глава

Преодоля разстоянието до Бентънвил за по-малко от двайсет и пет минути, като през цялото време караше с над сто километра в час. Пътят беше почти пуст, нямаше ги дори обичайните полицейски патрули.

Не си направи труда да се отбива у Питър, а насочи колата направо към „Шез Пари“.

Паркира на съседната уличка и тръгна пеш. Когато пред очите му блесна неоновата реклама на заведението, той свърна в пресечката и се насочи към задния вход.

Спря пред високата тухлена ограда и вдигна глава. Сградата от тази страна беше тъмна, силуетът ѝ ясно се очертаваше на фона на обсипаното със звезди небе. Отдалечи се на няколко крачки, засили се и скочи. Пръстите му се вкопчиха в ръба на оградата, мускулите му се свиха и след миг вече беше оттатък. Падането не беше от леките, но той успя да се справи без никакъв шум. Откри, че леко се е задъхал и се запита дали пък не е започнал да напълнява.

Остана до стената в продължение на няколко минути. Очите му свикнаха с тъмнината, силуетите на няколко ниски постройки в парцела бавно изплуваха пред тях. Видя аварийната стълба на стената на основната сграда и предпазливо тръгна натам. Оказа се, че долната част на стълбата е прибрана нагоре, употреби доста усилия, докато успее да я смъкне с помощта на дълга пръчка, която откри в градината.

Ослуша се внимателно, преди да поеме нагоре. Ушите му не доловиха нищо подозрително, единственият шум произхождаше от движението по главната улица и едва доловимия ритъм на музиката, която долиташе от вътрешността на заведението. Измъкна пистолета от кобура и внимателно стъпи на железните пръчки на стълбата. Хладината на оръжието му подежда успокоително.

Първата площадка беше точно срещу един от прозорците на етаж. Дюк притисна ухо до стъклото, отвътре не долиташе никакъв шум. Извади ножа си и пъкна острието му под рамката. Отмести я сантиметър-два, после провери пръстите си и пеко я тикна нагоре. Прозорецът безшумно се отвори. Той отмести дебелото перде и надникна във вътрешността на помещението. После се плъзна вътре спусна прозореца и драсна клечка кибрит.

Беше се озвал в стаята за почивка на персонала. Върху масата бяха

стрували палта и шапки, на куките по стената бяха окачени няколко мръсни престилки.

Пристъпи към вратата и внимателно я отвори. В коридора беше тъмно. Някъде отдолу долитаха приглушени гласове. Изправен неподвижно в мрака, Дюк се опита да си спомни къде се намира кабинетът на Белман. С положителност знаеше, че е някъде в предната част на сградата, затова предпазливо тръгна нататък по дългия коридор.

Той опираше в стена, от нея започваха два значително по-къси пасажа, разположени под прав ъгъл. Единият от тях беше осветен. Дюк внимателно надникна иззад ъгъла. Пасажът беше пуст, светлината идваше от малка лампа на тавана, зад нея се виждаше двойната врата, която водеше към игралната зала. Вече знаеше, че е близо до кабинета на Белман.

Вратата на залата за хазарт се отвори, мъж и жена излязоха оттам и тръгнаха към стълбите. Мъжът държеше нещо в ръка, двамата го гледаха и весело се смееха.

Дюк изскочи иззад ъгъла и бързо се насочи към кабинета на Белман. Тъкмо стигна до вратата, когато откъм стълбите се появи мъж във вечерно облекло, хвърли му един равнодушен поглед и влезе в игралната зала.

Дюк натисна бравата и се плъзна в кабинета на Белман. Вътре цареше непрогледен мрак и той изненадано застина на прага. Очакваше да завари Белман тук, но него очевидно го нямаше. Дали се е прибрал у дома, или просто е отскочил да хвърли едно око на заведението?

Затвори вратата зад себе си и направи опит да си спомни къде се намира електрическият ключ. Опипа стената от двете страни на вратата, но не успя да го открие. Бръкна в джоба си за кибрита, по изведнъж замръзна на място. С някакво шесто чувство усети, че не е сам в този кабинет, сетивата му се опънаха до крайност.

Опита се да си представи разположението на мебелите. Вляво трябваше да има голямо кресло, а право напред се стига до писалището на Белман. Не можа да си спомни за други едри мебели, които биха го препънали в тъмното. Направи няколко безшумни стъпки по посока на бюрото, после спря и отново се послуша. Нищо. Пристъпи още крачка-две, изпънат като струна и готов за светкавично приклякване. Палецът му внимателно вдигна предпазителя на пистолета, изведнъж съжали, че няма заглушител. Протегната напред, лявата му ръка докосна бюрото на Белман. Замръзна на място и зачака. Не се случи нищо. Въпреки това продължаваше да усеща чуждо присъствие в стаята. Дали в тъмното не го

дебне онзи, който го нападна в къщата на Кейси? Възможно ли е това да е Белман? Едва ли. Белман няма достатъчно нерви, за да си играе на криеница...

Направи малка крачка вдясно и обмисли възможността да запали клечка кибрит. В същия миг започна и действието. Съвсем близо до него се разнесе някакъв звук и той светкавично се отпусна на колене. Нещо бръмна на косъм от главата му, по лицето му пробяга хладна струя.

С едно общо и изключително пъргаво движение Дюк тикна пистолета в джоба си и се гмурна по посока на звука. Рамото му тресна някакво тяло и двамата се стовариха на пода.

Протегнатите му напред ръце напипаха копринена дреха и гъвкаво женско тяло под нея.

– Господи, колко мъки за нищо – промърмори в тъмното той.

В следващата секунда получи кроше, от което зъбите му изтракаха, остро коляно го улучи в слабините и го принуди да се прегъне на две. Женското тяло се изплъзна от ръцете му.

Замахна наслуки в мрака и успя да докопа полата ѝ. Дръпна я рязко към себе си, до слуха му ясно достигна уплашеното ѝ хълцане. После във въздуха просвири остра обувка и ръбът ѝ влезе в болезнено съприкосновение с шията му. Той отказа да разтвори пръсти, в главата му се мерна тъжната мисъл, че напоследък непрекъснато го ритат... Пое дъх и рязко дръпна към себе си. Жената, междувремежно успяла да се изправи на крака, силно политна. Той пусна полата и посегна надолу, към краката ѝ.

Тялото ѝ се строполи на пода и остана неподвижно.

Дюк бръкна в джоба си за кибрита, другата му ръка продължаваше да стиска женския глезен. Драсна една клечка и с интерес погледна нагоре, към лицето.

Треперливото пламъче освети познатите черти на Лорели. Просната по гръб, тя го гледаше с широко отворени очи и дишаше тежко.

– Взех те за Люис Удушвача – промърмори Дюк и се изправи на крака. – Изобщо не ти трябва тренировка!

Погърси с очи електрическия ключ и отиде да го натисне.

Лорели примигна и бавно се надигна.

– Би трябвало да се сетя, че това си ти – промърмори намръщено тя. – Наистина ли ТРЯБВА да ме преследваш?

Той направи крачка към вратата, откряна я и се послуша. Май никой не беше чул падането на Лорели, Затвори вратата и се върна при нея.

– Какво правиш тук?

– Ами ти? – отвърна с въпрос тя, подви крака под себе си и се намръщи от болка. – Ох! Замалко да ми счупиш гръбнака!

Той се отпусна на колене, взе ръката ѝ в шепата си и здраво я стисна.

– Това е нищо! Ще видиш какво още те чака, ако не побързаш да пропееш! Казвай какво правиш тук!

Тя направи опит да се освободи, но той заби пръсти в меката плът на ръката ѝ.

– Пусни ме, гадина такава! – извика от болка тя и посегна да го удари със свободната си ръка.

Той блокира удара, стисна китката ѝ и грубо я разтърси.

– Хайде, казвай! Какво искаш от Белман?

Лорели отвори уста да го засипе с проклетия, но изведнъж замръзна на мястото си. Очите ѝ се опулиха, кръвта се оттегли от лицето ѝ. Устата ѝ се разкриви, дланта на Дюк я покри, миг преди от нея да се откъсне вик на уплаха.

Дюк я задържа в тази позиция и внимателно се обърна да проследи ужасения и поглед.

Под масивното писалище на Белман се подаваше ръка.

– Кой е там? – попита Дюк и бавно изпусна въздуха от гърдите си.

Лорели разтърси глава и той внимателно дръпна длан от устата ѝ.

– Не викай! – промърмори заплашително той.

– Не знам кой е... – уплашено отвърна Лорели. – Хайде да се махаме оттук!

– Да не си мръднала! – предупреди я той, изправи се на крака и ми на зад писалището.

Белман лежеше на една страна, бялото му като вар лице беше извърнато към Дюк, застинало в уплашена гримаса. Предната част на ризата му беше подгизнала от кръв, от гърдите му стърчеше дръжката на ножа за разрязване на хартия. Беше мъртъв.

Лорели се надигна на колене, стисна уплашено юмруци пред гърдите си и напрегнато погледна Дюк.

– Белман – промърмори той. – Някой му е видял сметката с нож.

Лорели беше готова да се разкрещи от ужас. Успя да се овладее с цената на немалко усилия, тръсна глава и скочи на крака.

– Аз изчезвам.

Дюк излетя иззад писалището и сграбчи ръката ѝ.

– Ще правиш каквото ти кажа! – с леден глас заповяда той и я

бутна в креслото: – Сядай и си затваряй устата!

После се върна при Белман и докосна китката му. Беше още топла. Наведе се и внимателно го обърна по гръб. Отдолу блесна малка сребърна табакера.

Дюк я огледа, без да я докосва, сърцето му ускори ритъма си. Беше я виждал някъде, но не можеше да се сети за собственика ѝ. Извади носната си кърпичка, вдигна табакерата с нея и внимателно я отвори. Всичко дойде на мястото си, вече знаеше на кого принадлежи тази вещ. От вътрешната страна на капачето беше гравирани кратък, но ясен текст:

НА КЛЕЪР С ОБИЧ, ПИТЪР.

Обърнат с гръб към Лорели. Дюк уви табакерата в кърпичката си и я пусна в джоба си. После отстъпи крачка назад и продължи огледа. До крака на писалището проблесна нещо дребно и той се наведе да го разгледа. Оказа се златна обичка с малка перла в средата. Същата, която беше забелязал на ухото на Клеър снощи. Почувства, че се изпотява и хвърли поглед към Лорели, която го наблюдаваше със зле прикрито притеснение.

– Докога мислиш да се мотаеш тук? – остро попита тя. – Какво ще правиш, ако някой ни завари?

В думите ѝ имаше логика, призна пред себе си той, отиде до вратата и превъртя ключа в ключалката. После се върна при бюрото и внимателно го претърси. Не откри нищо особено.

– Сигурно ще кажеш, че убийството не е твоя работа, нали? – погледна към Лорели той.

– Какво искаш да кажеш? – подскочи Лорели. – Току-що бях влязла тук...

– Аз те заварих вътре – напомни ѝ той. – Сама и на тъмно. Откъде да знам дали не си му видяла сметката и си се готвила да изчезваш?

– А какво ще кажеш за себе си? – отвърна твърдо Лорели, макар че видимо пребледня. – Не можеш да ми лепнеш тая работа!

– Не само мога, но и мисля да го направя! – заплашително я изгледа Дюк. – Единственото ти спасение е да говориш. Малко ще ти помогна в ориентацията... Чувала ли си за един тип на име Келс? Дясната ръка на Белман, двамата с него сме ей така... – Преплете пръсти и ги вдигна пред лицето ѝ. – Той ще заяви пред полицията, че съм имал уговорена среща с Белман. Влязъл съм тук и съм те пипнал, миг преди да изчезнеш! След като си наръгала Белман, разбира се. Как ти се струва?

– Мръсна гадина! – избухна Лорели. – Не можеш да ми погодиш такъв номер!

– Ще ти го погодя и още как! Пък ти сама се оправяй с ченгетата! Освен ако не си отвориш устата...

– И да си я отворя, нищо няма да постигнеш – отвърна тя. – След като Белман е мъртъв, никой нищо не може да постигне...

Дюк се отпусна на ръба на бюрото и попита:

– Причината се крие в Пиндърс Енд, нали?

Тя се поколеба, после кимна с глава.

– Да.

– Хайде, продължавай! – настоя той. – Не ме карай да ти тегля думите с ченгел! Ти как се забърка в тая история?

– Не съм се забъркала, но се опитвах – отвърна Лорели. – Това стана, след като чух нещо от Шулц...

– Значи Пол е вътре, така ли?

– Предполагам. Шулц и Спейд.

– Пак този Спейд – озадачено поклати глава Дюк. – Кой всъщност е той?

– Някакъв тип, за когото работи Шулц – рече Лорели.

Ето и нещо ново. Значи Шулц работи за Спейд. Интересът на Дюк рязко нарасна.

– Каква е тази история с Пиндърс Енд?

– Казах ти, че не знам.

– Хайде, момиче, отваряй си устата! – изръмжа Дюк. – В противен случай ще те хвърля на ченгетата! Знай, че никак не се шегувам!

– Наистина не знам! – повиши глас Лорели. – Чух Шулц да казва, че там лежат купища пари. Говореше по телефона със Спейд, а аз го подслушвах през отворения прозорец към градината. Не чух всичко, но разбрах, че става въпрос за много пари, скрити в някаква къща... Белман разполагал с точните планове. Точно затова бил купил Пиндърс Енд, а Шулц каза, че иска да пипне нотариалния акт на всяка цена... После млъкна, аз се уплаших, че ме е видял, и си плюх на петите... Това е, друго не зная...

– Ти ли уби Тимсън?

– Нищо не знам за Тимсън! – потръпна от ужас Лорели. – Когато ти ме изведе от къщата на Шулц, аз се замислих и стигнах до извода, че трябва да се върна. Изчаках ви да заспите, скочих през прозореца и се прибрах.

– Ясно – рече Дюк и подръпна носа си. – После е минал Тимсън,

видял отворения прозорец и решил да си почине малко в леглото на Пит. Как не можах веднага да се сетя!

– Но ти трябва да ми повярваш! – извика Лорели. – Не съм го убила аз! Кълна се в това!

– Каж ми нещо за Спейд – смени темата Дюк.

– Нищо не знам за него – отвърна искрено Лорели. – За мен той е само едно име. Никои не знае нищо за него. С изключение на Шулц.

– И на Корис – напомни й Дюк.

– Може би... – сви рамене тя и хвърли нервен поглед към вратата. – Искам да се махна отгук!

– Не бързай! – изръмжа Дюк. – За какви планове спомена одева?

– Ти си луд, ако мислиш, че тях съм дошла да търся! – избухна Лорели. – Взел ги е този, който е убил Белман!

Това положително е така, съгласи се в себе си Дюк, но с нищо не се издаде.

– Само ако допуснем, че не си го убила ти, сладурче! – изръмжа на глас той.

– Стига с твоите номера! – озъби му се тя. – Получи от мен това, което искаше, нали? Хайде вече да престанеш...

Дюк огледа кабинета и реши, че основното му претърсване ще бъде прекалено рисковано. Изпитваше ужас при мисълта, че може да остави отпечатъци някъде тук и това автоматически да го превърне в обвиняем за предумишлено убийство.

– О'кей – кимна той. – Дай да се махаме. Можеш да дойдеш с мен, имаме какво още да си поприказваме...

– Няма да кажа нито дума повече! – решително тръсна глава тя. – Ако Шулц научи дори половината от това, което ти казах... – Млъкна, раменете й неволно потръпнаха. Спомни си за гнева на дебелака и за заплахите му да я отрови.

– Вече му сви номер на твоя Шулц – усмихна й се Дюк. – И от това ми става весело. Я кажи, кой според теб ще тръгне да се рови в Пиндърс Енд, след като Белман вече е на онзи свят? Освен теб, разбира се...

Лорели се поколеба...

– Шулц и Спейд, разбира се... – проточи тя. – А вероятно и ти.

– Започваш да ми харесваш – похвали я Дюк. – И кой в крайна сметка ще се докопа до скритото съкровище?

Големите й очи изпитателно пробягаха по лицето му.

– Сигурно очакваш да кажа, че това ще бъдеш ти – рече. – Но аз не съм много сигурна... Предполагам, че и Спейд има глава на раменете

си.

– Моятта не ти ли харесва? – попита Дюк. – Защото мисля, да те поканя за партньор. Ще делим по равно.

Лорели се сети за Джо и неволно се запита дали той би приел да работи с Дюк. Някак не й се вярваше.

– Трябва да си помисля – изрече с тих глас тя.

Напуснаха заведението през главния вход. Келс изскочи отнякъде, точно когато прекосяваха просторното фоайе.

– Здравсти, приятел – поздрави го Дюк. – Как е Белман?

– Много е добре – отвърна Келс и внимателно огледа Лорели. – Искаш ли да го видиш?

Дюк поклати глава.

– Отбих се с намерението да поиграя на някоя от вашите маси, но тая масинка до мен хич не си пада по комара...

Очите на Келс отново пробягаха по Лорели.

– Ама вие не се ли познавате? – направи се на изненадан Дюк. – Аз също съм останал с такова впечатление? Това е Лю Келс – обърна се той към Лорели, която неволно отстъпи крачка назад. – А това е Лорели. Не Лорели Монтгомъри, нито пък Лорели Спюък. Просто Лорели. Излюпила се е от яйце.

– Приятно ми е – промърмори Келс, извади клечка за зъби от джоба на жилетката си и я навря в устата си.

– Страшно много забравя – поясни Дюк. – Само клечката може да го накара да си спомни, че току-що се е наплюскал. Откри ли нещо интересно из дупките, Лю?

Келс намръщено го изгледа, после каза:

– Нека дамата поседне на някоя маса да те почака – рече той – Искам да си поговорим.

– Не става – поклати глава Дюк. – Ние с нея имаме да вършим още доста неща тая вечер... Все такива, дето не търпят отлагане... Утре ще се видим.

– Искам да си поговорим – повтори с безизразно лице Келс.

Дюк се наведе и прошепна няколко думи в ухото му, очите на Келс смаяно се ококориха.

– Какво? – викна той. – Заговор срещу президента ли?

– Сам виждаш, че нямаме време за губене, Лю – приключи разговор Дюк.

– Аха – отвърна онзи, после се дръпна назад и огледа Лорели с такова внимание, че тя започна да се изчервява.

– Какво му прошепна на тоя тъпак? – попита на улицата тя.

– Едно от онези нещица, които мъжете предпочитат да пазят в тайна – потупа я по ръката той. – Няма значение, вече можеш да изчезваш. Но не забравяй предложението ми. Скоро ще бъда много зает, а ти сигурно ще съжаляваш, че си изпуснала влака... Чао! И внимавай Пол да не ти извие вратлето!

Още преди Лорели да успее да отговори, той вече тичаше към ъгъла, зад който го чакаше колата.

Седемнадесета глава

Сержант О'Мали беше разгърнал вестника на спортната страница и се опитваше да отгатне кой ще бъде поредният победител в конните надбягвания.

На дървената скамейка срещу бюрото му тихо си приказваха патрулните полицаи Стоун и Флеминг, които застъпваха на служба в десет часа.

О'Мали сгъна вестника с доволен вид и погледна към тях.

– Нещата изглеждат добре – съобщи им той. – Даже много добре.

– Днес на какво ще залагаш, сержант? – попита Флеминг.

– Едно конче на име Ел Нагани – отвърна О'Мали. – Шест към едно. Дюк ми го препоръча.

– Как ги познава, дяволът? – въздъхна Стоун. – Сигурно вади купища пари от надбягванията.

– Умно копеле – кимна О'Мали. – Само този месец съм изкарал двеста-триста долара, благодарение на него. Ако не ме беше шубе, можеха да са и хиляда.

– Това е дарба – рече Флеминг. – Де да имах и аз неговия късмет!

Стоун избърса нос с опакото на дланта си.

– Ти на това късмет ли му викаш? – попита той. – Тоя тип си използва главата както трябва, а и жокееите правят всичко възможно да спечелят, когато знаят, че Дюк е заложил на тях... Иначе лошо им се пише!

Всички се засмяха.

– Наистина е така – кимна О'Мали.

– Нещо ново за смъртта на онзи Тимсън, сержант? – попита Стоун.

– Капитанът се занимава със случая – поклати глава О'Мали. – Но ако питате мен, цялата работа ми намирисва...

Полицайте се спогледаха.

– Какво искаш да кажеш? – попита Флеминг.

– Калън ни прати да пасем... При това не го направи особено сполучливо...

– Значи според теб не става въпрос за самоубийство, така ли? – попита Стоун.

– Питай капитана. Той по-добре знае.

Отвън изскърцаха спирачки, миг по-късно в участъка се втурна Тод Корис.

Дребен и пъргав, Корис беше облечен в черен костюм, бяла риза и яркожълта вратовръзка. Чертите на лицето му бяха остри, очила в тънки сребърни рамки висяха на въздългия му нос.

– Добър вечер, господин Корис – любезно го поздрави О'Мали и на лицето му се появи мазна усмивка. – Какво ви води насам?

– Хич не ми е до любезности! – тросна се Корис. – Къде е Халахън?

– В кабинета си, сър – угоднически се надигна иззад бюрото О'Мали. – Да съобща ли за вас?

Корис го бутна настрана и влезе в кабинета на полицейския началник.

О'Мали въздъхна и хвърли един поглед към патрулните ченгета.

– Ох, как ми се иска да спипам това копеленце! – гневно промърмори той и лицето му бавно почервения. – Някой ден ще го направя и тогава Господ да му е на помощ!

Капитан Халахън вдигна глава, видя Корис и стана да го посрещне.

– Тази вечер не те очаквах – рече той и стисна ръката му. – Случило ли се е нещо?

– Още не, но всеки момент може да се случи! – изръмжа дребният мъж.

– Сядай – махна по посока на стола полицаят. – Една пура? – Ръката му се придвижи по посока на кутията върху бюрото.

– Не от тая трева – поклати глава Корис. – Дай една от онези, специалните.

Халахън се намръщи, дръпна едно от чекмеджетата на бюрото си, после направи безуспешен опит да се усмихне.

– Май знаеш всичко за това заведение! – промърмори той.

Корис бръкна в кутията, която му бе предложена, избра си една пура и отхапа крайчето ѝ.

– Казвай сега какво става! – нареди той, след като изплю парчето тютюн на пода.

Халахън седна на мястото си, изчака го да запали и рече:

– Чакам обаждането на господин Спейд. Докторът твърди, че Тимсън е бил убит.

– Така ли? – изпусна тънка струйка дим Корис. – Как го е разбрал?

– Смъртта е била причинена от удар в задната част на главата, а гърлото му е било прерязано няколко часа след настъпването ѝ – загрижено отвърна Халахън.

– Ти едва ли приемаш сериозно заключенията на доктор Голдстин... – проточи Корис.

– А защо да не ги приемам сериозно? – втренчи се в него Халахън – Та той е съдебен лекар!

– Не знам – поклати глава Корис. – За мен Тимсън се е самоубил... Мисля, че и господин Спейд е на това мнение.

– Виж какво пише в заключението на Голдстин – размърда се в стола си Халахън и извади няколко листа хартия – Ето...

– Вече имаш рапорта, така ли? – попита Корис. – Я дай да го видя. Халахън му подаде папката.

Корис потъна в четене, а полицейският началник притеснено мълчеше Така изтекоха десетина минути.

– Тоя трябва да е луд! – промърмори накрая Корис, впи очи в лицето на Халахън и бавно скъса папката със заключението на патолога.

– Какво правиш? – скочи на крака полицаят.

– Сигурно не искаш едно неправилно медицинско заключение да попадне в неподходящи ръце! – хладно му се усмихна дребният мъж. – Нали така, Халахън?

– Ти го скъса! – зяпна насреща му полицаят. – Скъса един официален документ!

– Нося ти друг – успокои го Корис, извади лист хартия от вътрешния си джоб и го плъзна върху бюрото.

Халахън бавно го взе. Беше чек за пет хиляди долара на негово име, подписан от Корис.

Двамата си размениха продължителни погледи, по лицето на Халахън се разля мазна усмивка.

– Голдстин ще вдигне шум до бога – рече с леко притеснение той. – Страхотен педант е...

Корис изгръска пепелта ся върху килима.

– Кажй му, че не си разбира от работата – рече той. – Ако продължава да създава неприятности, някой може да се отбие у тях и да го почеше... Да речем с бутилка, на която дъното е счупено... И това му кажи!

Халахън разхлаби яката на ризата си, прибра чека и промърмори:

– Ще се погрижа за него.

– А и ти едва ли искаш да ти тръснат разследването на предумишлено убийство, нали? – продължи обработката Корис. – Досега в града няма регистрирани подобни случаи, а догодина са изборите... Няма начин да не бъдеш преизбран, ако графата „убийства“ си остане празна, разбира се... Никой не може да те обвинява за самоубийство, нека го оставим на драскачите... – Поклати глава и стана на крака: – Трябва да

вървя. Скоро пак ще се отбия да те видя.

Халахън пое протегнатата му ръка и замислено промълви:

– Прав си за изборите... Знаеш ли, много ми се иска да се пробвам в политиката, но това струва много пари...

– Остави на нас да издигнем кандидатурата ти – небрежно отвърна Корис. – Ти се погрижи за репутацията си тук, а изборите са наша работа...

– Наистина ли ще ме финансира господин Спейд?

– Нали чу какво ти казах за графата „убийства“, или имаш въсък в ушите?

– Чудесно! – потърка ръце Халахън. – Зная, че господин Спейд държи на думата си! Няма да допусна да ни залее вълна от престъпления! Досега съм успявал, не виждам какво може да ми попречи и в бъдеще. Нали така?

– Точно така – кимна с тънка усмивка Корис. – Само дръж юздите изкъсо. Ще имам грижата да предам благодарността ти на господин Спейд. – Тръгна да си върви, на вратата се спря и погледна към началника на полицията. – Да си чувал името Белман?

– Белман от „Шез Пари“? Чувал съм го, разбира се.

– Точно той.

– Познавам го много добре.

– Да е отпускарал средства за Спортния ти фонд?

– Не – объркано примигва Халахън. – Не си пада особено по спорта...

– Още ли не си чул какво му се е случило?

– Не. Какво?

– Преди няколко часа и той се самоубил. Келс сигурно изпитва нещо като свенливост към полицията и не е посмял да ти каже... Познаваш Келс, нали?

– Белман се е самоубил? – Халахън замръзна на мястото си.

– Така чух – нехайно отвърна Корис. – Може пък да се окаже само клюка... Знаеш колко клюки се носят из това градче.

Телефонът върху бюрото остро издрънча, ръката на Халахън вдигна слушалката, очите му не се отделяха от лицето на Корис.

– Да? – Послуша няколко секунди, после късо отвърна: – Добре, идвам веднага.

Корис отново изтръска пурата си на килима.

– Да не би да беше Келс? – тихо попита той.

– Точно той беше – мрачно кимна Халахън – Твърди, че Белман е

убит. Забили му нож преди по-малко от час...

– Трябва да му пратя венец – промърмори като на себе си Корис.

– Разполагаш с доста точни източници на информация, нали? – язвително го погледна Халахън. – Как стана така, че знаеш всичко предварително?

– Сега ми приличаш повече на ченге, отколкото на кандидат за политическа кариера – меко отвърна Корис.

Халахън замълча, после тръсна глава:

– Но тоя твърди, че става въпрос за убийство!

– Няма да се изненадам, ако и съдебният лекар подкрепи становището му – поклати глава Корис и се обърна към вратата. – Но господин Спейд е убеден, че и тук става въпрос за самоубийство... А ти знаеш на кого да вярваш, нали?

Излезе и внимателно затвори вратата зад гърба си.

Халахън втренчено гледаше след него, устата му конвулсивно се разкриви. Вратата се отвори и Корис отново надникна.

– Между другото, капитане, защо не се освободиш от съдебния си лекар? Ние ще ти намерим подходящ човек...

После затвори вратата и се насочи към изхода, без да обръща внимание на О'Мали, който беше скочил на крака и почтително козируваше.

Осемнадесета глава

Питър Калън чакаше на стълбите.

– Къде е тя? – остро попита той, пребледнялото му лице се белееше в здрача. – Не е ли с теб?

Дюк прескочи последните стъпала, мина край него и влезе в апартамента, Питър го последва.

– Защо трябва да бъде с мен?

– Цял следобед си бил във Феървю, нали? – гневно го изглежда Питър. – Какво си правил там? Тя ти е правила компания!

– Виж какво! – хладно го изглежда Дюк. – Започна да ми писва! Не съм виждал Клеър, Сам каза, че сте имали среща...

– Добре де, къде беше цял ден тогава? Затвори ми телефона, без да си правиш труда да ми обясниш каквото и да било, вече цял час подскачам от нерви! Само не ми казвай, че току-що пристигаш от Феървю, изобщо няма да ти повярвам!

– Я се вземи в ръце, за Бога! – соннато отвърна Дюк. – Сам каза, че Клеър е отишла да се срещне с Белман, след което е трябвало да се види с теб!

– Белман ли? – объркано повтори Питър. – Но тя едва ли е още там. Оттогава изминаха цели три часа!

– Не е там – процеди Дюк. – Вече проверих.

– Провери, така ли? – възбудено извика Питър, пристъпи към него и вдигна юмрук. – А защо не ми каза по телефона къде е отишла тя? Щях да бъда при Белман два пъти по-бързо от теб!

Дюк примигна. Това изобщо не му беше минало през главата. Хукна в секундата, в която разбра, че Клеър е в опасност.

– Прав си – призна той. – Не помислих за това.

Питър го сграбчи за реверите и просъска:

– Никога няма да ти простя това! Ако с нея се случи нещо, аз...

Очите на Дюк гневно проблеснаха, ръцете му грубо отблъснаха Питър.

Онзи се олюля, после зае стойка за борба.

– Няма ли най-сетне да млъкнеш? – извика Дюк. – И се вземи в ръце! С това няма да помогнеш на Клеър!

Питър се поколеба, отпусна юмруци и каза:

– Ще съжаляваш за това, Хари!

– Добре де, ще съжалявам! – нетърпеливо рече Хари. – Седни и ме изслушай, престани да се държиш като хлапе.

– Да седна ли? – избухна Питър. – Няма да стане! Отивам да извия врата на онова мръсно копеле Белман!

– Белман е мъртъв – спокойно рече Дюк и Питър се закова пред вратата.

– Мъртъв ли? – объркано го изгледа младежът. – Кога... Как е станало?

Дюк извади табакерата и обичата.

– Виждал ли си тези неща?

Питър ги пое от ръцете му, на лицето му се изписа тревога.

– Да, те са на Клеър. Къде ги намери?

– Под трупа на Белман – отвърна Дюк. – Лежеше на пода с нож в гърдите. Отместих го да потърся някакви следи и ги намерих.

Питър започна да се изпотява.

– Друг видя ли ги?

– Не – поклати глава Дюк. – Имаме късмет, че ги открих аз, а не ченгетата. Иначе Клеър щеше да бъде главната заподозряна. Знаеш какъв тъпак е Халахън...

– Но къде е тя? – възкликна Питър. – Не мислиш, че тя... – Млъкна и объркано поклати глава.

– Не, не мисля – твърдо отвърна Дюк. – Но има вероятност да е налетяла на убиенца... Нещата са сложни, Пит. Трябва да се действа внимателно. Обади се на Сам и виж дали случайно не се е прибрала. През това време аз ще свърша едно-две неща... Според мен я няма, но така ще спестим време. После ти предлагам да останеш тук и да чакаш. Може би ще се появи...

– Проклет да съм, ако се затворя тук! – избухна Питър. – Кажки какво си решил да правиш, по дяволите!

– Аз ля? – разсеяно попита Дюк. – Една-две дреболии, които нямат нищо общо с Клеър...

– Какви дреболии? – настоя Питър. – Стига с твоите тайни занимания, Хари!

Дюк вдигна рамене.

– Забрави ли, че някой се опитва да ни лепне убийството на Тимсън? – попита той. – А сега вероятно се прави същото и по отношение на Клеър... Ще се опитам да разреша тези проблеми, а ти се заеми с Клеър...

Обърна се и изтича надолу по стълбите, още преди Питър да успее

да реагира.

Макар да бе разтревожен до смърт от изчезването на Клеър, Дюк си даваш сметка, че Пиндърс Енд е задача номер едно. Беше убеден, че там е ключът към загадката и като го намери, всичко останало автоматически ще се справи.

Скочи в колата и потегли. Умът му напрегнато работеше.

Спейд! В дъното на всичко е Спейд – тайнственият и могъщ непознат. Ако успее да пипне Корис и го принуди да говори, вероятно ще получи възможност да се добере до този тип. Следователно първата му задача е да открие Корис. Но тя не беше единствената. Келс може би ще знае нещо в това отношение.

Свърна в една малка уличка и спря пред някакво магазинче за железарски стоки. Слезе от колата и заобиколи къщата. Почука на задната врата, измъкна една пура и я запали.

Вратата се откряна и на прага се появи тъмна сянка.

– Хари Дюк – представи се Дюк. – Имам малко работа за теб, Елмър...

– Навреме си се сетил – промърмори високата фигура и се дръпна встрани. – Влизай.

Дюк го последва по тъмното коридорче и влезе в дневната, разположена на гърба на магазина. Над печката се беше привела висока и красива млада жена, съпругата на Елмър. Тя стреснато се обърна, позна Дюк и на лицето ѝ се появи широка усмивка.

– Идвате тъкмо навреме, господине – рече. – Вечерята е почти готова.

– Нямам нищо против да похапна – кимна Дюк. – Но само ако това стане бързо. Защото двамата с Елмър имаме малко работа тая нощ...

– Тая нощ ли? – учудено го погледна дългият. Гдинките му вече не бяха малко и Дюк за пореден път се запита какво с накарало хубаво и младо момиче като Роуз да се омъжи за него. Не че имаше нещо против Елмър. Не. Просто сух и изпит мъж на средна възраст като него някак не се връзваше с такава млада и хубава жена.

Настани се зад готовата за вечеря маса и поясни:

– Една малка пратка, Елмър. На всяка цена трябва да бъде доставена още тази нощ!

– Вие лентяите сте ужас! – промърмори Елмър. – По цял ден се могае, без да вършите нищо, после изведнъж се сещате, че работата не търпи отлагане и хич не ви пука, че някои хора бачкат от зори до мрак! Защо не дойде да ми кажеш това следобед?

– Защото си помислих, че едва ли ще ти е приятно Халахън да разбере каква работа възнамерявам да ти възложа – усмихна му се Дюк.

Роуз вдигна очи от чинията в ръцете си и му хвърли един разтревожен поглед.

– Не се притеснявай – размаха пурата си Дюк. – Правил го е преди, ще го направи и сега...

– Хайде, скъпа! – леко повиши глас Елмър. – Искам вечерята си!

– Вие мъжете само за ядене мислите! – оплака се шеговито Роуз и постави на масата поднос с печено и пържени картофи.

– Това тук изглежда страхотно – похвали я Дюк и хвърли недопушената пура в печката.

Роуз свали престилката си и седна на масата. Очите ѝ притеснено пробягаха по лицето на Дюк, после се преместиха върху съпруга ѝ.

– Някак си не ми се иска да вършиш тая работа – промълви тя.

– Не ставай глупава! – сряза я Елмър. – Откъде мислиш, че идват парите за всичките ти тоалети? – Извърна глава към Дюк и подхвърли: – Хайде, казвай какво искаш!

– Три автомата, половин дузина пушки и известен брой револвери 38-ми калибър в комплект с амунициите – отвърна с пълна уста Дюк.

От невъзмутимостта на Елмър не остана нищо. Той остави вилицата и ножа на масата, устата му зяпна.

– Какво става, бе? Война ли започва?

– Нещо такова – отвърна Дюк – Яж, ще ти истине печеното. Освен това аз бързам...

– Чакай, чакай! – отвърна загрижено Елмър. – Не мога да ти дам всичко това... Три автомата, а?

– Плюс половин дузина пушки и десетина револвера 38-ми калибър – повтори Дюк. – Ще ги дадеш, разбира се...

– Откъде да ги взема? – попита Елмър и ожесточено започна да реже месото в чинията си. – Да не би да мислиш, че държа арсенал?

Дюк се обърна към Роуз и се усмихна.

– Случайно да ти се намира още малко от онова приказно уиски, с което ме черпи последния път? – попита той. – Дано Елмър не го е изгълтал всичкото!...

Тя стана и извади от бюфета черна бутилка. Обърна се и усмихнато попита Елмър:

– Да му сипя ли?

– Ами какво друго? – въздъхна съпругът ѝ. – Мъкне се у дома посред нощ, пие ми уискито и дрънка за автомати!... – Поклати глава и

продължи да се храни.

Роуз напълни една чаша до половината с неразредено питие, а Дюк леко потупа ръката ѝ.

– Не знам как още го търпиш тоя язовец! – изрази учудването си той. – Обади ми се, когато решиш да го зарежеш! Веднага ще ти дам подслон!

Елмър вдигна глава и на лицето му се разли широка усмивка.

– Това е шанс за теб, скъпа! Дръж го здраво, тоя копелдак е фрашкан с мангизи!

– Още не си ми писнал – засмя се Роуз и Дюк се вцепени от изненада. Защото му стана пределно ясно, че тази хубавица е луда по съсухрения дангалак.

– Добре, добре – отвърна със задоволство Елмър. – Все пак вече знаеш към кого да се обърнеш, като ти писне... – Премести поглед на Дюк и добави: – Въпросът с пушките може и да се уреди, но за автоматите е изключено!

– Хайде, стига! – отвърна Дюк и със съжаление погледна празната чиния пред себе си. – Прекрасно знам, че ги имаш Нали едва миналата седмица купи три томпсна от полицията? Само не ми казвай, че вече си ги продал!

– Много знаеш – въздъхна Елмър. – Тях не мога да ти ги дам, Дюк... – Ще ти отделя един и нищо повече. В тоя град има и други клиенти...

– Хич не ми пука за другите ти клиенти! Вземам ги и трите и ти плащам цената, която поискаш! А след три седмици ти ги връщам обратно. Какво ще кажеш?

Елмър замислено го погледна.

– Щом ще ги връщаш, нещата се променят – промърмори накрая той. – Но не мога да разбера каква битка ще водиш...

– Това не те интересува – отвърна Дюк и се изправи. – Хайде, Елмър, нямаме време за губене.

– Не давах на човек дори да се нахрани както трябва! – оплака се Елмър, но послушно стана на крака. – Скъпо ще ти струва тая работа, Дюк!

– Давам един бон, амунициите отделно – спокойно отвърна Дюк. – Нито цент повече и хич не се опитвай да ме работиш за патроните! Иначе ще ти отмъкна съпругата!

– Както кажеш – промърмори Елмър и на лицето му се появи доволна усмивка И друг път беше правил сделки с Дюк, знаеше, че може

да му има доверие – Аз ли ще ги товаря?

– Ще направиш повече от това – поясни Дюк. – Ще ги натовариш в твоята кола и ще ги закараш в Пиндърс Енд, предградието на Феървю. Знаеш ли къде се намира?

– В Пиндърс Енд ли? – учудено го изгледа Елмър. – Но защо там?

– Стига с твоите въпроси! – ядоса се Дюк. – Отиваш там и търсиш един тип на име Кейси. Ще му кажеш, че аз пращам пушката, а той да се готви за неприятности. Никой да не припарва натам, с изключение на ченгетата. Разбра ли?

Елмър се почеса по главата.

– По всичко личи, че здравата си затынал – промърмори той. – Ами ако ченгетата докопат тоя арсенал? Ще идентифицират оръжието и веднага ще почукат на моята врата!

– Няма, престани с твоите притеснения – успокои го Дюк. – Кейси е умно копеле, няма да позволи на ченгетата дори да се доближат до оръжието.

– Това никак не ми харесва – въздъхна Елмър. – Ама нали съм си глупак и не мога да ти отказвам...

– Чудесно. Сутринта ще ти пратя чека. Става ли?

– Само това липсва – изсумтя Елмър. – Досега не си ми правил номера, но предпочитам в брой... Не ги обичам тези чекове!

– Нямаш проблеми – отвърна Дюк. – Сега трябва да бягам, Елмър. Оставям всичко в твои ръце. Побързай, защото онези момчета имат нужда от стоката!

– Не бързай толкова – отвърна дангалакът. – Трябва да ми помогнеш да натоварим амунициите. Вече не съм толкова млад...

– Роуз ще свърши тая работа – плесна го по мършавия гръб Дюк и се върна обратно в кухнята. – Роузи, помогни на твоя язовец – извика той. – Аз трябва да изчезвам! – Сипа си няколко капки от черната бутилка, глътна ги наведнъж и доволно въздъхна: – Страшно е! Някой ден ще отскоча да довърша това шише!

– Ще ти го запазя – обеща Роуз.

– Цяла нощ ли ще си шепнеш с тоя нехранимайко? – обади се откъм коридора Елмър. – Ела да ми помогнеш да изнесем тези сандъци!

– Пак ще се видим – махна с ръка Дюк и потъна в мрака зад къщата.

На няколко крачки от колата си рязко спря и ръката му се плъзна към кобура на пистолета. В близкия вход се спотайваше неясна фигура. Крачка напред и светлината на уличната лампа проблесна върху

сребърните копчета. Дюк пусна пистолета.

Халахън се приближи с нехайна походка, на лицето му играеше мазна усмивка.

– Ти ли си това, Дюк?

– За теб съм господин Дюк, ченге – отвърна Дюк и отвори вратата на колата си.

– Какво правиш тук?

– Кой, аз ли? – изгледа го продължително Дюк. – Бях на гости на една дива розичка...

– Какво?

– Не си ли виждал госпожа Робъртс? Хубава мадама... Омъжена е за един старчок... Отскачам тук от време на време. Не знаеше това, нали?

Халахън потърка брадичката си и попита:

– Къде е Калън?

– Нямам представа, ченге – отвърна Дюк. – Или си е у дома, или е излязъл с една дама... Човек никога не може да знае какво правят младите...

– Мислех си за случая Тимсън – промърмори началникът на полицията. – Нещо не ми харесва...

– Това си е твой проблем, ченге – отвърна Дюк. – Не мога да ти помогна, имам си друга работа... Забрави го тоя Тимсън. Не си заслужава да мислиш толкова много за човек, който е в състояние сам да си пререже гърлото...

– Белман ти е приятел, нали?

Очите на Дюк леко се присвиха. Значи Халахън вече е разбрал за убийството, светкавично прецени той.

– Грещиш – отвърна той. – Никога не ми е бил приятел.

– Случайно да си се отбивал в „Шез Пари“ тая вечер?

– Само надникнах. Размених няколко приказки с Келс. Не е лошо момчето...

– И не си се виждал с Белман, така ли?

– Не съм – поклати глава Дюк и притеснено се запита дали не е оставил някакви отпечатъци в кабинета.

– Сигурен ли си?

– Я кажи какво става! – сопна се Дюк. – Хайде, бъди мъж и изплюй камъчето! Какво искаш да знаеш за Белман?

– Мъртъв е – тихо рече Халахън.

– Мъртъв ли? – изгледа го Дюк. – Някой го е застрелял?

– Самоубийство – изплю се в канавката Халахън. – Така казва гарванът... Двама души за дванайсет часа, май е заразително...

– Много странно – рече Дюк, наистина озадачен. – Не ми се вярва човек като Белман да се самоубие...

– Не ти се вярва, значи – рече Халахън и заби палци под колана си. – На мен също, но самоубийството си е факт...

Изглежда продължително Дюк, после бавно се обърна и започна да се отдалечава.

Дюк го изчака да си отиде и завъртя стартерния ключ.

Сега трябва да открия Клеър, помисли си той. Да я открия на всяка цена! Отлепи се от тротоара и започна да прехвърля в съзнанието си местата, които трябва да провери. В тая работа вероятно ще се наложи да прибегна до услугите на Келс, въздъхна той.

Деветнадесета глава

Лорели тихо откряна вратата и надникна в дневната.

Джо се беше изправил до угасналата камина и увиваше с бинт китката си. Дочул проскърцването на вратата, той пусна бинта и се хвана за задния джоб.

– Какво ти става? – попита с тих глас Лорели. – Да не те е хванала нервата?

Джо тикна пистолета обратно в джоба си, наведе се да вземе бинта и рече:

– Я ми помогни.

– Пол прибра ли се? – пристъпи навътре Лорели.

– Не.

– Какво си направил? – посегна към китката му тя, но той рязко се дръпна.

– Внимавай – рече. – Едва успях да спра кръвта.

Тя пое бинта и забеляза, че ръката му леко трепери. Лицето му беше бледо и покрито с лепкава пот, очите му трескаво блестяха.

– Я седни – рече Лорели. – И кажи какво се е случило.

Джо се отпусна на дивана, прехапа устни, лицето му още по-силно пребледня.

Тя се уплаши, че може всеки миг да припадне.

– Дръж се – рече. – Ей сега ще ти наля малко алкохол.

Главата му безсилно клюмна. Лорели се втурна към бюфета и извади бутилка коняк. Наложил се да придържа главата му, за да може да отпие две-три глътки.

След няколко минути лицето му започна да възвръща нормалния си цвят. Извади кърпичка и избърса потта от лицето си.

– Още кърви – с извинителен тон промърмори той.

Лорели сръчно пристегна бинта около китката му и седна насреща му.

– Сега вече всичко е наред – рече тя. – Трябва да се успокоиш, Джо... Не се ли чувстваш по-добре?

– Нищо ми няма! – нетърпеливо отвърна той. – Горе са се сдобили с оръжие!

– В Пиндърс Енд?

– Там. Оня Кейси ме спипа, докато се опитвах да вляза. Изобщо не

задаваше въпроси, имам късмет, че отървах кожата!

– Мислиш, че знае, така ли? – втренчи се в него Лорели.

– Май знае – сви рамене Джо и хвана наранената си китка. – Кажки какво направи ти. Видя ли се с Белман?

– Той с мъртъв.

Очите на Джо останаха заковани в пода.

– Успя ли да вземеш плановете? – тихо попита той.

– Не чу ли какво ти казах? – сонна се Лорели. – Той е мъртъв!

– Много важно! – сви рамене той, после нещо му хрумна и главата му рязко отскочи нагоре: – Искаш да кажеш, че те са ги взели, така ли?

– Предполагам – отвърна тя. – Защо иначе ще го убиват? Нямах достатъчно време да проверя. Появи се Хари Дюк и ме спипа в кабинета...

– Ясно – промърмори Джо, надигна се от дивана и се отдалечи – Забъркала си голяма каша, нали?

– Не ставай глупак, Джо – посъветва го Лорели. – Виновна съм толкова, колкото си виновен ти, че Кейси се е оказал въоръжен Просто не можем да удържим нещата в свои ръце и това си е!

– Кой го уби? – попита Джо. – Спейд?

– Не знам. Когато влязох, вече беше мъртъв. Някой му беше забил нож в гърдите.

– А сега какво ще направим? – рязко се обърна Джо. – Доникъде не сме я докарали!

Лорели ядосано скочи на крака.

– Защо не се пръждосаш някъде, след като не харесваш развоя на събитията? – извика тя.

– Я млъквай! – озъбя се Джо.

Настана мълчание. След няколко минути Лорели се размърда и каза:

– Ще направя комбина с Хари Дюк. Тази вечер си поговорихме... Знае доста неща и положително ще се докопа до нещо. Ще застана на негова страна срещу Спейд.

Джо учудено се втренчи в нея.

– Значи си поговорихте, а? – с тъничък фалцет извика той.

– По-скоро той говореше – побърза да го успокои Лорели, забелязала опасния блясък в очите му. – Мисля, че ние с теб трябва да минем на негова страна...

Джо видимо се колебаеше.

– Ако Пол чуе какви ги дрънкаш... – спря и й отправи един

красноречив поглед.

– Надявам се, че няма да му кажеш.

– Няма – тръсна глава Джо и започна да крачи из стаята. – Защо трябва да му казвам?... – Изглеждаше дълбоко разтревожен. – Значи и Хари Дюк е вътре в играта...

Лорели се отпусна на дивана и съжали, че сподели новината с него.

– Първо беше Белман... – промърмори сякаш на себе си Джо. – После Спейд, Шулц и ние двамата... А сега и Хари Дюк! – Облегна се на стената и продължително я изгледа: – Тимсън, Келс, вероятно и оня Кейси... – продължи да изрежда той. – Май много майmunки станахме, а?

– Никои нищо не знае – успокои го Лорели. – Престани да вдигаш пара. Те само се досещат... Въпросът е какво знаем ние!

– Знаем – вятър! – промърмори Джо. – Изобщо не мога да разбера струва ли си да се забъркваме в тая игра, има ли наистина нещо там? Знаем само това, което Шулц е казал на Спейд. Ами ако всичко излезе номер?

– Ех, ако можехме да попритиснем Шулц! – въздъхна Лорели.

– Ще го притиснем! – твърдо отвърна Джо. – Мисля, че ще го накарам да проговори! – Очите му се присвиха с опасен блясък: – Но къде се губи той?

– Цял ден го няма – поклати глава Лорели и хвърли поглед към стенния часовник – Вече минава единайсет, а той нямаше намерение да се бави...

Джо седна. Главата го болеше, чувстваше се уморен.

– Тази вечер няма да се справя с него – тихо промълви той и докосна наранената си китка. Устата му се разкриви в прозявка, пръстите му механично пробягаха през сплъстената коса. – Не е от лесните, след като пропее, вероятно ще се наложи да го убием...

– Няма да правим нищо подобно! – соннато отвърна Лорели, после се сети, че Джо вече е убивал хора, и уплашено потръпна.

– Налага се – поклати глава Джо, подпря се на лакът и добави: – А после ще трябва да се справим и със Спейд... Той е главният... Как можем да се доберем до него?

– Не знам – отвърна Лорели.

– Още нещо, за което трябва да се погрижа – въздъхна Джо и се изправи на крака. – Ръката ме боли, мисля да си легна...

– Какво обяснение ще дадеш на Шулц? – попита тя. – Няма начин да не забележи, че си ранен.

– До утре няма да забележи нищо, а после няма да има значение – отвърна с празен поглед Джо, пристъпи към вратата и добави: – А за Хари Дюк си права. Няма да минем без него.

– Добре, след като и ти мислиш така – кимна Лорели – Просто ти казах мнението си...

– Само се питам какво точно си му изпяла... – проточи той и ѝ хвърли такъв поглед, че краката ѝ започнаха да омокват. После излезе и затвори вратата след себе си.

Лорели остана неподвижна, потънала в неспокойни мисли. Страх я беше от Джо, трепереше и от Шулц. Ако дебелият научи какво е казала на Дюк, положително ще я ликвидира. Същевременно продължаваше да изпитва увереност, че ако някой изобщо успее да измъкне нещо от тази каша, това положително ще бъде Дюк. Не знаеше на какво се дължи тази увереност, но въпреки това беше убедена в правилността на предчувствието си.

Ще играе по свирката на Джо докогато е възможно, реши тя. Но стане ли опасен, веднага изчезва при Дюк. Твърдо реши да не се забърква в никакви убийства. Ако Джо продължава да настоява за премахването на Шулц, ще го напусне и ще иде при Хари Дюк.

Часовникът удари единайсет и половина. Няма смисъл да стои и да чака цяла нощ Шулц, кой го знае кога ще се прибере. Стана и в същия момент отвън се разнесе боботенето на автомобилен мотор. След секунда в ключалката застърга ключ, тя побърза да се върне на дивана и да запали цигара.

Шулц влезе в стаята и тя изненадано го погледна. Движеше се бързо и решително, очите му светеха като фенери.

– Чакаш ли ме, гълъбчето ми? – попита той, пристъпи към бюфета и си сипа щедра порция неразредено уиски.

– Цял ден се търкалям в леглото – отвърна с небрежен тон тя. – Затова реших малко да поседна. Май доста позакъсня, а?

– Коняк ли пиеш? – попита той, забелязал бутилката, която Лорели бе забравила да прибере обратно при останалите. Поднесе празната чаша до носа си и я помириша, после очите му подозрително се присвиха: – Или си имала гости, а?

– Писна ми да вися и реших да се освежа с глътка коняк – изтегна се на дивана тя. – Пали няма да ми се каращ?

– Конякът не е питие за теб – поклати глава той и седна в креслото. – Господи, какъв ден! А твоето прекрасно тяло цял ден ме е чакало в удобното легло! – Надигна чашата и ликвидира на една глътка

половината от съдържанието ѝ.

Лорели мълчаливо го гледаше, в гърдите ѝ нарастваше тежка буца. Десният му ръкав беше изцапан с кръв, лакътят – също. Очите му блуждаеха из стаята, дишането му беше забързано. Тя уплашено мълчеше и чакаше. Той опразни чашата си, кръвта върху ръкава му влажно проблесна.

– Е, така вече е по-добре – промърмори дебелият и остави чашата на пода до себе си. Извади от джоба си табакерата, почука с нокът капачето и рязко попита: – Къде е Джо?

– Джо ли? – отвърна учудено Лорели, сякаш никога не беше чувала това име. – Мисля, че отдавна си е легнал...

– Трябва ми! – намръщи се Шулц, надигна се и тромаво се насочи към вратата.

– Имаше силно главоболие... – подвикна припряно Лорели. – Не мога ли аз да...

– Колко забавно – обърна се Шулц. – Моето гълъбче проявява загриженост! – Отвори вратата с рязко движение и изкрещя: – Джо!

– Какво? – обади се след кратка пауза гласът на младежа.

– Слез долу, ако обичаш!

Шулц се върна обратно в стаята, премести креслото така, че да вижда Лорели и вратата едновременно, после тежко се отпусна в него.

– Значи главоболие, а? – усмихна се заплашително той. – Често се питам дали не правя грешка, като ви оставям сами. И двамата сте млади, лесно можете да се поддадете на изкушението...

– Не говори глупости! – ядоса се Лорели. – Колко пъти ще ти казвам, че за мен Джо е още хлапе?

– Вярно е, че си го казвала – съгласи се Шулц, извади носна кърпичка и изтри плешивината си. – Ще стане много забавно, ако вие двамата се опитате да ми свиете номер – продължи той. – Защото мисля, че все още съм в състояние да се грижа за себе си Какво ще кажеш?

Лорели се размърда и обидено му обърна гръб.

– Уморяваш ме с тези дрънканици! – просъска тя. – Проблемът ти е, че си прекалено ревнив!

– Съвсем логично – кимна Шулц. – В края на краищата съм малко старичък за теб, но в замяна на това те обсипвам с нежни грижи... Нали така, гълъбчето ми?

– Не знам накъде биеш и не искам да знам! – срязва го тя. – Мисля, че е време за сън.

– Още не е – поклати глава Шулц. – Имам работа за теб, ще я

свършите двамата с Джо...

– По това време? – изгледа го тя.

– Да – кимна дебелият. – Работата е много важна.

Вратата се отвори и на прага застана Джо. Лицето му беше напълно безизразно.

– Влизай – покани го Шулц и носната кърпичка покри дясната му ръка, отпусната в скута.

Джо погледна кърпичката, после премести очи върху лицето на Шулц. Устните му леко се стиснаха.

– Ти ме извика, нали? – почти беззвучно попита той.

– Какво ти е на китката, Джо? – забеляза превръзката Шулц. – Лорели каза, че имаш главоболие, но не спомена нищо за нараняване...

– О, малко се поряхах – отвърна Джо и се облегна на стената. – Дреболия...

– Разбирам... – проточи Шулц и подръпна долната си устна. – Ще можеш ли да шофираш?

– По това време? – изненадано го погледна младежът.

– Абе какво сте ми заповтаряли едно и също, вие двамата? – ядоса се Шулц. – По това време, разбира се! И то веднага!

– Нека карам аз – намеси се Лорели. – Порязването му е доста по-сериозно, отколкото се опитва да го представи.

– Ти май знаеш всичко, а? – хладно я изгледа дебелият. – Сигурно сама си го превързала!

– А какво друго очакваш да направя, когато някой се пореже? – засече го тя. – Може би да развея бяло знаме?

Шулц вдигна кърпичката и я сложи в джоба си. В ръката му проблесна дулото на автоматичен пистолет.

Джо и Лорели замръзнаха на местата си.

– Какво правиш? – уплашено хлъцна момичето.

Шулц насочи пистолета към нея, после бавно го премести към Джо.

– Просто вземам известни предпазни мерки – мазно се усмихна дебелият. – Свикнал съм да се грижа за себе си, освен това вече ти казах, че не обичам да ме мамят...

– Какво имаш предвид? – попита Джо, без да помръдва, отлично забелязал решителното изражение върху лицето на Шулц. Дебелият беше готов всеки миг да натисне спусъка.

– Няма значение – изправи се на крака Шулц. – Отиваме да се поразходим. Искам да свършите една работа. – Обърна се към Лорели и добави: – Хайде, гълъбчето ми. Ти ще караш, а Джо ще се повози до теб.

Аз самият ще се настаня отзад и няма да се чувствам самотен, тъй като патлакът ще ми прави компания...

– Щом искаш – сви рамене Лорели. – Нали няма да имаш нищо против да се облека?

– Страхувам се, че нямаме време за такива подробности – отново се усмихна Шулц. – Навън е топло, ще минеш и без палто... А и на Джо няма да му трябва шапката. Тръгвате така, както сте!

Лорели хвърли един безпомощен поглед към Джо, но той остана безучастен.

– Хайде! – повтори Шулц и махна по посока на вратата.

– Какво мислиш да правиш с мен? – попита Лорели, обзета от паника. Никак не ѝ харесваше стъкленият блясък в очите на Шулц.

– Ако не се изнесеш моментално от тази стая, ще се наложи да ти причина болка! – изръмжа заплашително той. – Тогава Джо ще те изнесе на ръце! – Ръката му сграбчи бутилката с уиски: – Ей с това ще те хлопна по главата!

Тя изведнъж омекна и изпита нужда от подкрепата на Джо. Докосна ръката му, а той се намръщи от болка и побърза да се отдръпне. Това не убягна от вниманието на Шулц.

– Май доста дълбоко си се порязал, Джо – меко промълви той. – По-късно ще изясним този въпрос. А сега марш пред мен!

Излязоха от къщата и тъмнината ги обви отвсякъде. За миг Лорели се изкуши да побегне, но после си спомни, че Шулц стреля изключително точно, спомни си и стъкления блясък в очите му. Влезе в колата, следвана от Джо.

– Какво ще правим? – прошепна тя, докато Шулц с пъшкане се настаняваше отзад.

– Ще чакаме – тихо отвърна Джо. – Не може да не се подхлъзне. Търпение.

– Без шепот! – хладно ги предупреди Шулц и стовари дръжката на пистолета в слепоочието на Джо. – Това е неучтиво!

Джо политна напред и стисна главата си с длани, въздухът излетя от гърдите му с тихо свистене. Лорели изпита ужасното предчувствие, че Шулц се готви да ги ликвидира. Притисната към седалката, тя захапа конвулсивно стиснатите си юмруци и с мъка потисна писъка, който се надигаше в гърлото ѝ.

– Вземи се в ръце, гълъбчето ми – смушка я с пистолета Шулц. – Или и на теб ще ти се ядосам!

Треперещите ѝ пръсти завъртяха ключа, моторът равномерно

забоботи.

– Карай в офиса – нареди й Шулц. – И натисни по-яко педала!

Пътуването по пустите нощни улици се превърна за Лорели в истински кошмар. Вкопчена във волана, тя опулено гледаше подскачащите полуокръжности на светлината от фаровете. Много й се искаше пътуването в мрака да продължи вечно. Просто защото знаеше, че нищо няма да й се случи, докато колата е в движение.

После дулото на пистолета се заби в рамото й, тя подскочи от болка и рязко се дръпна.

– Няма нищо – успокои я Шулц. – Спри тук, не виждаш ли, че пристигнахме?

Тя се подчини и се сви пред кормилото. До нея Джо не помръдваше, беше все така приведен напред с глава в ръцете.

Шулц се измъкна навън, вдигна пистолета и кратко нареди:

– Хайде, слизайте! И двамата през отсамната врага!

Лорели и Джо мълчаливо се подчиниха.

Ръката на Джо болезнено пулсираше. Това беше единственото, което наистина го притесняваше. Без нараняването лесно щеше да се справи с Шулц. Сега също не беше без шансове, но с една ръка положението му ставаше доста по-тежко.

– Вземи този ключ и отвори! – нареди Шулц и хвърли ключа в краката му.

Джо се наведе да го вземе и пристъпи към вратата на игралната зала. Ключалката щракна, той влезе в коридора и натисна електрическия ключ. Шулц побутна Лорели и тя изтича към младежа.

Дебелият затвори вратата зад гърба си и нареди:

– Надолу по стълбите. И внимавайте какво правите, защото съм зад гърба ви!

Прекосиха помещението и поеха по стълбите към приземието. Шулц вървеше на крачка след тях. В мазето светеше мъждива крушка, въздухът тежеше от миризмата на мухъл, примесена с острия дъх на уиски и бира, който идваше от големите бъчви край стената.

– Капакът на канализацията! – остро заповяда Шулц. – Хайде, няма да те ухапе!

Джо хвана металната скоба и дръпна нагоре. Капакът се оказа прекалено тежък и Лорели се наведе да му помогне. Отместиха го със задружни усилия и погледнаха с боязън в тъмната дупка, която зейна под краката им.

Шулц ги наблюдаваше с хладна насмешлива гримаса.

– Слизайте – любезно ги покани той. – Сега му е времето да предприемете нещо, ако имате такова желание... Изборът е ваш. Аз само ще ви предупредя, че никой няма да чуе изстрелите...

– Не прави това, Пол! – примоли се Лорели. – Какво съм ти направила? Защо ме караш да влизам в тая дупка?

– Няма да стоиш вътре с години – успокои я Шулц. – Просто искам да бъда сигурен за местоположението ти по всяко време на денонощието! През следващите няколко часа имам доста работа, затова те искам на сигурно място. Хайде, слизай! И се радвай, че имаш компания! – Пръстът му обра луфта на спуська, предпазителят тихо изшрака.

Лорели седна на пода и провеси крака в дупката. Дълбочината ѝ не беше повече от три-четири метра, а наклонът – доста полегат. Момичето внимателно се плъзна надолу.

– Твой ред е, Джо – промърмори Шулц и заби поглед във фигурата на младежа.

Джо се поколеба. Беше се надявал само на няколко секунди разсейване, но Шулц се оказа на висота. През цялото време го наблюдаваше, дулото на пистолета неотклонно сочеше в гърдите му.

Хвърли един последен поглед към лицето на дебелия, сви рамене и се спусна в дупката. Не беше моментът да върши глупости и той беше достатъчно умен да разбере това.

Вдигнали глави, двамата мълчаливо наблюдаваха действията на Шулц, който прибра пистолета и с пъшкане повдигна тежкия чугунен капак. Изведнъж зад гърба им нещо прошумоля, някаква неясна фигура отскочи към дъното и се сви там.

Лорели изпищя и се вкопчи в Джо.

– Няма страшно – обади се над главите им Шулц. – Можете да се запознаете. Дамата в дъното е госпожица Ръсел Госпожица Клеър Ръсел, известната репортерка на „Кларион“. Ще имате достатъчно време да си поговорите! – От устата му се изтръгна тих ехиден смях, после капакът с трясък се стовари на мястото си.

Двадесета глава

Хари Дюк спря пред „Шез Пари“, излезе от колата и отправи поглед към тъмната сграда.

Някъде отдалеч прозвуча камбаната на градски часовник, която удари един часа.

„Шез Пари“ беше затворен, пред входа се бяха изправили двама униформени полицаи. Те подозрително огледаха Дюк, единият бавно се спусна по стълбите към него.

– Какво обичате? – попита той.

– Нищо, виждам, че е затворено – отвърна Дюк, надничайки зад рамото му. – Отбих се за едно питие...

– Я влезте вътре – намръщено рече полицаят. – Сержантът може би ще иска да си поприказва с вас!

– С удоволствие – тръгна до него Дюк. – Ако е О'Мали, може и да ми уреди едно питие!

Полიცаят се вгледа в лицето му.

– Май съм ви виждал някъде – промърмори той.

– Казвам се Дюк... Хари Дюк.

– О, господин Дюк! – отпусна се униформеният, на лицето му се появи усмивка. – Не можах да ви позная! Сержантът ще се радва да ви види.

Стигнаха до вратата и другият полицаи впери любопитен поглед в тях.

– Господин Дюк – поясни първият. – Искане да се види със сержанта...

– Нагоре по стълбите и вляво в първия кабинет – рече Стоун и отвори вратата.

Дюк тръгна натам, а Флеминг – първият от униформените, леко се прокашля.

– Моля за извинение, господин Дюк – започна той. – Какви шансове има според вас Дейбрейк в утрешната гонка? Сержантът твърди, че е в отлична форма, а на мен ми се иска да изкарам някой долар за уикенда...

– Кончето е много добро – отвърна Дюк. – Никога не съм виждал по-добро зад оградата... Ама дръпнеш ли оградата и ще си падне без чужда помощ! – Прекоси фоайето и пое нагоре по стълбите, а двамата

полицаи смаяно зяпаха подире му.

О'Мали се разхождаше напред-назад из кабинета на Белман, между устните му гореше една от пурите на покойника. Видя Дюк и веждите му учудено се повдигнаха.

– Здравсти, сержант – усмихна му се Дюк. – Съобщиха ми, че си тук.

– Хей, какво стана с оня номер, дето ме накара да проверявам? – извика О'Мали и червендалестото му лице потъмня.

– Нищо, забрави го – отвърна Дюк и внимателно огледа стаята. Тялото на Белман го нямаше, всичко беше преобърнато наопаки. – Беше страхотно маце и аз си помислих, че ще можеш да ми свършиш тая работа. Особено след всичко, което аз съм свършил за теб... – Седна на ръба на бюрото и подхвърли: – Чух, че си харесал Дейбрейк...

– Защо, не е ли добър? – опули се насреща му О'Мали.

– Най-добре е вече да се откажеш да си избираш победителите – посъветва го Дюк. – Не разбра ли, че нямаш усет за това? Дишането на тоя кон още преди години беше нарушено от прекалено много тютюнев дим около него... По-добре се насочи към Хотентот, с него не можеш да сбъркаш...

– Добре, че се появи! – с облекчение притвори очи О'Мали. – Сутринта щях да заложа целия си седмичен наем на Дейбрейк.

– Защо не питаш, бе човек? Знаеш, че с удоволствие ти давам информация. А понякога и аз имам полза от разни ченгета, нали така?

О'Мали напрегнато го наблюдаваше.

– Мога ли да заложа горната граница на Хотентот?

– Разбира се, аз самият се каня да направя същото. Колко искаш да хвърлиш, една хилядарка?

– Нямам толкова мангизи – помръкна лицето на О'Мали.

– Добре, аз ще заложа една хилядарка за теб.

Кратка пауза, после О'Мали отмести поглед встрани.

– Дано не ги хвърлиш на вятъра – обърна гръб на Дюк той, но репликата беше казана достатъчно ясно.

Дюк внимателно го наблюдаваше.

– Дори да идат на вятъра, това ще бъдат МОИ мангизи – поясни хладно той. – Но няма да идат...

Лицето на О'Мали се проясни, той се разходи още малко напред-назад, после попита:

– Ти си редовен посетител тук, нали господин Дюк?

– Какво значи тук? Имаш предвид този кабинет?

– Точно него имам предвид – кимна сержантът. – Открих няколко

доста приятни отпечатъци от пръстите ти върху бюрото. Знам, че са твои, благодарение на един малък белег от изгаряне, който носиш на десния си показалец...

Дюк замълча.

– Докторът твърди, че Белман сам си е видял сметката – продължи О'Мали. – По тази причина нямам намерение да си усложнявам живота с твоите отпечатъци и вече се отървах от тях...

Дюк едва доловимо въздъхна, кимна с глава и небрежно подхвърли:

– Предполагам, че Халахън вече знае за тях...

– Никога не казвам на Халахън повече, отколкото е необходимо – поклати глава О'Мали. – Освен това си помислих, че мога да ти спестя известни неприятности...

– Благодаря ти – рече Дюк и мислено се поздрави за това, че редовно дава съвети на О'Мали за конните надбягвания. – Всъщност, исках да се видя с Келс – добави той. – Тук ли е?

– Няма го – рече О'Мали. – Отишъл в турската баня и цяла нощ щял да остане там...

– Май се налага да отскоча дотам, трябва да говоря с него – промърмори Дюк и огледа кабинета на Белман за последен път. – Предполагам, че това заведение ще бъде обявено за продан, нали?

– Сигурно – сви рамене О'Мали. – Макар че лично аз не бих си хвърлил мангизите тук... Обичам по-друг вид кръчми... Онези, в които спокойно можеш да плюеш по пода...

– Тук също можеш да плюеш – рече Дюк и се насочи към вратата. – Само дето таксата е по-висока. Чао, приятелче. Ще ти уредя залагането... А ти подай молба за отпуска, иначе няма да можеш да си изхарчиш мангизите!

Флеминг и Стоун го причакваха в подножието на стълбите.

– Какво ще кажеш за Дейбрейк? – Очите им възбудено блестяха.

– Хотентот – отвърна Дюк, решил, че няма да е зле, ако временно поеме комарджийските разноски на целия участък. – Заложете и последната си риза на него, момчета!

Напусна заведението и подкара колата си към турската баня в западната част на града.

Негърът на входа го позна и лицето му светна.

– Отдавна не си идвал насам, шефе – рече той.

– Напоследък нямам време да се натряскам както трябва – с нескрито съжаление сподели Дюк. – Келс да се е мяркал?

– Тука е, шефе В момента е в сауната...

– Чудесно, и аз ще се понапаря малко – отвърна Дюк – Как върви бизнесът?

– Тая вечер хич го няма – поклати глава негърът – От два часа насам вие с господин Келс сте единствените ми клиенти.

– Може би ще остана да преношувам – предупреди го Дюк. – Стана много късно да си ходя. Нали няма проблеми?

– Заповядай, господин Дюк, шефе... – Да ти поръчам ли закуска сутринта?

– Да, при това по-раничко... Едно филе на скара, пържени яйца и кафе Ще го уредиш ли? Утре ме чака много работа!

– Нямах проблеми, шефе – кимна негърът и му подаде хавлията. – Знаеш пътя, нали?

Дюк кимна и влезе в съблекалнята. Започна да си сваля дрехите и се замисли за Клеър. Къде изчезна това момиче! Можеше да бъде и в леглото си, естествено... А можеше и да чука на машинката си в „Кларин“ сензационния материал за смъртта на Белман... Но някак не му се вярваше. Далеч по-вероятно беше да е напуснала града, изплашена от нещо. Или пък някой е решил да я прибере на топло... Това бяха най-правдоподобните версии, други няма... Ако е напуснала града, нищо не можеше да се направи. Ще трябва да се чака новината за самоубийството на Белман да се разпространи наоколо... Същото бездействие се налага и в случай, че е отвлечена. Защото първо ще трябва да определи кой и защо е сторил това. Но отвлечането би означавало нещо доста важно – че тя е видяла убиеца на Белман. Разбира се, съществува и още една, при тава твърде неприятна вероятност – тя самата да е вече мъртва. Дюк тръсна глава и прогони тази мисъл.

Уви един пешкир около кръста си, запали пура и бавно пое по коридора към сауната. Келс беше вътре, проснат върху платнен стол с кърпа на слабините. Спеше като новородено.

Дюк също бе смазан от умора, но разговорът с Келс беше наложителен. Придърпа един стол и се настани до самотния посетител.

– Пожар! – викна в ухото му той.

Келс отвори очи, хвърли му един сънлив поглед и отново ги затвори.

– А, това си ти... – промърмори с отвращение той.

Дюк отдаде почит на самообладанието му, после леко го разтърси:

– Събуди се, искам да поговорим.

Келс въздъхна и отвори очи.

– Сети ли се да донесеш една пура и на мен? – с надежда попита той.

– Къде да я сложа? – учуди се Дюк и се плесна по голите гърди – Да не съм кенгуру? Чакай, ще се опитам да уредя твоя въпрос... – Стана и се насочи към звънеца на стената.

– Кажи му да донесе и по един скоч – прозя се Келс. – Чу ли за Белман?

– Точно за него искам да си поговорим – кимна Дюк и се върна обратно в стола.

– За него ами, за кого другого – подсмихна се Келс.

На вратата се появи негърът и Дюк му обясни как да намери табакерата с пурите.

– Донеси и една бутилка скоч – нареди той. – Лед и газирана вода... Тук е доста горещо...

– Нали така трябва да бъде – рече Келс, докато негърът излизаше.

– Забравих – отвърна Дюк и сведе поглед към горящия край на пурата си. – Е, кажи сега кой видя сметката на Белман...

– Самоубийство – въздъхна Келс. – Дори ченгетата са убедени в това.

– Знам – кимна Дюк. – Но все пак... само между нас двамата... Кой му видя сметката?

– Може би ти и онова пиленце...

– Кое пиленце?

– Ами онова, дето се излюпило от яйце.

– Аха... Само че случаят не е такъв. Аз бях този, който откри трупа. Говоря ти напълно откровено. Заварих пиленцето там, трупът също.

– Значи го е убила тя – вяло заключи Келс, който очевидно не проявяваше особен интерес към разговора.

Негърът отново се появи, в ръцете му имаше поднос с напитки и пури. Келс запали, притвори очи и нареди:

– Моето го искам силно...

Негърът изпълни нареждането, остави подноса до стола на Дюк и се отдалечи.

– Хайде, Лю – опита още веднъж Дюк. – Кажи каква ти е далаверата?

Келс отпи едра глътка скоч, въздъхна и рече:

– О'кей, ще ти кажа. Аз сам ще се погрижа за себе си, а заведението вероятно ще бъде купено от Корис...

– От Корис ли? – изненада се Дюк. – Мислех, че той не проявява

особен интерес към „Шез Пари“... Защо мислиш така?

– Не казах, че непременно ще го купи – поясни все така лениво Келс. – Казах само „вероятно“...

– А Белман пък купи Пиндърс Енд, нали? – небрежно подметна Дюк.

Келс внимателно го изгледа, поколеба се за миг, после кимна с глава.

– Ти замесен ли си?

– В известно отношение – призна онзи.

– Искам да сложим картите на масата, Лю – предложи със сериозен глас Дюк. Опразни чашата си и посегна към бутилката. – Не само ти проявяваш интерес към Пиндърс Енд...

– Не съм казал, че проявявам интерес – предпазливо отвърна Келс. – Все пак ми е любопитно да чуя кой друг си пъха носа там.

– Аз – отвърна Дюк и протегна мускулестите си крака – Спейд...

– И Спейд значи... – промърмори Келс и леко се прокашля.

– Какво ти е мнението за този човек? – небрежно попита Дюк.

– Тревожа се от него – промърмори с неохота Келс. – От доста време се опитвам да разбера кой е той и доколко дърпа конците... Изглежда никой не е виждал лицето му, с изключение на Корис...

– Това ми е известно – нетърпеливо го прекъсна Дюк. – Искам да ми разкажеш за Пиндърс Енд всичко, което знаеш, Лю! Сам ще решиш дали да играем заедно, или ще запазиш своята самостоятелност... Няма да те притискам.

Келс взе чашата си, вдигна глава и попита:

– Нали не си изпил всичкото уиски?

Дюк мълчаливо му подаде бутилката. Даваше си сметка, че Келс има нужда от известен размисъл и го остави на спокойствие. След няколко секунди вдигна глава и рязко попита:

– Знаеш, че и Шулц е вътре в тая работа, нали?

Ръката на Келс трепна, уискито се разля по масата.

– Шулц ли? – попита той и насочи струята към чашата.

– Да.

– Шулц е дребна риба – промърмори Келс, сякаш искаше да убеди сам себе си. – Не бих се тревожил от него...

– Но той работи за Спейд – съобщи Дюк и отпусна мускулите си под влажната жега.

– Разбирам. И ако ние двамата...

– Точно така. Ние двамата срещу Шулц и Спейд. Имаме подкрепата

и на Кейси... Познаваш ли Кейси?

– Не.

– Собственикът на единствената голяма къща в Пиндърс Енд – по-ясни Дюк. – Вече е получил три автомата и още доста смъртоносни оръжия... Има задачата да не пуска никого да припари там. С изключение на мен, разбира се...

– Умно – изглежда го с уважение Келс. – Значи мястото е запечатано...

– Така е – кимна със затворени очи Дюк. – Но още не съм свършил. Бях започнал да изброявам кой е на наша страна... Питър Калън, целият екип на „Кларион“, а вероятно и онова пиленце, в комплект с приятелчето й Джо. Те вече са готови да зарежат Шулц и да се присъединят към нас. В противниковия лагер остават Корис, Шулц и, разбира се, Спейд... Но ще ти призная, че нашата групичка ми вдъхва доверие, Лю...

– На мен също – неохотно призна Келс и размърда краката си.

– Тревожи те само навалищата, нали? – Дюк отвори едно око и го спря върху лицето на събеседника си. – И дали ще има какво да делим...

Келс се поколеба, после рече:

– Доколкото знам, става въпрос за петстотин хиляди...

– Хубава баница – облиза устни Дюк и замълча.

– Така казваше Белман – побърза да добави Келс. – Но може и да лъже... Помниш ли Франк Ноакис?

– Франк Ноакис ли? – учудено попита Дюк. – Аха, онзи, дето обираше банките...

– Точно той – кимна Келс. – Минал през Феървю малко преди да го очистят федералните ченгета... Преди малко повече от дванайсет години. Живял в Пиндърс Енд, точно в къщата на Кейси. Останал само няколко дни, тъй като ченгетата го надушили и трябвало да изчезва. Белман твърди, че цялата му плячка останала в онази къща. А ченгетата я определят на около петстотин бона.

– Значи това била тайната на Пиндърс Енд? – замислено промълви Дюк. – Съвсем като на кино, а? – Вдигна ръка и с точно движение изпрати фаса си в плювалника, поставен на стойка в ъгъла. – А как Белман е научил всичко това?

– От някакъв тип, който работил с Ноакис... Дефи, или нещо подобно... вече не помня името му. Имал карта с точното местоположение на скривалището, но не можел да проникне сам в Пиндърс Енд и се обърнал за помощ към Белман... Освен това бил дрогиран и едва

вървял. Белман лесно се отървал от него... – Келс поклати глава: – Тая част от историята хич не я харесвам... Имало е достатъчно мангизи и за Дефи, но Белман явно не е искал да дели с него... И му видял сметката...

– Хубавец – въздъхна Дюк. – А после е накарал Тимсън да купи Пиндърс Енд вместо него, така ли?

– Да. А убиецът на Тимсън е отмъкнал нотариалните актове и това автоматически отпратило Белман в шеста глуха. Без нотариалните актове бил с вързани ръце, освен това не искал да привлича вниманието на Спейд... Но по всичко личи, че Спейд си е внимавал още от самото начало.

– Мислиш, че той е убил Тимсън, така ли?

– По-скоро работата е свършило някое от момчетата му.

– И това означава, че Спейд разполага с нотариалните актове.

– Доста вероятно.

– Слаба работа – въздъхна Дюк. – Той не може да предяви претенции над Пиндърс Енд, без да се появи на светло, а тогава пък ние можем да го попитаме откъде се е сдобил с нотариалните актове... Ето какъв му е проблемът... А ако се опита да шурмува онези бараки, ще бъде посрещнат с доста пукотевица...

Келс почеса босата си пета.

– Сега трябва да идем в Пиндърс Енд и да разгложим онази барака на съставните ѝ части – промърмори той. – Да намерим мангизите и да покажем среден пръст на Спейд...

– Значи одобряваш моите планове? – погледна го любопитно Дюк.

– Няма грешка – кимна онзи. – Можеш да ме броиш за част от групата.

– Спомена за някакъв чертеж – напомни му Дюк. – Кой според теб го притежава в момента?

– Какво пи интересува? – отвърна онзи – Притежава го човекът, който е видял сметката на Белман – това е ясно като бял ден.

– Ами ако мангизите не са в къщата на Кейси? – попита Дюк. – Ако са в градината или в някоя от другите бараки?

– Много важно. Разполагаме е достатъчно време. Няма ли ги при Кейси, ще търсим другаде... За петстотин бона съм готов да бачкам на три смени без почивка...

– О'кей – кимна Дюк, надигна се от стола и се насочи към телефона в ъгъла на помещението.

Набра номера на Клеър и зачака. В слушалката звучеше сигналът за

свободно, след няколко секунди се включи телефонистката и с равен глас съобщи, че абонатът не отговаря.

Дюк вдигна глава към часовника на стената. Минаваше два.

– Ти никога ли не спиш? – сънливо попита Келс. – Сега пък с какво се залови?

– Ти можеш да поспиш – посъветва го Дюк. – Утре те чака много работа.

Келс изръмжа нещо и се намести удобно в стола си. Заспа в момента, в който затвори очи.

Дюк набра номера на Питър, но и там нямаше никого. Той се ядоса и тресна слушалката.

Няма смисъл да продължавам, рече си той. Всичко ще се реши утре. Но най-главната ми задача е да открия Клеър.

Жегата започна да го потиска. Навлече хавлията и се прехвърли в съседното, далеч по-хладно помещение.

Взе един студен душ и се приготви за сън. Не изпита очакваното ободрение, мислите му продължаваха да бъдат тежки и потискащи. Все пак главата му се проясни, той се отпусна на дървения одър и се замисли за Пиндърс Енд.

Сега много неща ставаха ясни. Например инициалите Ф и Н над огнището, причините, поради които някой дебнеше горе в тъмното. Петстотин хиляди долара са страшно много пари. Какво ли ще се разиграе, когато ги открият, сънливо се запита Дюк. Двама души вече бяха убити, нищо чудно още няколко да се разделят с живота, преди нещата да се изяснят. Миг преди да потъне в сън, той се помоли на Бога да не бъде един от тях...

Двадесет и първа глава

Тод Корис подскочи в леглото и отвори очи. Телефонът до главата му настойчиво звънеше. Протегна ръка към слушалката и хвърли механичен поглед на часовника. Беше три и половина сутринта.

– Какво има? – изръмжа в мембраната той.

– Корис? – Позна моментално дрезгавия глас насреща и сънливостта му изчезна без следа.

– Аз съм, господин Спейд.

– Видя ли се с Халахън?

– Всичко е уредено – отвърна Корис и изруга наум шефа си за обаждането по никое време. – Дадох му парите и той прие да сътрудничи.

– Добре – рече Спейд и замълча.

Мълчанието му продължи толкова дълго, че Корис духна в слушалката и нетърпеливо извика:

– Ало? Там ли сте, господин Спейд?

– Стига си ми повтарял името! – сопна се онзи. – Нямаме повече време за губене, Корис! Трябва да действаме!

– Рано сутринта почваме – отвърна Корис, отпусна се обратно върху възглавницата и притисна слушалката до ухото си.

– Имам малко работа, затова ти звъня толкова рано – меко обясни Спейд. – Трябва веднага да събереш хората. Отиваме да завземем къщата на Кейси. Половин дузина мъже ще бъдат достатъчни. Дай им оръжие и амуниции. Кейси има един пишов, който е получил от Дюк. Може да ни създаде известни затруднения, но едва ли ще бъде нещо сериозно. Искам да сте там рано сутринта. Оправяте Кейси и останалите дрипловци, после се заемате с къщата. Тухла по тухла, ясно ли е?

– Ясно – отвърна Корис. – Вие ще дойдете ли?

– Още не знам, може и да дойда...

– Видяхте ли се с Шулц? – спомни си изведнъж Корис.

– Не – отвърна Спейд и изпусна тиха въздишка.

– Какво ви е мнението?

– Наистина играе номера – рече Спейд. – Мисля още сега да си поговоря с него.

– Да дойда ли с вас? – ухили се Корис.

– И сам мога да се оправя с него – отвърна Спейд с тежка заплаха в

гласа. – Какво стана с момичето и момчето?

– Днес не успях да ги открия – отвърна Корис.

– Значи наистина са изчезнали – въздъхна отново Спейд. – А това означава само едно – Шулц се готви бързо да изчезне... Картата е в него, разбира се...

– Няма в кого друго да бъде – отвърна Корис. – Сега съжалявам, че изпратихме Белман... Щеше да е по-добре, ако бяхме го накарали да си отвори устата. Но бях сигурен в Шулц...

– Не можем да бъдем сигурни в никого – рече Спейд. – Ако ми трябваш, ще те търся по телефона. Знаеш какво да правиш... Събирай момчетата и отивай да пипнеш онзи Кейси!

– Добре – отвърна Корис, но оттатък вече бяха затворили. Остави слушалката и затвори очи.

Значи Спейд е решил да пипне Шулц, помиели си той. Искаше му се да присъства, ликвидирането на Шулц би му донесло огромно удоволствие. Хрумна му да звънне на Шулц и да го предупреди. Просто заради удоволствието от играта. Защото часовете му бяха преброени и нищо не можеше да го спаси. Беше като маймунка, заклешила лапа в гърлото на бутилка. Дебелият никога не може да се измъкне от Феървио с пляката на Франк Ноакис.

Корис се поколеба с ръка върху телефона. После се отказа, тъй като си спомни колко много работа го чака сутринта. По-добре да се опита да поспи.

Угаси нощната лампа и скоро се унесе. Присъни му се, че Шулц е коленичил пред леглото му. На дебелия му лице играеше щастлива усмивка, но когато Корис се взря по-отблизо, видя, че на гърлото му зее грозна рана.

Сънят изобщо не го разтревожи. Напротив – достави му истинска наслада.

Двадесет и втора глава

Шулц се върна у дома и вкара колата в гаража. Изправи се на прага, хвърли поглед нагоре и надолу по тъмната улица, после се прибра.

Качи се направо на втория етаж, без да включва осветлението. Тишината в къщата е прекалено потискаща, помисли си той, докато пипнешком влизаше в спалнята си. Жалко за Лорели. Искаше му се да бъде тук сега, но си даваше сметка, че вече не може да ѝ вярва. Пък и доста беше старичък за момиче като нея...

Натисна ключа на осветлението и огледа малката спалня. Беше чиста и подредена, вратата към стаята на Лорели беше леко откrehната. Стори му се, че всеки момент оттам ще долети закачливият ѝ глас: „Ти ли си, маестро?“

Повлече се натам, напипа електрическия ключ на стената и го превъртя. Леглото беше разхвърляно, копринената нощница на Лорели беше хвърлена върху един от столовете. Тоалетната масичка и огледалото срещу нея бяха тук-там поръсени с фина пудра, в цялата стая се долавяше ароматът на тялото ѝ. Изправен на прага, той тъжно поклати глава. Лорели положително ще му липсва, Джо също, макар и по по-различен начин. Момчето вършеше доста работа... Но няма смисъл да се тревожи за него, особено ако успее да сложи ръка на купищата мангизи, които го чакат в къщата на Кейси. Тогава спокойно ще може да се оттегли, да има свой нов дом, да се отдаде на любимите си цветя за радост на умореното си сърце. Но първо трябва да пипне мангизите.

Пристъпи към тоалетната масичка на Лорели и издърпа чекмедже-то. Вътре се търкаляха малкото бижута, които ѝ беше подарявал по различни поводи. Общата им стойност едва ли надхвърляше неколкостотин долара, но той не обичаше да оставя след себе си скъпи вещи.

Натика бижутата в джоба на панталона си и се насочи към гардероба. Палтото от кожа на персийско агне ще трябва да остави – беше твърде обемисто. Това го ядоса. Прерови забързано дрехите и откри една малка брошка с брилянти, забравена върху някаква официална рокля. Откачи я, после я пусна в джоба си при другите бижута. Свърши с гардероба и започна да издърпва чекмеджетата на скрина под прозореца.

В едно от тях откри тънка пачка пари. Не бяха много и той не си направи труда да ги брои. Просто ги пхна в джоба си и продължи с обиска. В дъното намери снопче писма, пристегнати със зелена

лентичка. Хвърли им един изпълнен с подозрение поглед, развърза лентичката и забързано прегледа едно-две от тях. От устата му с форма на човка се изтръгна гневно сумтене, писмата влетяха обратно в чекмеджето.

Винаги беше подозирал, че Лорели го мами, но сега вече беше сигурен. Огледа още веднъж стаята, очите му бавно се наляха с кръв. Изведнъж му се прииска всичко това да бъде разкъсано и унищожено, да престане да му напомня за малката измамница. Овладея се с цената на огромни усилия. Няма смисъл да си губи времето, чакаше го много работа.

Излезе от стаята, изправи се на площадката и напрегнато се послуша. После бавно пое нагоре, към последния етаж.

Стаята на Джо беше подредена, чекмеджетата на скрина и гардероба бяха заключени. Шулц извади от джоба си малко, но добре оборудвано ножче и с негова помощ започна да отваря ключалките. Не откри нищо особено. Голяма кутия с патрони 38-ми калибър му подсказа да търси револвера на Джо, но не успя да го намери. Това го накара да почервене от гняв. Какъв глупак се оказа! Защо не претърси Джо, преди да го натика в онази дупка? Едва ли някой можеше да чуе виковете ям за помощ, но изстрелите бяха нещо съвсем друго... Изправен в средата на стаята, Шулц се замисли. Ръката му несъзнателно подръпваше дебелината долна устна, лицето му се смръщи. Май ще трябва да отскочи до офиса след посещението си при Кейси... Не, това е прекалено опасно, поклати глава той. По-добре да мине оттам, преди да потегли за Феървю.

Всеки патрулиращ полицаи може да чуе изстрелите и това ще означава да открият Клеър. За Лорели и Джо изобщо не му пукаше, но младата журналистка е съвсем конкретна заплака, помисли си той.

Изведнъж нещо пропука на покрива, точно над главата му. Той замръзна на място, ръката му машинално се плъзна под ревера на палтото.

Звукът се повтори. Меко, едва доловимо почукване. Сякаш слепец опипваше керемидите с върха на бастуна си.

Шулц безшумно пристъпи към вратата и угаси лампата. Не беше особено разтревожен, но не искаше да рискува. По всяка вероятност почукването се дължи на клоните на близкото дърво, раздвижени от вятъра, помисли си той. Все пак трябва да проверя, искам да съм абсолютно сигурен...

Прекоси на пръсти тъмното помещение и внимателно повдигна края на пердето. Пред очите му се появи стръмно наклоненият покрив.

Имаше пълнолуние, ярките лъчи на небесното светило осветяваха

ясно както покрива, така и улицата долу. Дърветата хвърляха черни сенки. Звукът отново прозвуча, този път съвсем отчетливо. Беше съвсем близо и космите на врата му настърхнаха. По керемидите се плъзна черна сянка и на устата му изплува усмивка на облекчение. Беше котка.

Ръката му пусна ръкохватката на пистолета и се премести в джоба за носната кърпичка. Цялото му лице бе плувнало в пот.

– Котка! – изсумтя на себе си той. – Изкара ми акъла!

Животинчето спря на ръба на покрива и надникна надолу. После се обърна и тръгна обратно, очите му светнаха като фенери. Шулц го изчака да изчезне от полезрението му, дръпна завесата и включи осветлението. От гърдите му се изтръгна въздишка на облекчение.

Появата на котката беше прекъснала хода на мислите му. Той отново огледа стаята, опитвайки се да си спомни какво го беше обезпокоило. А, да, револверът... Лицето му отново се смръщи. Няма да е лесно да се справи с Джо. Хлапакът никак не си поплюва и положително ще открие огън срещу него.

Каква глупост, Господи, отново въздъхна той. Как не му мина през главата, че Джо си е взел оръжието? Угаси лампата, излезе от стаята и се насочи към стълбите.

Къщата беше изпълнена с тихи, но разнообразни шумове, той автоматически спря и се ослуша. Навън започна да духа, някъде долу шумно се затръшна врата.

Дали беше забравил някой от прозорците отворен? Не помнеше. Нощта беше душна, сигурно така е станало... А може би Лорели е отворила да проветри...

Застинал на място, той изведнъж си помисли за Спейд. Нямахше никакви видими причини за това, но името изведнъж проблесна в главата му. Испита тревожното чувство, че Спейд е навсякъде и с лекота отгатва плановете и намеренията му.

Мракът наоколо тежеше от присъствието на Спейд. Поскърцването на стълбите беше предизвикано от Спейд, шумоленето на пердетата долу – също. Дори тихите стъпки на котката по осветените от ярката луна керемиди бяха дело на Спейд...

Шулц неволно потръпна. Тлъстините по тялото му изведнъж се превърнаха в лепкава студена глина, която го притискаше отвсякъде. Изправен в горния край на стълбата, той нервно се взираше в мрака и несъзнателно подръпваше дебелията си устна. В продължение на няколко секунди се бореше с разклатените си нерви, после – сякаш за да му вдъхне увереност – вятърът изведнъж стихна. Шумовете в къщата бавно

замряха.

Протегна ръка, хвана се за перилата и безшумно започна да се спуска надолу.

Самоувереността му се върна, едва когато влезе обратно в осветената си спалня. Започна да прибира личните си вещи, в главата му отново изплува мисълта за Спейд.

Всъщност, Спейд би трябвало да бъде доволен от него. Нали той го отърва от Белман? При това толкова майсторски, че дори полицията е сигурна в самоубийството му... Това категорично доказва, че отлично си беше свършил работата.

Дебелите му пръсти бръкнаха в джоба на самото и измъкнаха омазнен портфейл. Вътре имаше само едно квадратно късче хартия. Чертежът, който показваше къде Ноакис е скрил плячката си.

Дали Спейд знае за неговото съществуване, запита се той. Дали вече не се пита защо Шулц го е задържал? Да, да... Би трябвало да позвъни на Корис, така ще спечели малко време...

Хвърли поглед на часовника си. Наближаваше пет без четвърт. Стресна се, нямаше представа, че с изгубил толкова много време. Разбърза се, отвори два големи куфара и започна безразборно да хвърля в тях само най-необходимото.

Скоро приключи, грабна куфарите и слезе долу. Пристъпи към дневната и изведнъж се закова на място. Сърцето му подскочи към гърлото и сякаш остана там. Устата му пресъхна.

Под вратата се процеждаше тънка ивица светлина.

Пусна куфарите и бръкна в джоба си за пистолета. Помнеше добре, че беше влизал там още като се прибра, но също така добре помнеше, че беше изгасил осветлението, преди да поеме нагоре. А сега то беше включено.

Нервите отново му изневериха, тялото му бързо се покри с лепкава студена пот. Прекоси на пръсти антрето и долепи ухо до затворената врата на хола. Отвътре не долиташе нито звук. По улицата изръмжа кола, скоростите ѝ пронизително изскърцаха.

Шулц извади пистолета си и внимателно натисна бравата. После пое дълбоко дъх, рязко блъсна вратата и отскочи встрани. В хола нямаше никой.

Въздухът излетя от гърдите му с въздишка на облекчение, краката му предпазливо направиха стъпка напред. В същия миг пердетата изведнъж се издуха, подхванати от игривия нощен ветреца. Той светкавично се завъртя, в гърлото му се надигна уплашено хълцане. Пердетата се

разлюляха още веднъж, после бавно се отпуснаха на мястото си. Шулц е олюляване се насочи натам, дръпна ги встрани и надникна в градината.

Над покривите вече се прокрадваха първите бледи лъчи на утрото, очите му ясно виждаха цветните лехи и разлюлените от ветреца зелени стебла. Иначе всичко беше спокойно.

Той затвори прозореца и дръпна пердето. Сърцето му се вледени от страх. Някой беше отворил прозореца, докато той обискираше стаите горе. Беше абсолютно сигурен, че този прозорец беше затворен – специално го провери на път от гаража за къщата... Въпросът беше дали този някой още е тук, или се е плъзвал в мрака при пристигането му.

Ръката му нервно подръпваше дебелията долна устна, потта се стичаше зад ушите му и мокреше яката на бялата риза.

Обърна се към вратата и в същия миг долови съвсем отчетливи стъпки над главата си.

Някой ходеше горе, в стаята на Лорели. При това ходеше спокойно и отпуснато, без да прави опит да скрива присъствието си.

Кръвта на Шулц замръзна в жилите му. На два скока се добра до вратата и бързо угаси осветлението. После застина на място и се ослуша.

Стъпките напуснаха стаята на Лорели и се насочиха към площадката на стълбището. Шулц приклепна и бавно се дръпна от вратата, сърцето му блъскаше лудо. После стъпките изведнъж изчезнаха.

През вентилационния отвор над входната врата се процеждаше светлината на новия ден. Но за Шулц новият ден не означаваше нищо. Защото му стана безпощадно ясно, че присъствието на Спейд в къщата го лишава от всякакво бъдеще, дори и от най-непосредственото... После, дишайки тежко и на пресекулки, със свито от ужас сърце, той изведнъж си даде сметка, че едва ли може да разчита и на настоящето...

Мракът бавно се отдръпваше към ъглите. Стъпките прозвучаха отново, този път по стъпалата надолу. Не бяха стъпки на човек, който иска да остане незабелязан. Напротив – звучаха твърдо и самоуверено. Сякаш човекът отвън знаеше, че Шулц трепери и се притиска до стената, а ужасът е парализирал всичките му мисли и действия...

Двадесет и трета глава

Клеър не можа да разбере, че е задрямала. Това ѝ стана ясно, едва когато бе грубо разтърсена и над себе си видя бледото лице на Джо. В първия момент не можа да си спомни къде беше виждала това лице, очите ѝ уплашено примигнаха.

– Събуди се! – гневно промърмори Джо. – Не е време за спане!

Едва сега си спомни къде се намира, спомни си появата на Джо и момичето, ехидния смях на Шулц и затръшването на тежкия капак над главите им. Няваше никаква представа колко дълго беше спала.

Момичето ѝ хареса, държеше се приятелски. Но младежът с бледото лице и безизразните очи я правеше нервна. Не позволи на момичето да разговаря с нея, прекъсваше опитите ѝ още в зародиш.

– Не ѝ казвай нищо! – ръмжеше той. – Каквото ѝ кажеш, веднага ще го видиш във вестника!

Момичето се беше дръпнало към купчината слама в ъгъла, вероятно малко по-късно бе задрямала и самата Клеър.

Стресната от надвесения над нея младеж, Клеър потръпна и се изправи на крака:

– Какво има? – нервно попита тя.

– Нищо особено – отвърна Лорели и се прозя. – Когато е в лошо настроение, Джо няма да те остави нито секунда на спокойствие!

Джо местеше ядосан поглед от едната към другата. Ръката го болеше, тясното пространство го потискаше още повече.

– Трябва да се измъкнем оттук! – изръмжа той. – Не можеш ли да си напънеш малко мозъка, вместо да дремеш?

Клеър си даде сметка, че е прав. Но беше толкова уморена от въздуха в тясната влажна дупка, че не беше в състояние да разсъждава. Очите ѝ пробягаха по каменните стени, главата ѝ клюмна:

– Няма начин да се измъкнем, огледах всеки ъгъл...

– Ти си учена – не миряваше Джо. – Все трябва да има изход, напъгни си малко мозъка!

– Млъкни вече, Джо! – остро рече Лорели и се настани до Клеър. – Не изпадай в паника! Пол скоро ще се върне!

– И знаеш какво ще стане, като се върне! – мрачно я изгледа Джо. – Тук сме като плъхове в капан!

– Къде изобщо се намираме? – попита Клеър.

– Под една зала за хазарт – отвърна Лорели. – Шулц има офис тук, но едва сега разбрах за това мазе...

– Тук работи и Хари Дюк, нали? – погледна я с интерес Клеър.

Лорели не отговори. Вместо нея избухна Джо:

– Въпроси, въпроси! – изръмжа той, притискайки наранената си китка. – Няма ли най-сетне да престанеш?

– Какво знаеш за Хари Дюк? – попита Лорели, без да му обръща внимание.

– Приятел ми е – малко притеснено отвърна Клеър.

Как ли са се запознали, запита се Лорели, сви рамене и каза:

– Той няма да ти помогне. Никои не би се сетил да надникне в тази дупка.

– Престанете да дрънкате и използвайте главите си! – викна Джо. – Пак ви казвам – трябва да се измъкнем оттук!

Клеър се изправи на крака и отново се зае да обикаля стените на мазето. Край тях бяха наредени огромни бъчви, а подът беше покрит със стара слама, върху която се търкаляха празни кашони. Единственото нещо, което все пак наподобяваше мебел, беше някакъв очукан бюфет.

– Какво има тук? – почука по една от бъчвите тя.

– Не дрънкай глупости – срязва я Джо. – Така никога няма да се измъкнем.

Клеър се опита да разклати бъчвата, но тя не помръдна.

– Пълна е с нещо... – промърмори тя.

Лорели се приближи и я подуши.

– Бира – обяви тя. – Поне няма да умрем от жажда. – Изкикоти се и добави: – Това не се отнася за Джо, тъй като той ненавижда бирата!

Клеър не я слушаше. Очите ѝ се плъзнаха по бъчвите, после се преместиха на тясната дупка високо горе.

– Интересно как са ги вкарали тук – промърмори тя.

– Няма ли да млъкнеш най-сетне? – извика Джо и нервно стисна в юмрук здравата си ръка.

Лорели проследи погледа на Клеър и очите ѝ светнаха.

– Тя е права, Джо! – извика. – Бъчвите не могат да минат през онази дупка! Прекалено големи са за нея!

– Какво искаш да кажеш? – подозрително промърмори Джо и закова очи в бъчвата.

– Още ли не разбираш? – попита Клеър. – Трябва да има и друг вход за това мазе. Бъчвите не растат тук, а дупката горе е прекалено тясна за тях. – Стана, взе фенера в ръка и се зае да изследва стените

сантиметър по сантиметър. Другите я гледаха с надежда, но изследването завърши без резултат.

Приблужи се до бюфета и опита вратичките му. Показаха се заключени.

– Не можем ли да го отворим? – попита тя.

Джо пристъпи напред и се наведе над ключалката. После се дръпна крачка назад и нанесе страхотен ритник. Разхвърча се шперплат, във вратичката зейна широка дупка.

Клеър надникна вътре и развълнувано съобщи:

– Зад бюфета има врата!

Джо я отмести встрани и се зае да разширява дупката. Работеше само с една ръка, но в замяна на това бързо и сръчно. Скоро дупката стана достатъчно голяма, за да се види ясно вратата зад нея. Той се промуши през шперплатовата преграда и натисна бравата. Вратата се отвори навън.

– Дайте фенера! – заповяда с нисък глас той. – И не вдигайте шум]

Клеър лесно се промуши през строшената вратичка, но за Лорели упражнението се оказа доста по-трудно. Роклята ѝ се закачи в остриите ръбове, до ушите на Клеър достигна острият шум от разцепен плат, последван от сподавената ругатня на момичето.

Озоваха се в тъмен и тесен коридор, който миришеше на мухъл.

– Фенера! – прошепна Джо.

Клеър му го подаде и той го вдигна високо над главата си. На крачка от тях започваше някаква стълба, зад нея коридорът продължаваше още няколко метра и свършваше пред друга врата.

Джо отиде да я опита, но тя се оказа заключена. Той ѝ хвърли един безпомощен поглед, сви рамене и се върна при момичетата.

– Натам! – прошепна той и палецът му се стрелна нагоре.

Притиснати един до друг, тримата предпазливо поеха по прашните стъпала. Бяха стигнали до средата, когато Джо изведнъж се закова на място и напрегнато прошепна:

– Слушайте!

Над главите им се чуваха приглушени мъжки гласове. Джо бръкна в задния си джоб и измъкна револвера.

– Чакайте тук! – заповяда с напрегнат шепот той. – Ще ида да видя какво е положението.

Лорели се вкопчи в ръкава му.

– Това не ми харесва! – прошепна тя с потрепващ от напрежение глас.

– Млъквай! – дръпна се той. Светлината на фенера играеше по бледото му напрегнато лице.

Прилича на подплашена невестулка, помисли си Клеър. Черните му очи напрегнато блестяха, едно мускулче на скулата му конвулсивно потръпваше. Духна фенера и внимателно го постави на стъпалото до себе си.

– Ще чакате тук – повтори той. – И ще си държите езиците зад зъбите, независимо какво чувате!

После безшумно се плъзна нагоре, оставяйки ги сами в непрогледния мрак.

Изкачи още няколко стъпала и отново се ослуша. Гласовете вече се чуваха съвсем ясно, той беше в състояние да долови части от разговора.

– Още колко трябва да вися тук? – попита ядосан мъжки глас.

– Затваряй си устата, тъпак! – изръмжа друг. – Ще висиш колкото трябва!

Няколко гласа заговориха едновременно, после трети глас умолително промълви:

– Няма ли кой да направи кафе? Чувствам се ужасно!

Джо предени, че отгатак трябва да има доста народ. Продължи изкачването си и скоро стъпалата свършиха. Озова се в някакъв коридор, под вратата в дъното му се процеждаше светлина. На крачка от него имаше прозорец със спуснати жалози, които пропускаха дрезгавата светлина на утрото. Джо се наведе към него и хвърли един поглед на ръчния си часовник. Беше пет и половина.

Протегна ръка и вдигна жалузите на един-два сантиметра. В коридора стана достатъчно светло. В двата му края имаше врати. Тази вдясно водеше към помещението с мъжете, от другата може би се излизаше на улицата. Джо бързо се насочи към нея. Отвори я, очите му пробягаха по обсипаното със звезди небе и потъналата в здрач тясна алея. После сърцето му прескочи един такт, тялото му замръзна на място. На крачка от него стоеше Тод Корис.

Изненадата им продължи частица от секундата. После Джо се стрелна напред със силата на отчаянието и стовари левия си юмрук в брадичката на Корис. Онзи политна назад и изненадано изпъшка. Джо насочи револвера си в гърдите му, Корис отстъпи назад и опря гръб в зида.

– Не мърдай! – просъска младежът.

Корис тръсна глава, намести очилата върху носа си, пръстите му механично попипаха ударената брадичка.

– Да не си откачил? – втренчи се в нападателя си той, после изведнъж го позна: – Аха, ти си хлапето на Шулц! – Светлите очи зад стъклата на очилата станаха хладни и подозрителни: – Какво търсиш тук?

Джо светкавично съобразяваше. Ако успее да неутрализира Корис, вероятно ще може да измъкне и момичетата. Но това няма да е лесно, тъй като знаеше, че Корис е опасен като кобра. Не можеше нито за миг да го изпусне от очи, от друга страна, трябваше да действа бързо и без колебание. Защото нямаше никакви гаранции, че от отсрещната врата няма да изскочи още някой...

– Не исках да те удрям – промърмори с извинителен тон той. – Просто се изплаших. Бях тръгнал да търся Шулц, но се изгубих...

– Не би ли насочил в друга посока тази ютия? – любезно попита Корис и веждите му обидено се повдигнаха. – Има опасност да гръмне...

Джо наведе дулото към земята, но очите му следяха всяко движение на Корис. Не знаеше какво да прави. Пристъпи крачка напред с надеждата, че може да издебне по-възрастния мъж и да го приспи с приклада на револвера си.

– Доста раничко си станал... – подхвърли той.

– Рано пиле рано пее – отвърна Корис, хвърли поглед зад гърба на Джо и с усмивка добави: – Имаш доста тежичък тупаник за хлапак с твоята физика...

В следващия миг нещо остро се заби между плешките на младежа и един дрезгав глас рече:

– Хвърли желязото, нещастник!

Джо потръпна, поколеба се за миг, после усети как дулото на непознатия потъва още по-дълбоко в гърба му и с нежелание пусна своя трийсет и осми калибър на пода.

Здрава ръка го завъртя на сто и осемдесет градуса, насреща му светна като месечина ухиленото лице на някакъв тип с гъсти вежди и грозен белег на бузата. Успя да забележи няколко редки и развалени зъба в грозно зейналата мутра, после юрукът на непознатия се стрелна към брадичката му и Джо се свлече като вързоп край стената.

– Здравсти, Биф – поздрави го Корис. – Тук ли са останалите?

Онзи кимна и насочи очи към проснатото тяло на Джо.

– Кой е тоя нещастник?

– Момче на Шулц – отвърна равнодушно Корис. – Я го вкарай вътре.

Биф се наведе, сграбчи ризата на Джо и го изправи на крака. После

го награби за яката и го повлече към просторното, изпълнено с тютюнев дим помещение. Краката на младежа едва опираха в пода.

В средата имаше голяма маса, отрупана с бутилки, чаши, карти за игра и пари. Край нея бяха насядали осем мъже и играеха покер.

Биф замъкна Джо дотам и с пъшкане го хвърли на масата. Тялото на младежа помете всичко отгоре ѝ и с тътен се паркира в скута на двама от играчите.

Настана невъобразима бъркотия. Мъжете наскочаха и започнаха да псуват, двамата улучени се търкулнаха на пода и смаяно зяпнаха.

Биф се превиваше от смях. Джо се изправи на крака и намръщено се дръпна до стената.

В стаята имаше дванайсет мъже, някои от тях познаваше по физиономия от различните комарджийски вертепи в града.

Към него пристъпи Комски – слаб тип със злобно лице, дълга коса и небръсната брада. Ръката му се стрелна нагоре и улучи брадичката на младежа. Джо политна към центъра на стаята и се блъсна в един от другите бандити. Онзи рязко го завъртя и с отмерен ритник го върна обратно. Джо се приземи на лакти и колене, нов ритник го обърна по гръб. Пронизан от остра болка в ребрата, той остана на пода. Целият трепереше от гняв и омраза.

– Достатъчно, момчета! – рязко извика Корис и ботушът на следващия нападател спря на сантиметър от младежа.

Повечето от обитателите на стаята едва сега забелязаха присъствието на Корис и почтително млъкнаха.

– Оставете го – заповяда с по-спокоен глас Корис, седна на масата и хвърли поглед на часовника си. – Я някой да иде да направи кафе, мързеливци такива – добави той. – Чувствам се като умрял. Хайде, какво ме зяпате като орангутани! Направете кафе и ми прехвърлете онова копенце насам! Искам да си поговоря с него!

Комски се наведе към Джо и го изправи на крака. Младежът се олюля, възстанови равновесието си и ръцете му рязко се стрелнаха към близкия стол. Вдигна го и го стовари върху главата на бандита е едноединствено светкавично движение. Онзи хлъдна и се строполи, а столът се разлетя на трески. Останалите се дръпнаха назад и образуваха кръг около младежа, които бавно се въртеше с облегалката на стола в здравата си ръка.

Комски бавно се надигна на колене. Държеше главата си с две ръце и енергично псуваше.

– Какво стана, бе човек? – отново избухна в смях Биф. – Това хлапе

май ти видя сметката!

Комски скочи на крака и се втурна в атака. Джо бързо се дръпна встрани, ръбът на облегалката се стовари върху незащитения врат на бандита. Той се просна по лице и остана на пода.

Един от останалите ловко препъгна изотзад Джо и младежът последва жертвата си на дъските. Онзи вдигна ботуш и стъпи върху лицето му.

– По-внимателно – обади се Корис. – Искам да говоря с него.

Биф пристъпи напред и вдигна Джо на крака. От премазания му нос шуртеше кръв, но очите му продължаваха да блестят. Не оказа съпротива на белязания, тъй като беше сигурен, че носът му е счупен и болката беше ужасна.

– Какво правиш тук? – рязко попита Корис.

Джо не отговори.

– Май е глух – въздъхна Корис и хвърли многозначителен поглед към Биф.

Онзи се ухили, покри лицето на Джо с огромната си лапа и силно го стисна. Джо изрева от болка и направи опит да се отскубне, но Биф го държеше здраво.

– Какво правиш тук? – повтори въпроса си Корис.

– Нали ти казах – дрезгаво промърмори Джо. – Търсех Шулц...

Корис му обърна гръб и нетърпеливо махна с ръка.

– Заеми се с него, Биф – равнодушно промърмори той. – Накарай го да каже и майчиното си мляко. Аз нямам време да се занимавам с него.

По лицето на Биф се изписа отегчено изражение. Огромната му лапа сграбчи врата на Джо и го повлече към вратата.

– Нека аз да свърша тая работа, шефе! – примоли се Комски, който беше успял да дойде на себе си, попипваше с пръсти подутия си врат и хвърляше заканителни погледи към младежа.

– Става ли, шефе? – спря се Биф и отправи въпросителен поглед към Корис.

– Разбира се, но при условие да не го убиваш – кимна Корис. – Искам само да го накараш да пропее!

Комски се ухили, пристъпи към Джо и сграбчи наранената му китка. Момчето почти припадна от болка, Стисна зъби и покорно последва мъчителя си.

Докато ставаха тези събития, Клеър и Лорели стояха на тъмното стълбище и чакаха. Чуха как Джо разговаря с Корис, чуха и заповедта на Биф да хвърли оръжието си. Изчакаха ги да влязат в помещението при другите и изтичаха нагоре по стълбите. Клеър видя револвера на

Джо в ъгъла и се наведе да го вземе.

– Няма да го оставим на тези типове, нали? – прошепна на Лорели тя.

– Я ми дай това! – рече Лорели и издърпа оръжието от ръцете ѝ. – Сега бягай да намериш Хари Дюк! Ще те чакам тук. Няма смисъл да ходиш в полицията, защото това са хора на Спейд и ченгетата ги закрилят. Намери Дюк и го доведи тук!

– Не мога да те оставя – поколеба се Клеър. – Просто не трябва да...

Лорели нетърпеливо я побутна към вратата.

– Върви, върви! Да не би да мислиш, че ще се уплаша от тези плъхове? Имам пищов и това ми стига! Хайде тръгвай, иначе сме загубени!

Клеър бе принудена да признае, че в това има логика.

– Но къде да открия Дюк? – попита тя. – Не знам къде живее...

Лорели се замисли за миг, после тръсна глава.

– Ще ти каже онзи Калън, върви при него – рече тя. – Но побързай!

– Добре – промълви Клеър, стисна лакътя на момичето и стъпи на пътечката.

От излизането ѝ бяха изтекли не повече от трийсет секунди, когато вратата в дъното се отвори и на прага се появи Комски, който влачеше Джо след себе си. Миг по-късно младежът вече връхлиташе отгоре му, онзи вдигна ръце и го засипа с тежки удари. Джо обаче се биеше като дявол, риташе, драскаше и хапеше като луд.

Вратата се откряна и в процепа се появи главата на Биф.

– Но какво става, за Бога? – учуди се той. – Нима наистина не можеш да се справиш с това хлапе?

Комски тласна Джо в стената и заби юмрук в разранения му нос. Младежът извика и се свлече на пода.

– Изчезвай! – изрева дългокосият към Биф. – Още не съм го почнал както трябва!

Биф се ухили и затвори вратата.

Комски се наведе над Джо, в същата секунда Лорели се плъзна зад гръба му, тиха като котка. Вдигна револвера и го стовари върху главата на бандита. Направи го с такава сила, че ръката ѝ изтръпна чак до рамото.

Комски хлъцна и се строполи върху Джо. Лорели го обърна по гръб и стовари ръкохватката на пищова в основата на носа му. Строшената кост рязко изпука, а тя с възхищение установи, че дори не потрепна от противния звук.

Джо се размърда и изплю кръвта от устата си.

– Тресни го още веднъж! – промърмори той и отново припадна.

ЕТО ТАКА ЗАПОЧНА ТРЕТИЯТ ДЕН. НА ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ
ВСИЧКО ЩЕШЕ ДА Е ПРИКЛЮЧИЛО.

Двадесет и четвърта глава

Хари Дюк се събуди от миризмата на храна. Надигна се до седнало положение, примигна и се втренчи в негъра, който внимателно го разтърсваше.

– Закуската, шефе. Казахте, че я искате рано...

Хари Дюк се прозя и спусна крака на пода. Чувстваше се зле.

– Донеси ми едно питие, ако обичаш – промърмори той и с недоумение погледна големия къс месо, заобиколен с пържени картофи. – Аз ли поръчах всичко това? Сигурно съм бил луд!

Негърът се насочи към сауната за бутилката уиски, а Хари Дюк стана и влезе под душа. Водата го освежи, а след чашата уиски вече се чувстваше съвсем добре. Седна зад масата и започна да се храни.

– Събуди ли се господня Келс? – попита той.

– Да, шефе – кимна негърът. – Всеки момент ще дойде.

След малко на прага се появи Келс с подпухнало от съня лице. Видя чинията пред Хари Дюк и се намръщи.

– Господи, това стига и за най-здравия стомах на света! – промърмори той. – Как можеш да ядеш пържоли в пет часа сутринта?

– Донеси му и на него – обърна се към негъра Дюк. – Днес едва ли ще има време да хапне...

– Кафе и нищо друго! – отсече Келс.

– Не бъди глупак – посъветва го Дюк и намаза с горчица едър къс месо. – Имаме достатъчно работа и едва ли ще ти бъде до ядене...

– Ще му уредя нещо – ухили се негърът и излезе.

– Каква ще бъде първата стъпка? – попита Келс и погледна лицето си в стенното огледало.

– Отиваме да вземем Калън – отвърна Дюк. – Тъкмо ще разберем дали се е появила Клеър...

– Клеър? – озадачено го погледна Келс. – В момента, в който си отвориш устата, на сцената се появява ново действащо лице! Коя е тя?

– Клеър Ръсел от „Кларион“. Изчезнала е снощи, малко преди да открият тялото на Белман. Случайно да си я виждал? Искала е да разговаря с него...

– Значи тя е била онази мадама! – стовари юмрук върху масата Келс. – Сега нещата се изясняват! Видях я да излиза с Шулц, точно когато отивах на работа.

– С Шулц? – попита Дюк и изгърва ножа. – Бил е там, така ли?

– Сигурно той е видял сметката на Белман! – развълнувано викна Келс. – Господи, какъв съм глупак! Водеше мадамата за ръка, спомена нещо от сорта, че не се чувствала добре... А тя едва стоеше на крака, имах чувството, че всеки момент ще припадне.

Хари Дюк скочи на крака.

– Как може да си такава овца! – ревна той. – Можехме да го пипнем още снощи! Хайде мърдай, нямаме дори минута за губене!

– Ами моята закуска? – разтревожено го погледна Келс.

– Забрави я! – изръмжа Дюк и забързано започна да се облича. – Трябва да пипнем Шулц и то веднага!

Келс изтича в сауната за дрехите си, а Дюк набра номера на Питър. Никой не отговори и той ядосано тръсна слушалката. После се пресегна и натика в устата си последното късче месо в чинията.

– Тъпчеш се, а? – с огорчение рече Келс, изправил се на вратата вече напълно облечен. – И хич не ти пука за мен!

– Хайде! – нетърпеливо отвърна Хари. – Не е време да мислим за стомаха ти!

На прага се сблъскаха с негъра, който носеше пълен поднос. Келс грабна парче шунка от чинията, притисна го между две препечени филии с масло и изтича на улицата след Хари Дюк.

Негърът зяпна подире им, очите му щяха да изскочат от смайване.

Хари Дюк натисна газта до края и колата зафуча по пустите улици. Келс до него усилено дъвчеше.

– Не мога да разбера къде, по дяволите, изчезна Питър – промърмори раздражено Дюк. – Май не трябваше да го оставям без надзор!

Келс безразлично изсумтя.

– Ще се появи – промърмори той, натика в устата си последните остатъци от сандвича и избърса пръсти в палтото си. – Не се тревожи за него.

– Къде ти е колата? – рязко попита Дюк.

– Какво?

– Колата ти, глупако! Едно нещо с колела, движи се с бензин!

– В гаража зад „Шез Пари“ – озадачено промърмори Келс. – Защо?

Дюк натисна педала и свърна вдясно по улицата, успоредна на главната.

– Току-що ми хрумна нещо – обясни той. – Искам да вземеш колата си и веднага да тръгнеш за Пиндърс Енд. Ще обясниш на Кейси как стоят нещата и ще ми кажеш да си отваря очите. Ще бъда по-спокоен, ако и

ти си край него. – Натисна спирачката и колата се закова пред „Шез Пари“. – О'кей?

– Няма проблеми – кимна Келс и слезе на тротоара. – Само онзи да не вземе да гърми по мен!

Дюк си спомни за ябълковата ракия, пресегна се към задната седалка и натика шишето в ръката му.

– Покажи му това и той ще разбере, че си от нашите!

После рязко потегли, а Келс повъртя бутилката в ръце, след което решително я надигна.

След пет минути бясно каране Дюк стигна до къщата на Шулц. Нямаше никакво време за разузнаване на ситуацията, затова спря направо пред входа и хукна по пътеката.

Вратата беше заключена, но той изобщо не се поколеба. Вдигна крак и ритникът му я изкърти от пантите. Профуча през входното антре, дясната му ръка разкопча самото и хвана дръжката на пистолета. Лицето му застина в напрегната гримаса, очите му мрачно блестяха.

Влята в хола и рязко се закова на място. Стената беше сплескана с кръв. Сякаш някой със силно кръвотечение се беше опирал на нея.

Не можеше да се помръдне, сърцето му бясно блъскаше. Едва сега си даде сметка какво означава за него Клеър. Беше я виждал едва два пъти през последните четирийсет и осем часа, беше успял да се скара с нея и да я изхвърли от мислите си. Но сега, впил безумен поглед в окървавената стена, той изведнъж разбра, че ако това е нейната кръв, животът му от днес нататък ще изгуби всякакъв смисъл и ще се превърне в истинско мъчение.

Това прозрение го разтърси като електрически ток, имаше чувството, че едва сега са свалили превръзката от очите му. Превръзка, която беше носил цял живот...

Не искаше да влиза в къщата, за да открие трупа ѝ. Не искаше дори да си представи, че този кошмар може да се превърне в истина.

Продължаваше да стои като закован на прага, лицето му изгуби голяма част от своята решителност. Изведнъж по пътеката отвън се разнесоха забързани стъпки, някой се изправи на вратата, до ушите му достигна най-милият глас на света.

– О, Хари...

Светкавично се обърна, не можеше да повярва на слуха си.

Но тя беше там, на прага. Слънцето позлатяваше косите ѝ, големите ѝ очи бяха леко присвити от ярката светлина, но дори отдалеч личеше, че се изпълват с облекчение.

Той се отърси от шока, прекрачи през разбитата врата и я взе в прегръдките си. Тя смаяно вдигна глава, но той се наведе и впи устни в нейните. Ръцете му я притискаха здраво, времето сякаш спря.

Отначало Клеър понечи да се отдръпне, но прегръдката му беше желязна. После усети как нещо вътре в нея започва да се топи, секунди по-късно вече ѝ се искаше тази прегръдка да продължи вечно. Притисна се към него с цялото си тяло, устните ѝ пламенно отвърнаха на целувката му.

Той рязко я отблъсна от себе си и тръсна глава. Сякаш искаше да забрави някакъв кошмар.

– Мислех, че нещо ти се е случило – промълви Дюк, без да я изпуска от обятията си. – Нещо ужасно...

Тя не беше в състояние да говори. Просто стоеше и го гледаше.

После мозъкът му отново, проработи. Спомнил си за кървавите петна по стената, той я пусна и каза:

– Почакай ме тук, няма да се бавя.

Влезе в дневната и се натъкна на Питър Калън. Беше се отпуснал в един стол с окървавена риза, от устата му се проточваше дълга червена ивица. Уплашеният му поглед бе закован в тавана, една муха спокойно се разхождаше по очите му.

Дюк не помръдваше. Не изпитваше нищо. Нито шок, нито уплаха. Това не беше онзи Питър Калън, когото познаваше. Това беше просто един труп, който изглеждаше ужасно. Приятелят му Питър Калън все още беше жив, все още, се тревожеше за нещата, които го интересуваха, все още го гледаше топло и насмешливо му казваше, че е прекалено див за този цивилизован свят...

После в стаята влезе Клеър.

Дюк късно се сети да я спре, затова просто се приближи, прегърна я през рамото и я притисна до себе си. Ясно усети как тялото и се разтърсва от неудържими конвулсии, стана му зле.

Не попита дали е мъртъв. Това ясно се виждаше. Вкопчена в Хари Дюк, тя остана безмълвна и сякаш заслушана в живота, които беше водила с Питър Калън. Живот, който се пръскаше на късове и бавно чезнеше в небитието...

– Изведи ме оттук – прошепна най-сетне тя и обви ръце около шията му. Той я вдигна на ръце и я занесе до колата си. Беше му приятно да усеща тежестта на тялото ѝ в ръцете си, лекото докосване на буйната ѝ коса до бузата си.

Настани я внимателно на седалката и прошепна:

– Трябва да свърша някои неща... Ще ме почакаш, нали?

Втурна се обратно в къщата и започна да изследва стайте една по една. Не очакваше да открие нещо и наистина стана така. Върна се в хола и се изправи пред трупа на Питър Калън.

Беше застрелян от упор, това ясно личеше от прогорената риза около дупката на гърдите му. Други следи липсваха. Това трябва да е работа на Шулц, помисли си Дюк. Питър някак е разбрал, че дебелият е пипнал Клеър и е дошъл да я освободи. Вероятно не е носил оръжие и Шулц лесно се е отгървал от него.

Протегна ръка и докосна хладната кожа на приятеля си.

– Ще го пипна! – тихо каза той. – Ще го пипна и ще си плати!

Завари Клеър така, както я беше оставил. Вдървена на седалката, с вперени напред невиждащи очи.

– Едно момиче, Лорели... – прошепна тя, усетила го да сяда до нея. – И едно момче Джо... Познаваш ли ги?

– Разбира се – кимна Дюк, – но сега не бива да се тревожиш от нищо...

– Те са в беда! – повиши глас Клеър. – Затова тръгнах да те търся! Лорели ме изпрати. Затворени са в къщата, в която се намира офиса ти... Поне една дузина главорези също са там... Хората на Корис.

– Хич не ми пука! – отвърна Дюк и нахлупи шапката над очите си. – Това е просто една банда тъпаци. Кажете какво мога да направя за теб, къде да те откарам?

– Не говори така! – извърна се рязко тя. – Те ми помогнаха да избягам, сега и ние трябва да им помогнем!

– Добре, ще видя какво може да се направи – отвърна Дюк и рязко подкара към казиното.

Наложи си да не мисли за Клеър и съсредоточи цялото си внимание върху Шулц. Запита се къде може да е изчезнал и как ще го открие. Пръстите му се стегнаха около волана. Където и да е, няма да му се изпълзне! После си даде сметка, че Клеър му говори нещо, хвърли бегъл поглед към пребледнялото ѝ напрегнато лице и неволно се запита какво място е заемал в живота ѝ Питър Калън.

– Не можеш да се справиш сам – казваше тя. – Много са. Момичето каза, че няма смисъл да ходиш в полицията.

– Не се безпокой, ще взема необходимите мерки – отвърна Дюк, завъртя волана в една от страничните улици и се насочи към апартамента си. – У дома имам един автомат. На път ни е, няма да се бавя... Надявам се, че с него ще успея да свърша работа.

– Кой го е убил? – внезапно попита тя. Стискаше юмруци толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

– По всяка вероятност Шулц – стисна зъби Дюк.

– Помолих те да го оставиш на мира, нали? – попита тя. Гласът ѝ прозвуча спокойно и някак унесено. Така човек говори сам на себе си. – Ако го беше оставил на мира, това нямаше да се случи... Казах ти, че той не може да се грижи за себе си. Но ти не повярва, той също не го вярваше... Не заслужаваше подобна смърт! Беше толкова мил и възпитан! Тази смърт е за хора като Шулц, като Спейд... като теб! Питър беше различен от вас...

Дюк спря пред блока, изключи мотора и се извърна към нея.

– Знам какво изпитваш – промълви той. – Но гневът ти няма да го върне. Питър ми беше добър приятел и винаги ще ми липсва... На теб сигурно повече, просто защото означаваше много в живота ти... Но не можем да го върнем. Затова нека го запомним такъв, какъвто беше... Нека си представим, че просто е заминал... Някъде надалеч. Само така няма да казваме неща, за които после ще съжаляваме... Само така ще избегнем вероятността да нараняваме себе си и другите...

Тя не каза нищо. Лицето ѝ беше все така бледо и напрегнато, очите ѝ гледаха напред, но не виждаха нищо.

– Отивам да взема автомата – въздъхна Дюк и отвори вратата. – А ти вземи такси и се прибери у дома.

Клеър се извърна към него, в очите ѝ имаше хладна неприязън, която го накара да потръпне.

– Искам да видя края на всичко това – твърдо рече тя. – Нима допускаш, че ще се прибере на топло, тъй като него вече го няма?

Той сви рамене и изтича към входа.

Телефонът иззвъня в момента, в който приключваше със зареждането на пълнителя. Дюк се поколеба за момент, после хвърли автомата на леглото и вдигна слушалката.

– Хари Дюк? – Гласът беше на Лорели и потръпваше от трудно сдържано вълнение.

– Къде си? – изненадано попита той. – Тъкмо мислех да те спасявам като по филмите!

– И сама мога да се грижа за себе си! – гордо отвърна тя. – За каква ме мислиш? Слушай, обаждам ти се от една закусвалня на ъгъла на Линкълн Стрийт, Ще дойдеш ли да ме вземеш?

– Веднага – отвърна Дюк и затвори.

Дръпна одеялото от леглото, уви автомата в него и изтича надолу

по стълбите.

– Лорели е добре – съобщи той, пусна автоматата зад седалката и се настани на волана. – Току-що ми се обади, отиваме да я приберем.

Клеър не каза нищо, каменното ѝ лице го караше да изпитва притеснение. Поне да се беше разплакала! Да беше изпаднала в истерия! Само да не стои като паметник с очи като дупки върху бял чаршаф!

Стигна до Линкълн Стрийт за по-малко от четири минути.

Лорели и Джо чакаха на ъгъла. Младежът държеше кърпа на носа си, очите му над нея горяха с опасен блясък.

Лорели скочи в колата, Джо я последва.

– Давай към Феървю – кратко нареди тя. – И стъпи здраво на педала! Ще ти обясня всичко в движение.

Дюк обърна колата и я пришпори по главната улица.

– Хайде, почвай! – промърмори той.

– Бандата на Спейд се готви да шурмува Пиндърс Енд – съобщи със загрижен глас Лорели. – Оставихме ги, когато крояха плановете си. Два-найсет човека плюс Корис. Всички са въоръжени, но не очакват особена съпротива.

– В такъв случай ще бъдат малко изненадани – усмихна се Дюк, после се обърна към Клеър и добави: – За този шанс ти споменавах преди известно време... Помниш ли? Казах, че има само един начин да отървем Бентънвил от тези бандити – да ги съберем на едно място и да им видим сметката наведнъж. Значи така им било писано. Ще си го получат в най-окаяната местност наоколо, от най-онеоправданите членове на почтената ни общност! Ако все още изпитваш съмнения, аз съм готов да се обзаложа, че след една седмица в Бентънвил няма да има кьорав бандит!

– Не мислиш ли, че е малко късно? – отвърна Клеър и отново се затвори в мъката си.

Лорели се беше привела напред и нетърпеливо дишаше във врата на Дюк.

– Какво мислиш да правиш? – попита тя.

– Ще ви оставя и тримата във Феървю – отвърна Дюк. – А аз ще продължа нататък, за да предупредя Кейси. Те вече разполагат с достатъчно оръжие, пратих им и Келс. Ако всичко върви по план, ще им изкараме душичката на онези бандити!

– Ако мислиш, че ще пропусна това представление, значи си откачил! – твърдо рече Лорели. – Трябваше да ме видиш как строших глава-та на един копелдак, който се готвеше да види сметката на Джо!

– Съжалявам, няма да стане – поклати глава Дюк. – Тая работа не е за жени.

– В Пиндърс Енд има и друга работа за вършене – обади се равнодушно Джо. – Ти си гледай битката, а ние ще се погрижим за другата работа! – Беше открил автомата на пода на колата и го беше насочил в главата на Дюк. Дулото му мазно проблесна в огледалото за обратно виждане В него се отразяваше и окървавеното лице на хлапака. Изражението му никак не се хареса на Дюк.

– Добре – рече той, повече развеселен, отколкото разтревожен. – Тогава ще оставим Клеър и продължаваме тримата!

– И аз идвам – обади се мрачно Клеър.

– Нека дойде – подкрепи я Лорели и се извърна към Джо. – Тя може да ни бъде полезна.

– Значи всички продължаваме за Пиндърс Енд – обяви решението си Джо, отмести автомата и попи кръвта от лицето си. Носът го болеше ужасно, китката също. Настроението му продължаваше да бъде лошо, очите му светеха с все същия убийствен блясък. – А защо не поканите и останалото население на града?

– Хайде, стига! – сонпа му се Лорели. – Нямаме особен избор.

– А знаеш ли какво ни чака там? – обади се Дюк. – Петстотин бона! Ще има за всички!

– Петстотин бона! – повтори Джо и лицето му леко се отпусна. За момент забрави дори за болките си.

Наближаваха предградията на Феървю.

– Сигурна ли си, че искаш да дойдеш? – попита Дюк и леко се извърна към Клеър.

– Да – кратко отвърна тя.

Той сви рамене и стъпи здраво върху педала на газта. Не след дълго стигнаха до чернил, път, който водеше към Пиндърс Енд. Не бяха изменили и двеста метра по него, когато във въздуха се разнесе гръмотевичен вик.

– Стой, или ще стрелям!

Дюк скочи на спирачката и се огледа. Наоколо беше пусто. После иззад близкия храст се надигна фигурата на Джеткин. В ръцете му имаше пушка, на лицето му грееше горда усмивка.

– Не исках да те изплаша, господин Дюк – извинително рече той. – Но оня откачен Кейси заповяда да спирам всички, които са тръгнали за Пиндърс Енд.

– Всичко е наред – усмихна се Дюк. – Къде са останалите?

Джеткин махна по посока на полето.

– Кроят планове за битката... Наистина ли ще стане горещо, господин Дюк?

– Можеш да се обзаложиш – намеси се Лорели. – Горещото вече се движи насам, натоварено в два автомобила.

– Вярно ли е това? – разтревожи се Джеткин и погледна объркано Дюк.

– Да – кимна Дюк, огледа пушката в ръцете му и попита: – Служил ли си си някога с подобно нещо?

– Не точно с такова – призна онзи. – Но мисля, че ще се справя. – Дръпна затвора, пусна го да щракне и добави с копнеж в гласа: – Много ми се иска да го пробвам!

– Скоро ще имаш тази възможност – рече Дюк и включи на скорост. – Следващите коли положително няма да спрат, затова можеш да си спестиш викането. Направо ги почвай с тая пушка, приятел! Само внимавай, защото те боравят с оръжието доста по-сръчно от теб!

Джеткин смаяно зяпна.

– Ама наистина ли да гърмя срещу тях? – попита той.

– Наистина – кимна Дюк. – И гледай да очистиш колкото можеш повече!

– Вярно? – попита онзи с надежда в гласа.

– Вярно, разбира се! – отвърна Дюк и потегли по неравния път. – Ще се ядосам сериозно, ако не убиеш поне двама-трима!

Лорели не издържа на друсането и ядосано извика:

– Хей, я спри! Предпочитам да вървя пеш, вместо да излея обратно витамините, които съм погълнала!

Дюк намали скоростта и поклати глава:

– Не мога да оставя колата наред полето. Трябва да я откарам до Пиндърс Енд и да я потуля някъде. Но ти наистина можеш да се поразтъпчеш, а не е зле да вземеш и останалите... Иначе може да отиде някой ресор.

Тримата слязоха и той внимателно продължи напред. Изпод колелата се вдигна облак от ситен като брашно прах, пред стъклото се разстла плътна бяла пелена. Дюк не виждаше къде кара, само стискаше волана с две ръце и здравата ругаше.

Най-накрая успя да се добере до къщата на Кейси. На вратата се беше изправил Келс, а самият Кейси надничаше от верандата.

– Може ли да вкарам колата зад къщата? – извика Дюк. – Не искам да се вижда.

– Карай направо през оградата – кимна Кейси. – Тя и без това скоро ще падне.

Дюк насочи предницата към оградата, подаде газ и с лекота преодоля препятствието. Колата заподскача по изсъхналата кал на двора и свърна зад къщата. Дюк изключи мотора и слезе.

– Кого си повел? – попита Келс, присви очи и се опита да различи фигурите отвъд прашната пелена.

– Момичето на Шулц, Джо и госпожица Ръсел – отвърна Дюк.

– Купон ли ще правим? – изръмжа Келс и с отвращение се изплю на земята.

– Слушай ме внимателно, приятел – погледна го тежко Дюк. – Шулц е видял сметката на Питър Калън и момичето е здравата разтърсено. Затова те съветвам да си държиш езика зад зъбите!

– Кое от двете?

– Госпожица Ръсел – търпеливо отвърна Дюк.

– Калън е убит, така ли? Няма да си сложа черно, но все пак ми е любопитно защо го е очистил Шулц...

– Никой не те кара да си слагаш черно – хладно го изгледа Дюк. – Просто забрави името му, ако обичаш!

Келс долови заплахата в гласа му, подръпна смутено колана на панталона си и каза:

– Добре, повече няма да чуеш нито дума. – Помълча малко, после добави: – Признавам, че си свършил страхотна работа... Онези копелета подскачат като скакалци и умират от желание да гърмят...

Приблужи се Кейси.

– Здравсти, мистър – здрависа се с Дюк той. – Арсеналът ти е страхотен, получих всичко по списъка. Но нещо не ми е ясно... Ще се наложи ли да убиваме?

– Предполагам – почеса се по главата Дюк. – Но Само ако бъдем нападнати. Ще бъде законна самоотбрана. Освен това си направих труда да дам клетва като заместник-шериф на това уютно населено местенце, така че и законът ще бъде на наша страна...

– Уф – изплю се в праха Кейси. – Страхно ми олекна. Не искам моите хора да си имат неприятности.

– Скоро ще имаме гости – рече Дюк. – Трябва да се подготвим. Битката ще бъде гореща...

– Колко гореща? – присви очи Кейси.

– Доста. Може би някой от нас ще пострада. Момчетата на Спейд съвсем не се шегуват.

– Не бих имал нищо против – почеса брадата си Кейси – Но тук има жени и деца...

Дюк извади пачка банкноти от джоба си.

– Иди им дай тези пари и ги прати във Феървю – рече той. – Да потърсят Сам Тренч от „Кларион“, той ще им помогне.

Кейси го погледна с уважение и поклати глава:

– Имаш глава на раменете си, мистър – рече той. – Сега вече можем да приемем всякаква битка!

– Добре, добре – промърмори Дюк. – Върви да изпратиш жените и децата, защото имаме още много работа. После ще събереш хората си заедно с оръжието и амуниците. Искам да им кажа две думи...

Кейси слезе от верандата и тронаво се затича. Под огромните му крака заизвираха прашни облачета.

Келс нахлупи шапката над очите си и погледна към полето.

– Дали наистина ще ни нападнат? – попита той със съмнение в гласа.

– А ти не би ли го сторил за петстотин бона? – отвърна с въпрос Дюк. – Обзалагам се, че няма да ни щурмуват веднага. Ще чакат падането на нощта, това си е в стила на Корис... Няма нерви да се бие открито...

Клеър, Лорели и Джо най-сетне пристигнаха.

Дюк представи Келс. Клеър едва го погледна и насочи очи към пантовите бараки, край които се тълпяха жени и парцаливи деца с очевидното намерение да напуснат района.

– Какво й е? – прошепна Келс. – Изглежда така, сякаш са й намазали лицето с тебешир.

– Познаваш ли Джо и момичето пиле? – намръщено го изгледа Дюк.

Келс погледна към Джо и се усмихна.

– Тая физиономия много ти отива – рече той. – Никога не се разделяй с нея!

Джо промърмори нещо под нос, вместо него избухна Лорели.

– Я си затваряй устата! – викна тя. – Не виждаш ли, че трябва да бъде превързан? Кажете къде мога да се заема с това!

Кейси се върна и въведе младежите във вътрешността на къщата.

Клеър се поколеба, после ги последва. Дюк я проследи с поглед и мрамно поклати глава:

– Това момиче никак не ми харесва – промърмори той.

Когато Кейси отново се появи на верандата, жените и децата бяха

готови за път. Събраха се на група и бавно поеха през полето по посока на Феървю. Бяха трийсетина. Налагаше се доста да заобикалят, но така избягваха черния път, а следователно и вероятността да се сблъскат с бандата на Корис.

Как ли ще реагира Сам, когато се появят в редакцията, запита се Дюк. Беше готов да даде мило и драго, за да види лицето му.

– Добре – въздъхна той. – А сега събирай момчетата – обърна се към Кейси. – Имаме още много работа.

– Ами Джеткин? – попита Кейси. – Знае ли какво трябва да прави?

Дюк премести очи върху Келс.

– Май ще е най-добре да вземеш двама души с автомати и да идеш да го смениш – каза му той. – Връщай всеки, който се появи на пътя. Ще стреляш само в краен случай.

Келс бавно огледа голото поле, после поклати глава.

– Ти си луд, ако мислиш че ще тръгна да вървя пеш в тая пустош! – изръмжа той и палецът му подскочи към Кейси: – Той да иде, нали е свикнал да диша прах?

– Доколкото си спомням, ти каза, че ще направиш всичко за петстотин бона! – заплашително се надвеси над него Дюк. – Хайде, тръгвай! Това е част от работата!

Келс се надигна от мястото си.

– Абе, ти за дядо Господ ли се мислиш? – ядосано попита той. После срещна очите на Дюк, сви рамене и започна да се отдалечава.

Двадесет и пета глава

Лорели привърши с носа на Джо и изля почервенялата вода в умивалника. После махна пешкира и огледа работата си.

Лицето на Джо беше почти изчезнало под превръзката, прикрепена с лепенки, от нея блестяха само очите му, опасни като на гърмяща змия.

– Хайде! – прошепна тя. – Тази е къщата! Да се залавяме за работа!

Джо стисна зъби да не извика. Носът го болеше адски, не по-добро беше положението и с китката му. Изобщо не му беше до претърсване.

– Остави ме на мира! – отпусна се на близкия стол той. – Имам нужда от почивка.

– Цял живот ще си почиваш, стига да намерим мангизите! – тросна-то рече Лорели. – Хайде, скачай, мързеливо копеле!

Джо не се помръдна.

– Остави ме на мира! – изръмжа той.

Клеър се отдръпна от прозореца.

– Къде възнамеряваш да търсиш? – попита тя. – И какво?

– Това няма значение – отвърна Лорели и се насочи към вратата. – Ти можеш да правиш компания на Джо.

На прага се сблъска с Дюк.

– Здравсти – рече той. – Къде си се разбързала?

– Не е ли време да започнем тараша? – нервно го попита тя.

– Време е, разбира се – кимна с усмивка той. – Ела горе с мен. Къде е Джо?

– Ей го там, намерила съм му бавачка! Изпитва известна болка, но ако питаш него – ще ти каже, че е на смъртно легло!

Дюк влезе в дневната на Кейси и се приведе над Джо.

– Ставай – меко рече той. – Имаме работа.

Джо скочи на крака и левият му юмрук се стрелна нагоре.

Клеър изпищя, а Дюк се дръпна крачка назад и блокира удара с лакът. После извъртя ръката на Джо с едно-единствено бързо движение и рязко го бутна пред себе си. Младежът прелетя през стаята и се стовари на лакти и колене пред краката на Лорели. Тя прибра полата си и гнусливо отстъпи назад.

– Хей! – извика. – Да не си изгубил нещо на пода?

Джо се изправи на крака, лицето му под превръзката беше разкрито от гняв. Ръката му се плъзна към задния джоб, но Дюк пристъпи

напред и отново го сграбчи.

– Престани! – мрачно процеди той. – Какво те прихваща?

После излезе от помещението, като буташе младежа пред себе си.

Лорели ги последва нагоре по стълбите. Влязоха в една от изоставените стаи, прозорецът ѝ гледаше към прашната площадка пред къщата.

Дюк пусна ръката на Джо и отстъпи крачка назад.

– Ще се държиш ли прилично, или да ти друсна един в носа? – мрачно запита той.

Джо придърпа пешовете на палтото си, изгледа го с омраза и не отвърна нищо.

– Страхотно! – рече Дюк. – Това е първата стая. Претърсете я така, сякаш търсите игла. Обърнете я наопаки, сигурно ще ви бъде приятно. – Протегна ръка и взе ръждясал ръжен, забравен край камината. – Разбийте пода, изкъртете стените – изобщо не се притеснявайте. Ако не откриете нищо, минавате в съседната... На Кейси изобщо не му пука за къщата, и без това е решил да се премести в нещо по малко...

Подаде ръжена на Лорели и се насочи към вратата.

– Ако не ще да работи, ръгни го в ребрата или ме извикай – посъветва я той и излезе.

Клеър продължаваше да стои до прозореца. Чу стъпките му и се обърна. Изглеждаше толкова крехка и самотна, че Дюк неволно пожела да я вземе в прегръдките си.

– Не трябваше да идваш – пристъпи към нея той. – Зная как се чувстваш... Защо не си тръгнеш, докато все още не е станало късно? Колата ми е отвън – скачай вътре и изчезвай.

– Нищо ми няма – хладно отвърна тя. – Моля те да не се безпокоиш за мен.

– Искам по някакъв начин да ти помогна... – започна той, но Клеър рязко му обърка гръб.

– Вече достатъчно ми помогна – едва чуто процеди тя.

Кръвта изведнъж се качи в главата на Дюк, стана му горещо.

– Чуй какво ще ти кажа! – изръмжа той и рязко я извъртя към себе си. – Престани да мислиш за Пит като за игриво хлапе, което си играе в градината и хабер си няма от нищо! Май е време да научиш някои неща за него. Например, че винаги се е грижил за себе си далеч по-добре от мен! Работили сме заедно и винаги е бил този, който се грижеше за собственото си спокойствие и оставяше мен да вадя кестените от огъня! аз не бях толкова умел и си носех последствията, но и двамата бяхме в

играта...

Клеър го зашлеви през лицето. Беше бяла като вар, очите ѝ гневно блестяха.

– Свиня! – просъска тя. – Това трябваше да се очаква! Не те ли е срам да тръбиш навсякъде, че Питър е бил твой приятел?

Дюк остана неподвижен, очите му не се отделяха от лицето ѝ. После докосна с пръсти бузата си и сви рамене.

– Какво значение има, по дяволите? – изръмжа той. – Мисли каквото искаш! Бил съм глупак да те харесвам и толкоз! Хич не ми пука и вече мога да ти кажа, че ти беше единствената жена на този свят, която значеше нещо за мен. Не ме питай защо, нямам отговор на този въпрос... Ръмжим един срещу друг откакто се познаваме, но аз продължавам да съм луд по теб и винаги ще бъда такъв. Никога нямаше да ти призная това, ако Пит не беше умрял. Но вече те познавам достатъчно добре, за да бъда сигурен, че ще скърбиш за него, докато стане късно за каквото и да било в живота ти. И тогава ще съжаляваш. Затова ти казвам, че през цялото време си живяла в един измислен свят и едва ли някога ще слезеш на земята. Пит не беше по-добър от мен и именно затова го харесвах. А ако ти го познаваше, както го познавах аз, положително би го мразила точно толкова, колкото и мен. Защото винаги си играла на сигурно и си падаш по предпазливите типове. Но за момиче с твоя мозък подобно отношение към живота е фатално. Затова още веднъж ти казвам – вземи онази кола и се махай, по дяволите! Присъствието ти тук ми причинява болка!

След тези думи се обърна и затръшна вратата след себе си, а Клеър остана вкопана на място с разширени от гняв и учудване очи.

Излезе на верандата и се присъедини към Кейси.

– Нещо не е наред, мистър – погледна го внимателно брататият здравеняк. – Приличаш на разгневен стършел!

– Не ме гледай на какво приличам! – изръмжа Дюк. – Дай да обиколим момчетата!

Спря за момент край къщата. Под прозорците няколко души пълнеха с пръст чували за картофи и ги подаваха на други, които ги нареждаха по первазите. Заобиколи отзад. Там десетина мъже копаеха плитък окоп, който водеше към оградата.

– Ще преместя колата – промърмори Дюк и седна зад волана. – Пречи на изгледа.

Подкара я през полето и спря до една от последните бараки. Слезе и се върна пеш.

Кейси следеше действията му с неподправен интерес.

– Май наистина очакваш сериозни неприятности – поглади брадата си той. – Започвам да си спомням за войната...

– Чакай да видиш какво чудо ще стане – ухили се Дюк – Тогава сигурно ще си мислиш, че е започнала Третата световна война!

Огледа окопа, кимна доволно на хората с лопатите и се върна обратно на верандата. Оттам се виждаха няколко души, които копаеха дупки далеч напред, на неколкостотин метра от къщите.

– Там ще бъдат картечните гнезда – рече Дюк. – Във всяка дупка трябва да поставим по двама души с автомати. Между другото, с колко човека разполагаш?

Кейси се почеса по брадата и започна да пресмята.

– Трийсет – обяви след известно време той. – И всичките имат по някакво оръжие. Имахме няколко ловни пушки още преди да пратиш твоя арсенал...

– Това е добре – кимна Дюк. – Отивам да видя как се оправя Келс, а ти гледай хората да не отслабват темпото... Тази къща трябва да се превърне в истински бункер. Някъде да има малко бодлива тел?

Кейси помисли малко, после каза, че може и да има, но не е сигурен.

– Иди да я намериш – рече Дюк. – Ще оградим къщата с нея. Бодливата тел е най-доброто средство за охлаждане ентузиазма на противника...

После се обърна и тръгна през полето. Вече приближаваше наблюдателния пункт на Келс, когато в далечината се появи облаче прах. Впусна се в бяг и стигна при Келс в момента, в който колата се изравни със скривалището му.

Келс грозно изрева едно „стой“ и тежката машина се закова на място.

От задното прозорче надникна Корис и впи убийствен поглед в Келс. В следващия миг видя Дюк и устните му се превърнаха в тънка черта.

– Какво означава всичко това? – заплашително процеди той.

На предната седалка се бяха настанили трима мъжаги, други двама бяха отзад при Корис. Дюк ги познаваше по физиономия, всичките бяха безмилостни главорези.

Насочи се със спокойна крачка към колата и опря крак на стъпненката.

– Съветвам ви да не правите глупости, момчета – тихо рече той. –

Зад онези храсти имам двама души с автомати, които умират от желание да ви направят на решето.

Корис местеше очи от лицето му към храстите и обратно.

– Какво става? – пожелала да узнае той.

– Пиндърс Енд се намира под мое командване – отвърна Дюк. – Съжалявам, ако съм ви развалил някаква игра, но това сметище представлява интерес за мен... До края на седмицата не желаем никакви посещения. Затова обърнете колата и си вървете у дома.

– Не можеш да завземеш по този начин Пиндърс Енд – възрази Корис и намести очилата си. – Той не е твой. Съветвам те да изчезваш, иначе те чакат доста неприятности.

Дюк се усмихна и разтвори полите на палтото си. Отдолу проблесна сребърна значка.

– Аз съм заместник-шериф на това населено място – съобщи той. – Имам пълното право да обявя извънредно положение, така че можеш да си спестиш дъха!

– Не ставай глупав – леко сви рамене Корис. – Някой доста ще пострада в тази игра... Горещо има жени и деца, няма искаш да ги изложиш на опасност?

– Вече ги няма – поклати глава Дюк и измъкна една пура от табакерата си, без да отделя очи от лицето на Корис. – Ако плачеш за бой, ще си го получиш. Огледай се внимателно. Ние сме готови за война. Притежаваме всичко, с изключение на артилерия и авиация. Нямаме си само противник. Но го чакаме да се появи с истинско нетърпение...

Корис го гледаше с блеснали от гняв очи. За момент Дюк си помисли, че от устата му ще се откъсне заповед за атака, но онзи се овладя и вдигна ръка да намести очилата си.

– Захванем ли се веднъж с теб, отървяване няма! – предупреди го с леден глас Корис. – Затова ти предлагам да си вдигаш чуковете, защото после ще е късно!

– Я слез на земята, приятел! – изръмжа Дюк и духна дим в лицето му. – Само ние двамата с Келс сме достатъчни, за да видим сметката на тези тъпацы около теб, при това без дори да ставаме от леглото! Изчезвай и не се обръщай назад! А когато се прибереш у дома, можеш да съобщиш на шефа си, че знаем всичко за малкото пакетче на Ноакис. Ако някой изобщо го открие, това ще бъдем ние!

Корис се обърна към шофьора и тихо просъска:

– Карай назад!

Главата му отново се появи на прозорчето.

– Пак ще се видим! – извика по посока на Дюк той. – Няма да е зле да си оставиш завещанието, ще имам грижата да го изпълня!

Дюк остана неподвижен, очите му не се отделяха от тежката машина, която заподскача обратно към асфалтовия път.

После се обърна към Келс и се усмихна.

– Това е положението – рече. – Сега уважаемият господин Корис ще свика под знамената всички негодници в щата и довечера отново ще ни дойде на гости. След което ще имаме продължителна тренировка по стрелба.

– Умирам от жажда – промърмори Келс. – Надявам се, че мисията ми приключи.

– Връщаш се с мен – рече Дюк и се извърна към другите двама: – Вие оставате тук, момчета. Ако някой се появи, пуснете един ред във въздуха. После стреляйте на месо. След един час ще ви пратя смяна.

Двамата с Келс закрачиха обратно към бараките.

– Пуснах Дарели и момчето да търсят мангизите – съобщи Дюк. – Тази работа може да ни отнеме дни... Знаеш ли, според мен няма да е трудно да спрем Корис, стига да планираме внимателно всичко...

Келс изсумтя и с недоумение изгледа хората, които продължаваха да копаят в полето.

– Тия пък какво правят?

– Картечни гнезда – отвърна с усмивка Дюк. – Ще ни бъдат доста полезни.

Стигнаха къщата и Дюк извика Кейси.

– Искам един човек на покрива – рече той. – Да наблюдава Феървю и да вдигне тревога, ако види колона от автомобили. В къщата трябва да имаме достатъчно запас от вода, погрижи се за това. Без вода сме заникъде!

Кейси кимна и изчезна, а Дюк и Келс влязоха вътре.

Клеър зареждаше с патрони магазините на множество подредени до стената пушки, край всяка от тях поставяше и по един резервен пълнител. Усети присъствието им, но не вдигна глава. Дюк също не каза нищо.

– Знаеш ли, че цялата работа започва да ми харесва – обади се Келс, след като излязоха навън. – Имам чувството, че ще съжалявам, ако битката се размине...

– Няма начин – поклати глава Дюк. – Виждаш ли тип като Спейд да се откаже от половин милион долара?

– За тип като Спейд не знам – отвърна Келс. – Но за тип като Корис

съм сигурен. Ако шефът му поне малко прилича на него, тук ще се водят истински сражения!

– Дай да се качим горе да видим докъде са стигнали онези хлапета – предложи Дюк.

Завариха Лорели в средата на стаята. Лицето ѝ бе потно и потънало в мръсотия, очите ѝ гневно проблясваха. Джо беше седнал на перваза и пушеше.

– Открихте ли нещо? – попита Дюк и хвърли поглед към разкъртения под и продупчените стени.

– Тук няма нищо – отвърна с отвращение Лорели. – Трябваше да се погрижим да пипнем плановете на Пол, тогава нямаше да се блъскаме като слепи котета!

– Но тъй като не сме ги пипнали, ще трябва да продължим да търсим – напомни ѝ Дюк. – Сега вървете да почивате, ние с Келс ще ви сменим. За разнообразие можете да се заемете със снабдяването. Тук сме трийсет и шест човека и всички трябва да ядем. Вземете колата и идете на пазар. Джо да си вземе и патлака. До довечера искам всичко да е доставено.

– Ти за каква ме мислиш, бе? – зяпна насреща му Лорели. – Как си я представяш тази работа? Ще те оставя да намериш мангизите и да си плюеш на петите, а? Не, мой човек, няма да стане!

– Винаги ли си толкова доверчива? – усмихна се Дюк. – Вземай Джо и потегляйте! Операцията ръководя аз и искам заповедите ми да се изпълняват!

Лорели се извърна към Джо:

– Как ти се струва това, приятелче?

Дюк мина край нея, сграбчи Джо за врата и го повлече към вратата. На площадката се спря за момент, после бутна момчето надолу по стълбите.

– Мърдай, красавецо! – изръмжа той.

Джо с трясък се затъркаля надолу. Клеър изскочи от стаята в приземния етаж, погледна с ужас към Дюк и изтича при Джо.

– Удари ли се? – попита тя, после потръпна и неволно се дръпна назад, срещнала убийствения поглед на хлапака.

Джо бавно се надигна и погледна нагоре. Дюк се беше облегал на перилата и усмихнато го наблюдаваше.

– Качи се – покани го той. – И пак ще те хвърля.

Джо не се помръдна. Не обърна никакво внимание на Клеър, която, уверила се, че с момчето всичко е наред, ядосано извика на Дюк:

– За какъв се мислиш, грубиян такъв?

Той ѝ обърна гръб, без дори да я погледне, и се върна обратно в стаята. Лорели уплашено се дръпна към ъгъла.

– Сама ли ще слезеш, или да ти помогна? – попита я Дюк и леко разкърши рамене.

– Сама – отвърна Лорели и се стрелна към вратата. Спря се на прага, прецени дали се намира достатъчно далеч от лапите на Дюк и законително изкрещя: – Ще ти отрежа топките, ако се опиташ да ми отмъкнеш дяла, да знаеш! – После се обърна и изчезна.

– Ти си бил истински диктатор, бе! – усмихна се Келс. – А сега какво ще правим?

– Ще търсим мангизите – отвърна Дюк и съблече палтото си. – Хайде, идвай!

Наведе се и започна да отмества дъските в средата на стаята.

– Но те нали вече са се ровили тук? – изрази протеста си Келс. – Дай да идем в другата стая!

– Ти върви – отвърна Дюк. – Аз искам да преровя още веднъж това помещение.

– Хубаво – кимна Келс. – Но с какво да бачкам? С голи ръце?

Дюк започна да сваля мазилката с железен лост.

– Стига си се правил на момиченце – промърмори той. – Ако искаш, бачкай със зъби!

Двадесет и шеста глава

До вечерта Пиндърс Енд се превърна в истинска крепост. На залез слънце Дюк предприе последната си инспекционна обиколка. Беше мръсен и уморен, но това не беше нищо в сравнение с разочарованието му от безуспешното претърсване. Все пак пожела лично да се увери в готовността на хората и защитните позиции. Завърши обиколката си и влезе в къщата на Кейси да се измие.

Клеър и Лорели приготвиха вечерята. Лорели беше възвърнала доброто си настроение и тихо тананикаше. Двамата с Джо бяха донесли огромно количество храна и сега правеха опит да осигурят вечерята на всички.

– Нищо не откри, а? – рече тя и изблъска Дюк от умивалника.

– Нищо – кимна Дюк и избърса с пешкир лицето си. – А да ти е минавало през ума, че гоним вятъра? За наличието на някакво съкровище разполагаме единствено с твърдението на Белман...

Лорели се залови да търка голям железен тиган.

– Много ще ме заболи, ако наистина се окаже така – рече тя. – Странно много разчитам на моя дял! Не зная какво бих правила без него!

– Можеш да започнеш работа – подхвърли усмихнато Дюк. – Убеден съм, че ще изкарваш куп мангизи, стига да се заловиш с това, което трябва!

Момичето намръщено го изгледа и сложи на масата голям поднос с месо.

– Нещо не ми харесват шегите ти! – промърмори то.

Клеър продължаваше да не му обръща никакво внимание. Беше свършила доста работа със зареждането и разпределянето на оръжието, после веднага се залови с вечерята. През цялото време обаче мълчеше.

Келс, Дюк, Лорели и Джо се настаниха около масата, но Клеър излезе на верандата. Погледа известно време чезнешите в мрака поля, после се отпусна на прашното стъпало и стисна с ръце главата си.

– Какво ѝ става? – попита Лорели. – Сякаш изведнъж онемя и оглуша!

– Остави я на мира – кратко заповяда Дюк.

Започнаха да се хранят и на масата се възцари мълчание. След известно време Дюк вдигна глава и погледна момичето.

– Вероятно имаш представа къде се е скрил Шулц, нали? – попита

той. – Няма да е лошо, ако ми дадеш някаква ориентация...

– Защо не? – отвърна Лорели и задържа вилицата си във въздуха. –

Мисля, че...

– Затваряй си плювалника! – кресна Джо и хвърли един изпълнен с неприязън поглед по посока на Дюк: – Шулц е мой, ти стой настрана! Знаеш ли откога чакам да го подредя тоя плъх!

Дюк разбра, че няма смисъл да спори, сви рамене и каза:

– Шулц не е в твоята категория, синко. По-добре го остави на мен!

– Кой? Той ли? – изсмя се подигравателно Джо и отново се нахвърли на храната.

– Зарежете го този Шулц! – намеси се Келс. – По-добре мислете за мангизите! Обърнахме цялата къща наопаки и замалко да я срутим, ама мангизите ги няма!

– Може би са заровени в градината – пресегна се за солницата Лорели. – Ти падаш ли си по копането?

Дюк се усмихна на разтревожения Келс и подхвърли на момичето:

– Може би то ще се отрази добре на фигурата ти...

– Ти не се тревожи за фигурата ми – отвърна весело Лорели. – Знаем и други начини за поддържането й...

– Само дрънкате! – навъсено ги изгледа Джо. – По-добре си напънете мозъците, иначе можем да търсим мангизите с години!

– Прав си – изправи се Дюк, – но трябва да мислим и за Корис. Какво ще кажеш?

– Аз ще се заема с Шулц – отвърна с блеснали очи младежът. – Знаем къде да го намеря! Ще взема плановете от него и тогава няма да блъскаме напразно! За разлика от вас, аз мисля през цялото време и вече зная къде ще го спипам! Ако успея да донеса плановете, искам да получа два бона преди делбата!

Дюк се извърна да погледне Келс.

– Какво ще кажеш? – попита го той.

Келс се поколеба.

– Май ще е по-добре аз да се заема с тази работа – рече той. – Това копеле си е наранило ръката и едва ли ще се справи с тип като Шулц.

– И аз мисля така.

Джо седеше с безизразно лице, бяло като вар.

– Или аз, или никой! – упорито каза той. – Само аз знам къде да спипам онзи дебелак!

Дюк бързо съобразяваше. Джо едва ли щеше да му бъде от голяма полза при битката с бандата на Корис, но, от друга страна, омразата на

момчето към Шулц беше толкова яростна, че надали щеше да го доведе до успех.

– О'кей – кимна накрая той. – Вземи колата и внимавай!

Джо скочи на крака и събори стола си на земята.

– Ще внимавам, разбира се – отвърна той и на физиономията му се изписа вълча усмивка.

Дюк спря поглед на облепеното лице на младежа, на каменните очи и тънките, решително стиснати устни. Господ да му е на помощ на Шулц, помисли си той.

Лорели стана и пристъпи към Джо.

– Искам да ида с него! – обяви ненадейно тя. – Ще карам вместо него, нали го боли ръката!

– Искаш ли я? – очите на Дюк се преместиха отново върху Джо.

– Защо не? – сви рамене Джо, но Дюк забеляза радостното проблясане в очите му.

– Нали не ми се доверяваше? – попита момичето той. – Представи си, че намерим мангизите, докато ви няма. Как ще разбереш дали съм ви измамил?

– Не дрънкай глупости! – отвърна Лорели с напрегната усмивка на уста. – Цял ден се ровихме из боклуците и нищо не успяхме да открием. Без плановете няма да открием парите!

Дюк нехайно отстъпи крачка назад и промърмори:

– Започвам да си мисля, че и с тях няма да ги открием.

В ръката на Джо се появи автоматичен пистолет.

– Много на умен се правиш! – изръмжа той и го насочи в гърдите му.

Дюк закъсна с частица от секундата. Пръстите му вече докосаха револвера в кобура, когато Джо натисна спусъка.

Разнесе се оглушителен трясък, от цевта на пистолета излетя алено пламъче. Дюк се строполи на пода, един от столовете падна отгоре му. Острата болка в рамото му пречеше да се помръдне. Лежеше и безпомощно чакаше втория изстрел на хлапака.

До слуха му достигна пронизителният писък на Клеър, последван от неестествено тънкия глас на Джо:

– Не мърдай!

Келс се беше подпрял на масата и смаяно се пулеше. Всичко беше станало толкова бързо, че той все още не беше в състояние да реагира.

Клеър изтича и коленичи до Дюк. Видя кръвта, която шуртеше изпод ръкава му, и внимателно повдигна главата му.

Джо дръпна Лорели към вратата, очите му не се отделяха от лицето на Келс.

– Мръднеш ли, ще си го получиш! – размаха пистолета той.

Келс продължаваше да стои неподвижно. Ръцете му бяха върху масата, очите му продължаваха да гледат изцъклено.

Джо и Лорели се измъкнаха навън и затръшнаха вратата след себе си.

– Нищо ми няма – промърмори Дюк. – Не се вълнувай толкова...

Дочула гласа му, Клеър се изчерви и бързо пусна главата му обратно на пода.

– Аз... Аз помислих, че...

– Какво чакаш, да те вземат мътните? – изрева Дюк към вцепенения Келс. – Тръгвай след тях, малоумник такъв!

Келс най-накрая се размърда. Ръката му издърпа пистолета от кобура, краката го понесоха към вратата. Навън изръмжа моторът на колата и той полетя нататък. Посрещнаха го куршуми, които свирнаха над главата му. Той изобщо не им обърна внимание и продължи да тича към набиращата скорост кола. Опря ръце на парапета, прицели се и стреля. В следващия миг подскочи от изненада, тъй като откъм предната част на къщата се разнесе дълъг автоматичен откос.

Колата изчезна в мрака, той отпусна пистолета и се послуша.

Нощта изведнъж оживя, отвсякъде започнаха да трещят изстрели. Корис и бандата му бяха пристигнали.

Келс изтича обратно в къщата. Дюк седеше на пода, Клеър бе свалила дрехата му и го превързваше.

– Избягаха – задъхано промърмори Келс. – А бандата на Корис вече е тук!

Дюк се обърна към Клеър, косата ѝ за миг докосна лицето му.

– Не можеш ли да побързаш? – нетърпеливо попита той. – Трябва да вървя!

Ръцете ѝ сръчно увиваха бинта около дебелото парче лигнин върху раната.

– Без това няма да стигнеш доникъде – отвърна тя и продължи работата си. Пръстите и пипаха леко, сякаш докосваха порцеланова статуетка.

– Достатъчно – нетърпеливо се размърда Дюк и се извърна към Келс. – Колко са?

– Не знам – отвърна онзи и се дръпна от процепа между чувалите с пръст – Много ли те боли?

– Не – поклати глава Дюк. – Ако ме беше улучил два-три сантиметра по-надолу, наистина щеше да ми види сметката... Нямах представа, че малкото плъхче така добре борави с pistolет!

– Но защо гръмна това копеле? – учудено поклати глава Келс – Да не би да превъртя?

– Нищо подобно – мрачно отвърна Дюк. – Просто двамата с Лорели са докопали мангизите!

Келс едва не се строполи на пода от изненада.

– Кои мангизи? – надвеси се над Дюк той.

– Мангизите на Ноакис, ето кои! – тросна му се Дюк, изправи се бавно на крака и се обърна към Клеър: – Благодаря, скъпа, вече съм добре... Няма за какво да се безпокоиш...

Тя отстъпи крачка назад, хвърли му един изпитателен поглед, след което се зае да събира остатъците от превръзката и каната с вода. Обърна се и тръгна към кухнята.

– Какви ги дрънкаш? – изрева Келс.

– Двойна измама, приятел – отвърна Дюк. – Чакаха до последния момент и почти успяха да ме измамят. Нетърпението на Джо го издаде. Цяла сутрин бяха в оная стая горе. Намерили са парите, после са се разбрали да ни свият номер. – От устата му се откъсна кратък горчив смях: – И май успяха, а? На нас оставиха да се разправяме с бандитите...

Думите му бяха последвани от автоматична стрелба, няколко куршума се забиха в стената на къщата.

– Спри битката! – викна Келс. – Кажете на Корис какво е станало и давай да потегляме след онези копеленца!

– Корис няма да ни повярва – поклати глава Дюк. – Трябва да се справим с него и едва след това можем да мислим за преследване. Хайде, Лю, трябва да се примириш! Бяхме надхитрени и толкоз!

Келс се приготви да протестира, но вратата отхвъркна назад и на прага се изправи Кейси.

– Навън има банда негодници, които си търсят белята! – съобщи с прегракнал от възбуда глас той. – Някои от моите момчета май ще напълнят гащите... Казвай какво да правим!

– Чакай една секунда, идвам! – извика му Дюк и се извърна към Келс: – Ще пратя тук няколко от тези момчета, ти охранявай къщата и внимавай за Клеър. Аз ще обиколя позициите и ако онези наистина са прекалено много, ще събера всички вътре в къщата. Така ще имаме доста по-големи шансове...

Келс нервно захапа ноктите си.

– Тревожа се за мангизите – промърмори той. – Дори всичките да ги очистим, пак нищо няма да спечелим!

– Напротив – усмихна се Дюк. – Ще прочистим завинаги Бентънвил от тая сган! Дори никога да не помириша мангизите на Ноакис, пак ще съм доволен!

– Ти си бил съвсем смахнат! – промърмори с отвращение Келс и му обърна гръб.

Дюк влезе в кухнята. Клеър бързо се обърна и впи очи в неговите.

– Отивам на обиколка – съобщи ѝ той. – От теб искам да стоиш вътре, Келс ще се погрижи за останалото.

– Да не би да мислиш, че съм уплашена? – попита тя.

– Не – поклати глава той. – Просто искам да съм сигурен, че няма да ти се случи нищо лошо!

– Не виждам защо толкова си се загрижил за мен – хладно отвърна тя и му обърна гръб.

Той пристъпи крачка напред и внимателно я завъртя към себе си.

– Хайде да не се караме повече – промълви. – Съжалявам за всичко!... Наистина съжалявам...

Тя изведнъж се отпусна в прегръдката му и горчиво се разрида. Той мълчаливо я притисна до себе си.

Кейси надникна от прага и побърза да се дръпне.

Пред къщата отново прозвучаха изстрели, Клеър потръпна и още по-силно се притисна до него.

– Не излизай! – прошепна тя. – Ще те убият! Знам, че ще те убият!

– Спокойно – отблъсна я от себе си той и ръката му леко докосна рамото ѝ. – Някои неща просто трябва да се свършат, друг начин няма... – Помълча за миг, после добави: – Казах ти, че съм луд по теб... Помниш ли?

Тя объркано го погледна и понечи да отговори, но той пристъпи към вратата и побърза да я изпревари:

– И все още съм на това мнение!

Кейси го чакаше в коридора и нетърпеливо пристъпяше от крак на крак.

– Хайде – кимна му Дюк.

– Вече взеха входа на прицел – предупреди го Кейси. – По-добре да излезем отзад...

Дюк приклекна, отвори входната врата и пропълзя на верандата. Откъм горичката в далечния край на полето блесна огън, миг по-късно до ушите им достигна трясъкът на изстрела. Куршумът се заби на

половин метър над главата на Дюк.

– Лягай! – обърна се той към Кейси, измъкна револвера си и стреля по посока на горичката. След секунда снайперистът отвърна на огъня и куршумът му отново се размина на косъм от целта.

– Тоя мръсник знае как се борави с пушка – промърмори Дюк и внимателно смени позицията. – Сякаш ме вижда като на длан! Да ти се намира подръка някоя карабина, Кейси?

След кратка пауза Кейси пропъгълзя към него с пушка в ръка. Дюк я пое, намръщи се от болката при съприкосновението на приклада с раненото си рамо, после внимателно се прицели.

Отдели цяла минута да се настани удобно и едва след това натисна спусъка. Бузата му остана залепена за приклада, окото му не изпускате прицела. В момента, в който отсреща отвърнаха на огъня, той стреля отново. В следващата секунда карабината излетя от ръцете му, дъската на парапета се пръсна на ситни тресчици, които профучаха на милиметри от лицето му. Откъм дърветата долетя сподавен вик, последван от острия пукот на клони, прекършени от тежестта на падащо тяло.

Дюк остави пушката до себе си и доволно въздъхна.

– Мисля, че тоя тип никога вече няма да яде кренвирши – промърмори той. – Давай да вървим, докато не го е сменил някой друг!

Двамата се изправиха на крака и притичаха към близкия окоп. На няколко метра от него Кейси намали крачка и тихо извика името си.

Двамата мъже в окопа рязко се извърнаха и натиснаха спусъците на автоматите си. Ако не бяха сковани от ужас, Кейси и Дюк положително щяха да станат на решето.

Кейси изруга с пълен глас и се просна по очи. Хората на Корис го чуха и земята наоколо завря. Двамата бяха принудени да се притискат плътно към нея в продължение на няколко минути. Стрелбата постепенно затихна и те се промъкнаха в окопа.

– Какво ви става, да ви вземат мътните! – изрева извън себе си Кейси. – Замалко не ни видяхте сметката!

Джеткин и един дребничък мъж на име Сингър го гледаха нервно и мълчаха.

След малко Джеткин излезе от вцепенението си.

– Заобикалят ни отвсякъде! – рече с напрегнат шепот той. – Няма ли да ни изтеглите?

– Добре – рече Дюк и взе автомата от ръцете му. – Отивайте в къщата, ние с Кейси ще останем тук. Внимавайте, тъй като може би вече са подминали укритието и са някъде около къщата! Ех, ако имаше луна!

– След десет минути и това ще стане – успокои го Кейси. – Ей я там, зад дърветата...

– Хайде, вървете – обърна се към двамата мъже Дюк. – Ние също ще се приберем след малко. Ще подсвирнем, за да не почнете отново да гърмите по нас.

– Не бих казал, че ме очаква приятно пълзене – промърмори Джеткин и неспокойно се вгледа в мрака. – Тия типове стрелят точно...

– По-добре не се бавете, защото след малко ще изгрее луната – обади се Кейси. – Хайде, изчезвайте!

Сингър се покатери по стената на окопа и се изправи.

– Лягай долу, глупак такъв! – кресна му Дюк.

В същия момент откъм полето тресна изстрел и Сингър се строполи обратно в окопа.

– Господи, какъв глупак! – изрева Дюк. – Къде се беше заблял?

Джеткин извади кибрит и понечи да драсне една клечка. Дюк замахна и го изби от ръцете му, после пропълзя до Сингър.

– Мъртъв е – обърна го по гръб той и бавно се изправи. – Сам си изпроси куршума!

Кейси и Джеткин гледаха опулено сгърчената в дъното на окопа фигура. Познаваха Сингър от много години, имаше жена и няколко деца. Изведнъж им стана лошо.

Дюк докосна рамото си и тихо изохка. Тая сляпа стрелба нямаше да ги доведе доникъде. Изведнъж реши, че е време да попритисне Корис.

– Иди в къщата и кажи на Келс да дойде тук – обърна се към Джеткин той. – Нека вземе и един автомат.

На Джеткин никак не му се тръгваше, но в крайна сметка прецени, че в къщата ще бъде на сигурно място и неохотно започна да пълзи в мрака.

Дюк го изчака да изчезне и се обърна към Кейси:

– Мисля да взема Келс и да се промъкнем през полето. Успеем ли да изненадаме Корис, ще му стане доста тъжно!

– Знаеш ли колко трябва да пълзиш? – изсумтя Кейси. – А докато Келс пристигне, луната вече ще е огряла всичко наоколо!

– Ще опитаме – тръсна глава Дюк. – Те едва ли ще очакват да приемем подобен ход... – Палецът му се стрелва по посока на Сингър: – Съжалявам за него...

– Лоша работа – кимна Кейси. – Има жена и деца...

– Може би доста ще пострадате от тая история – внимателно подхвърли Дюк. – Може би няма да спечелите нито долар...

Кейси се замисли, после бавно кимна с глава.

– Може би... В такъв случай ни остава да се надяваме, че ти ще направиш нещо за нас...

– Ще направя, разбира се – кимна Дюк и се взря в мрака. Нямаше никаква представа какво може да направи за тези хора, но сега не беше времето да се тревожи за това. Веднага след като отблъсне Корис, трябва да потегли по следете на Джо и Лорели. Нямаше да е лесно и имаше предчувствието, че работата доста ще се проточи. Но нищо не можеше да го разколебае, отдавна беше решил да види края на тази история, какъвто и да се окаже той.

След малко в тъмнината се дочуха стъпки, последвани от разтревожения глас на Келс:

– Хей, аз съм! Да не вземете да стреляте!

Тялото му се претърколи в окопа, автоматът в ръцете му мътно проблесна. Дюк понечи да го предупреди за Сингър, но Келс вече се беше натъкнал на него и стреснато отскочи назад.

– Чух, че сте дали жертва – промърмори той и се зае да оглежда трупа. – Онези копелдаци са в отлична форма...

– Нямам никакво намерение да се превръщам в мишена – отвърна Дюк. – Имам една идея. Двамата с теб се промъкваме през полето и нападаме от засада бандата на Корис. Доста работа можем да свършим с автоматите...

– Можем – съгласи се с кисела физиономия Келс. Но и те няма да ни простят!

– Ще се придвижваме под прикриващ огън, като на кино – продължи Дюк. – Няма начин да не успеем!

– Добре, щом така си решил... – сви рамене Келс.

– Значи тръгваме – рече Дюк и се извърна към Кейси: – Изчакай да излезем на открито и открий стрелба към дърветата. Искам от теб хубави дълги откоси. Същото ще кажа и на всички, покрай които минем.

– Все пак внимавайте – отвърна Кейси.

Луната се беше издигнала над горичката, полето вече не тънеше в непрогледен мрак. Дюк пълзеше напред с чувството, че е гол и всеки миг ще бъде забелязан от бандата на Корис. Но нищо подобно не стана и двамата безпрепятствено се добраха до следващия окоп.

Мъжете там бяха забелязали придвижването им и ги очакваха. Дюк им даде инструкции и продължи към най-отдалечената в полето траншея.

През цялото време Кейси стреляше с автомата си, последваха го и

мъжете в останалите окопи. Бандата на Корис отвърна на огъня и цялата околност заехтя.

– Ей ги там, вляво – посочи Дюк.

– Щях да се чувствам далеч по-добре, ако имах няколко гранати – промърмори Келс.

Дюк се ухили в мрака. Ако не беше острата болка в рамото, щеше да изпитва истинско удоволствие от опасното приключение.

Продължиха да пълзят напред и най-накрая се добраха до крайпътните храсталаци.

– Край на приказките – прошепна Дюк в ухото на Келс. – Вече по-ложително са близо...

Келс изсумтя в знак на съгласие и двамата продължиха внимателното си придвижване напред. След няколко минути пълзене Дюк вдигна ръка и се закова на място. До слуха им долетяха приглушени гласове и те предпазливо запълзяха по протежението на пътя. В тъмнината проблеснаха огънчета на цигари и Дюк мрачно се усмихна. Тези типове със сигурност не очакваха неприятности.

– Всеки момент ще гръмне – дочу се отчетлив мъжки глас. – Вече трябва да е стигнал къщата...

– Да му дадем още малко време – обади се друг. – Все пак доста ще трябва да заобикаля... Ти откри ли нещо?

– Открих... И не бих рискувал да тръгна направо през полето... Имат няколко автомата там. По какво стрелят според теб?

– Стрелят от шубе! – изсмя се трети глас. – Нека си хаят патроните, на нас какво ни пука!

Дюк направи знак на Келс да остане в тревата и предпазливо се надигна на колене. Бяха петима, скупчени край някаква кола. Държаха пушки в ръцете си и гледаха по посока на къщата в далечината.

– На куп са – приклекна Дюк. – Петима.

Келс беззвучно се усмихна и притисна приклада на автомата в бедното си. Изправиха се едновременно на крака и Дюк възбудено извика:

– Давай!

Облегнат на бруствера, Кейси видя как в далечината проблеснаха светкавици, последвани от дълги автоматични откоси. Присви очи и загрижено се попита какво ли става там.

Двадесет и седма глава

– Не караш накъдето трябва – отбеляза Джо, когато Лорели свърна по пътя за Бентънвил.

– Карам към дома – отвърна тя. – Имам неща, на които държа, и възнамерявам да си ги прибера, независимо дали съм станала богата, или не!

– Не бъди глупачка! – извика Джо и се изправи в седалката. Главата му болезнено пулсираше, пареща болка пробягваше по ръката му, чак до рамото. Имаше чувството, че по кожата му пълзи една от онези малки коли играчки, които се навиват с пружина. – Обръщай и карай към границата на щата!

– Говориш глупости – отвърна Лорели и натисна педала докрай. Колата зафуча с пълна скорост по пустия път. – Разполагаме с достатъчно време. Да не би да мислиш, че Дюк ще се оправи за пет минути с онези типове?

Джо се мръщеше от болка при всяко подрусване. Раната на ръката все повече го тревожеше. Съзнанието му се замъгляваше, имаше чувството, че всеки миг ще припадне. Парите бяха у Лорели и това съвсем не го караше да се чувства спокоен. Стане ли нещо с него, тя положително ще го зарече и ще изчезне сама.

– Хубава машинка! – промърмори тя, когато стрелката на километража скочи на сто и четирийсет. – Ама как само преметнахме Дюк, а? Браво на теб, Джо! За момент си помислих, че няма да успееш, но ти се справи страхотно!

Джо само изпъшка. Болката в ръката му беше толкова силна, че започна да му се вие свят. Свит на седалката, той мислеше единствено за парите. Петстотин хиляди в ценни книжа. Знаеше на кого да ги занесе. Едва ли щеше да получи повече от половината в брой, но и четвърт милион са много пари... Хвърли кос поглед към Лорели и устата му се сви. Няма да е лошо да се отърве от нея. Една жена ще му бъде голяма тежест, особено ако го погнат ченгетата. А Лорели имаше неприятното качество да привлича униформените, които се лепяха за нея като мухи на мед.

Но болката в китката беше ужасна, той си даде сметка, че не е в състояние да разсъждава и да крои планове. Най-важното нещо сега беше да прекосят границата на щата. В душата му заклокочи глуха ярост.

Ако не беше зле, Лорели никога не би и помислила да се връща в Бентънвил.

– Какво толкова искаш, че се връщаш там? – попита на глас той.

– Искам си дрехите и бижутата! – отвърна тя и пълните й устни се свиха в упорита гримаса. – Защо да ги губя, когато имаме достатъчно време да ги вземем?

– Нямаме никакво време! – избухна Джо. – Всяка загубена минута е скъпа!

– Май си изпускаш нервите – погледна го любопитно тя. – Я се стегни! Какво ти става, болен ли си?

Той стисна зъби и се облегна на седалката. Кръвта нахлу в главата му, пътят и светлите петна на фаровете се сляха в размазано петно пред очите му. Стисна клепачи и се вкопчи в ръчката на вратата. Имаше чувството, че попада в дълбока пропаст.

– Почти стигнахме – обади се след известно време Лорели. Завъртя волана, напусна главната улица на града и няколко минути по-късно спря пред къщата на Шулц.

Главата на Джо малко се проясни. Очите му проследиха Лорели, която пъргаво изскочи от колата, ръката му бавно отвори дясната врата. Стъпи на земята, но краката му се подгънаха. Положително щеше да се просне на земята, ако в последния момент не беше успял да се вкопчи в дръжката. Ароматът на цъфналите цветя в градината на Шулц го замая.

Лорели се приближи и хвана ръката му.

– Но какво ти става? – нетърпеливо попита тя. После се взря в лицето му, видя, че е на прага на припадък и очите й окаменяха. Джо вече не може да й бъде от полза, поне засега, помисли си тя. Сега е времето да го зареже и сама да се погрижи за себе си.

Джо сякаш прочете мислите й и се вкопчи в нея.

– По-добре не се отдалечавай от мен! – дрезгаво промърмори той. – Чака те голяма изненада, ако си решила да ми извъртиш някой номер!

– Ти май не ми вярваш – отвърна тя и внимателно го погледна. Знаеше, че може без особени усилия да се освободи от хватката му. Въпреки това реши да изчака, тъй като помнеше колко бързо борави с пистолета този хлапак.

– Не вярвам на никого! – промърмори той и се повлече с нея към къщата. Извади ключа от джоба си, но ръката му трепереше твърде силно и все не можеше да улучи ключалката. Подаде ключа на Лорели и нетърпеливо добави: – Отвори ти!

Влязоха в тъмното антре и спряха да се ослушат. После отвориха

вратата на дневната и Лорели се пресегна към електрическия ключ. Трупът на Калън се озъби насреща им.

Дивият писък на Лорели накара Джо да потръпне. Вдигна ръка да я удари и тя отскочи назад.

– Кой е тоя? – прошепна тя с разтреперан глас и се опря на стената.

Джо внимателно пристъпи напред.

– Приятелят на Дюк – промърмори той и тя едва тогава го позна.

– Пит Калън!

Стояха като заковани и не можеха да отделят очи от трупа.

– Видя ли, че връщането ти тук е истинска лудост! – Джо пристъпи с олюляване към бюфета и си наля пълна чаша коняк. Острият алкохол проясни главата му.

Лорели рязко се извърна към вратата.

– Тръгвам си! – истерично извика тя. – Хайде, Джо! Да се махаме оттук!

Халахън и О'Мали ги наблюдаваха от прага с револвери в ръце. Лорели почти се сблъска с тях, отстъпи крачка назад и от гърдите ѝ се откъсна отчаяно стенание.

– Не мърдайте! – просъска Халахън.

Джо видя металическите копчета на униформите и посегна за пистолета си. Беше едно чисто рефлексивно действие, просто нямаше начин да го съдържи.

Халахън го простреля между очите в момента, в който пистолетът се озова в дланта на младежа. Джо политна назад и се строполи в огнището. Пистолетът издрънча на пода, последваха го железните пръчки на скарата.

Лорели впи безумен поглед в дупката между очите му, после скри лице между дланите си и избухна в плач.

– Не трябваше да бягаш с него, гълъбчето ми – прозвуча в ухото ѝ тих и спокоен глас, ръката ѝ потъна в месеста потна длан.

Тя нададе уплашен писък и се опита да се освободи, но Шулц я държеше здраво.

– Малко ѝ е неудобно от мен – поясни на полицаите Шулц. – Но не се учудвам, тъй като ме напусна, за да избяга с този малък убиец...

Халахън прибра оръжието в кобура си и равнодушно промърмори:

– Поне спестихме на държавата разноските да го съди...

Шулц бутна Лорели в близкото кресло и хладно процеди:

– Стой тук и чакай!

Халахън се наведе да провери дали Джо дава някакви признаци на

живот, О'Мали направи същото. Шулц се наведе и прибра от пода пистолета на младежа. Пъхна го в джоба си и извади вместо него своя 38-ми калибър. Всичко беше сторено толкова бързо и сръчно, че полицайте не забелязаха нищо.

Халахън се изправи и Шулц му подаде оръжието.

– Хлапакът е видял сметката на Калън – рече той. – Балистичната експертиза лесно ще установи това.

Халахън се втренчи в него с опасен блясък в очите.

– Защо не го остави на мястото му? – сопна се той, докато поемаше револвера. – Сега си му лепнал и своите отпечатьци!

– Не помислих за това – извинително се усмихна Шулц. – Но хлапето е мъртво, едва ли ти трябва повече доказателства...

Халахън недоволно изсумтя, преглътна слюнката си и с отвращение промърмори:

– Сега остава и това да го пишем самоубийство!

– Едва ли – поклати глава Шулц и леко се усмихна – Не мисля, че господин Спейд ще бъде на такова мнение... Случаят е кристално ясен, капитане. Ти имаш своя убиец, а аз получих обратно момичето си!

– Тя какво е правила с него? – попита Халахън и хвърли един изпълнен с подозрение поглед към Лорели.

– Нали вече ти обясних? – спокойно отвърна Шулц. – Момчето имаше силно влияние над нея, но сега всичко ще бъде наред. – Ухили се, погледна Лорели и лукаво добави: – Господин Спейд винаги е изпитвал желание да я закриля... Нали така, гълъбчето ми? – Дебелите му пръсти се впиха в ръката ѝ, тя се намръщи от болка и рязко се дръпна.

– Добре – рече след кратко колебание Халахън. – Ще пратим катафалката за тези двамата, а ти ще имаш грижата да я доведеш в съда...

– Още утре – кимна Шулц. – Благодаря за всичко, капитане. С радост ще се отърва от тези двамата, в тяхно присъствие домът ми изглежда доста необичайно... – От устата му отново се откъсна кратък смях.

Халахън го изгледа с открито подозрение, после се обърна към О'Мали:

– Оставаш тук! А аз ще ида да уредя нещата в участъка.

О'Мали го изчака да излезе и отправи нежен поглед към бутилката с уиски.

– По-добре почакайте отвън, сержант – попари надеждите му Шулц. – Искам да си поприказвам насаме с това гълъбче.

– Не ме оставяйте! – извика внезапно Лорели и се опита да се откопчи от хватката на Шулц.

О'Мали объркано се втренчи в нея, после премести поглед върху лицето на Шулц.

– Знае, че ще я накажа заради бягството ѝ с този младеж – поясни Шулц, без да разхлабва хватката си. Бръкна в джоба си със свободната ръка, извади топка банкноти и ги натика в шепата на О'Мали. – Спокойно можете да ни оставите, сержант! – На лицето му се изписа зловеща усмивка.

Лорели се вкопчи в ръката на сержанта, големите ѝ очи потъмняха от ужас.

– Не ме оставяй с него! – изпищя тя. – Ще ме убие! Знам, че ще ме убие!...

О'Мали рязко се дръпна назад и на лицето му се изписа мазна усмивка.

– Няма да направи нищо подобно – рече той и напъха парите в джоба си. – Нали, господин Шулц?

– Тя има право да мисли, че може да бъде убита – отвърна Шулц и жестоко изви ръката на момичето. – Но аз не мисля да прибягвам до толкова драстични мерки...

О'Мали облекчено въздъхна и се насочи към вратата.

– Ако имате нужда от помощ... – започна той, но Шулц нетърпеливо махна с ръка.

– Може и да се поразкрещи малко – рече той. – Но това не бива да ви тревожи.

О'Мали излезе, без да обръща внимание на отчаяните писъци на Лорели. Шулц вдигна ръка и я стовари върху устата ѝ. Тя политна, изстена и се отпусна на колене.

– Е, гълъбчето ми – злобно просъска Шулц. – Край на номерата! Къде са парите?

– Джо ги взе – изхълца тя и направи безуспешен опит да пропъзли по-далеч от него.

Той ѝ удари нов тежък плесник.

– Дай ги, преди да съм ти накъсал дрехите! – дрезгаво изръмжа Шулц. – Знам, че никога не би ги дала на Джо!

Ръцете ѝ трепереха, трябваха ѝ цели пет минути, за да измъкне пачката облигации изпод роклята си. Пусна ги в краката му и страхливо се сви в очакване на неизвестното.

Той сведе поглед към пакета омаслена хартия, очите му доволно блестяха.

– Отлично! – прошепна Шулц. – Отдавна ги чакам!

Лорели скочи на крака и се втурна към вратата. Едрата лапа на Шулц се стрелна след нея и я улучи в шията. Тя политна и се просна по очи на килима. На два скока Шулц се озова над нея.

– Този път няма кой да ни попречи! – злобно прошепна той и дебелиите му пръсти се стегнаха около гърлото ѝ.

Тя се обърна по гръб и заби нокти в ръцете му. Той изруга и сви огромните си мускули.

Лорели се бореше с всички сили. Знаеше, че ако не успее да разхлаби хватката на дебелиите му пръсти, с нея е свършено. Мисълта, че О'Мали е само на няколко метра, ѝ даде нови сили, Шулц с мъка удържаше пъргавото ѝ тяло. Това го ядоса, той издаде дрезгаво животинско ръмжене и заби коляно в гърдите ѝ. Въздухът напусна дробовите ѝ с остро свистене, ушите ѝ забучаха, езикът ѝ надебеля и изскочи навън.

Вече не беше в състояние да се бори, пръстите ѝ безсилно се плъзнаха по ръцете му, краката ѝ конвулсивно се свиваха и отпускаха.

После смътно долови изненаданото и пълно с болка изхълцване, откъснало се от гърдите на Шулц. Сякаш измина цяла вечност. Железният обръч около шията ѝ изведнъж се разхлаби, пламтящите ѝ дробове жадно поеа кислорода от въздуха. Усети как потъва в някакви мрачни дълбини, от които я извади тих и успокоителен глас.

– Всичко е наред, момичето ми – прошепна той. Отвори очи и видя, че някакъв дребен човек с гъста бяла коса се е привел над нея и внимателно придържа главата ѝ.

– Всичко е наред – повтори Сам Тренч. – Предполагам, че дойдохме точно навреме.

Лорели бавно се надигна и внимателно попипа пламналото си гърло. Шулц беше проснат на пода, кървава рана зееше в слепоочието му. Ал Барнс премятеше в ръце къса оловна тръба и ѝ се усмихваше.

– Избавление в последната минута! – рече. – Съвсем като на кино, а?

Тя ги гледаше с празен поглед и правеше неуспешни опити да се изправи на крака.

Сам Тренч я подкрепи и я поведе към близкото кресло.

– Отпусни се – успокоително рече той. – Вече няма от какво да се страхуваш.

Барнс обърна тялото на Шулц по гръб, повдигна клепача му и въздъхна:

– Мислех, че съм го пречукал, но тоя тип има желязна глава!

В гласа му прозвуча нескрито разочарование. Сам пристъпи към

Калън и докосна ръката му.

– Мъртъв е от доста време – отбеляза той, погледна Барнс и поклати глава: – Бедната Клеър! Тя много си падаше по това момче!

– Каква картинка, а? – възкликна Барнс. – Два трупа, един тип, на който му изтича мозъка, плюс мадама с доста поразтегнато вратле! Достатъчно действащи лица за всеки филм на ужасите! Яд ме е, че не си взех апарата, знаеш ли какви снимки за първа страница щяха да станат!

– Това е храна за жълтата преса – поклати глава Сам. – Нашият вестник е прекалено интелектуален за подобна плява! – Очите му пробягаха по стаята и се спряха на пакетчето омаслена хартия до тялото на Шулц. Наведе се, подхвърли го върху дланта си и бавно го разпечата.

– Хей! – подсвирна той. – Я виж какво има тук!

Лорели направи опит да скочи на крака, но силите ѝ още не бяха се възстановили.

– Това е мое! – просъска тя и безсилно се отпусна в стола.

– Едва ли – промърмори Сам и се зае да проверява номерата на облигациите. След малко на лицето му се появи усмивка на облекчение. – Аха, мисля, че вече знам откъде идва това малко съкровище...

– Не са ли доста старички? – надникна над рамото му Барнс. – Пресвета Дево, тук трябва да има поне половин милион долара!

– Плячката на Франк Ноакис – обяви тържествено Сам. – Помня, че преди десетина години бяха разпространили тези номера навсякъде. Пиндърс Енд! Това обяснява всичко, Ал! – Напъха пакета в джоба си и добави: – Сега ще тръгнем обратно по стъпките на това маце и хубавичко ще си побъбрим!

Барнс се ухили, пристъпи към Лорели и ѝ помогна да се изправи.

– Хайде, сладурче! – рече той. – Оказва се, че твоите неприятности едва сега започват!

– Пусни ме! – започна да се дърпа Лорели, но ръцете на репортера я държаха здраво. – Дайте ми парите, те са мои!

– Ех, тези жени! – добродушно въздъхна Барнс. – Все намират с какво да си правят майтап!

Един час по-късно телефонът върху бюрото на капитан Халахън рязко иззвъня. Началникът на полицията вдигна слушалката и в продължение на няколко минути слушаше безмълвно монолога на Сам Тренч. Очите му се изпълниха с недоумение, беше му трудно да повярва на получената информация. Накрая остави слушалката и потъна в размисъл. След известно време бръкна в чекмеджето си, извади една заповед за арест и вписа в нея името на Пол Шулц, обвинен в убийството на Питър

Парите не са всичко...

Калън. Направи го бавно и неохотно, защото си даваше сметка, че никога няма да се кандидатира за следващите избори, а вълната от самоубийства в поверения му район е приключила окончателно.

Двадесет и осма глава

Вратата на дневната отскочи и Клеър рязко вдигна глава. После ръката ѝ неволно се вдигна да задуши вика, който се надигаше в гърлото ѝ.

– Не мърдай! – прошепна Корис и се усмихна. – Стой си на мястото и не мърдай!

Зад рамото му надникна Биф, широка усмивка разкри развалените му зъби.

– Здравей, хубавице – изръмжа той и побутна шефа си навътре. – Май не ни очакваше, а?

Клеър се вцепени, лицето ѝ пребледня, сърцето ѝ лудо блъскаше.

– Нямаме време за губене! – изсъска Корис и насочи автоматичния пистолет с къса цев право в гърдите ѝ. – Знаеш за какво сме дошли. Казвай къде е!

– Нищо не знам – отвърна Клеър, успяла да овладее треперенето на гласа си.

Корис хвърли кратък поглед към Биф.

– Е, добре – въздъхна той. – Ние сме вътре, а те са вън... Може би ще убедим Дюк да говорим делово...

– Аха – кимна Биф, сграбчи ръката на момичето и го дръпна от стола.

Тя направи опит да му се противопостави, но едрият мъжага изви ръката ѝ зад гърба и тикна пистолета си под носа ѝ.

– Не се дърпай, да не ти се случи нещо! – заплашително изръмжа той.

Отвън долетя интензивна стрелба и Корис рязко вдигна глава.

– Още продължават – промърмори той.

Вратата се отвори и в стаята влезе Джеткин. Корис направи една бърза крачка към него и заби пистолета си в ребрата му.

– Не се вълнувай! – предупреди го той.

Устата на Джеткин смаяно зяпна, очите му объркано се местеха от Клеър към бандитите и обратно. Лицето му стана бяло като вар, Клеър имаше чувството, че всеки момент ще припадне.

Корис погледна ръчния си часовник.

– Иди да намериш Дюк – заповяда на Джеткин той. – Кажу ми, че ако след десет минути не е тук, ще застреляме момичето. Искаме да

приключим с този малък бизнес...

Джеткин не помръдна от мястото си, краката му видимо трепереха. Корис заби пишова си в ребрата му и го изтика от стаята.

– Ще ме застрелят! – викна с писклив гласец Джеткин. – Дюк е чак отгатак нивите!

– Много ще ми бъде мъчно, ако наистина вземат да те гръмнат – ухили се Корис и дръпна мръсното перде от прозорчето, което някога трябва да е било бяло. – Вземи това и го развявай над главата си. Може би пък няма да те гръмнат... Но искам да намериш Дюк, ясно? – Приключил с инструкциите, той изрита навън уплашения до смърт човечец и го изчака да се отдалечи. После затвори вратата и се върна в дневната.

– Качи я горе – нареди на Биф той. – Заеми позиция на горната площадка и си отваряй ушите. Чуеш ли, че Дюк започва да шикалкави, пусни й един куршум в главата! Ясно?

– Ясно – кимна Биф и помъкна Клеър към затъмнения коридор.

Корис излезе навън и седна на стъпалата. Стрелбата продължаваше, макар и доста разредена. Сред трясъка на изстрелите се чуваше пискливият глас на Джеткин, който викаше Дюк. Корис се облегна в сянката и зачака.

Изминаха двайсетина минути, преди Дюк да се появи в далечината. Зад него се влачеше Джеткин.

Корис се запита къде, по дяволите, изчезнаха хората му и изведнъж стана неспокоен. Вдигна пистолета и зачака.

Дюк мина покрай съборената дворна врата и се изправи с лице към къщата. Ръцете му бяха свободни и висяха край тялото.

– Ела насам – тихо го повика Корис.

Дюк изкачи стъпалата към верандата и последва Корис във вътрешността на къщата. Влязоха в осветената дневна и Дюк се облегна на стената.

– Как ти харесва битката? – попита той, без да изпуска нито едно движение на врага си.

– Хич не ми пука за битката – отвърна Корис и започна да се разхожда напред-назад. – Момичето е горе. Биф ще й види сметката в момента, в който се опиташ да направиш някой номер. Познаваш Биф, нали?

– Да – кимна Дюк. – А ти не можеш ли да се биеш, без да намесваш жени?

– Къде са мангизите? – меко попита Корис. – Предупреждавам те, че нямам много време, Дюк...

– Предполагам, че са някъде на половината път до Бентънвил – отвърна Дюк. – Лорели и хлапето ми свиха готин номер... Откриха мангизите и успяха да избягат.

– Да избягат ли? – тъпо повтори Корис и лицето му пребледня.

– Да – кимна Дюк. – Търсех начин да те предупредя, за да не се трепем напразно, но ти се показва доста ентузиизиран... Няма ги вече половин час...

– Лъжеш! – изръмжа Корис и пръстът му се сви около спусъка.

– Качи се горе и виж – сви рамене Дюк. – Бяха скрити под дъските...

Корис отстъпи крачка назад.

– Ти ще ми покажеш! – заповяда той и насочи пистолета в гърдите на Дюк.

Дюк пое по стълбите, а от площадката надникна брадясалата мутра на Биф.

– Какво става? – нервно подвикна той.

– Спокойно – отвърна Корис. – Вкарай я в някоя от стаите и не я изпускай от очи. Аз съм зад гърба му...

Дюк чу как Биф започна да влачи Клеър към стаята в дъното и едва се сдържа.

– Продължавай – сръга го Корис. – Нали не искаш да й се случи нещо лошо?

Обърнал се за миг назад, Дюк видя как зад Корис се промъква сянката на Келс. Ножът в ръката му смъртно проблесна, попаднал под samotен лунен лъч. Келс стъпваше като котка и само след секунда беше зад гърба на бандита.

Острието потъна в тялото на Корис с едва доловим съскащ звук. Бандитът замръзна на място, изпусна пистолета и бавно започна да се привежда напред. От устата му се изтръгна глуха въздишка, коленете му се подгънаха.

Келс внимателно го подхвана, вдигна го на гръб и безшумно го понесе надолу по стълбите. В подножието им спря за миг, зъбите му мъртно проблеснаха.

– Май му развалих костюма! – прошепна той и изчезна.

Дюк се насочи към вратата, зад която бяха изчезнали Клеър и бандитът, бутна я и влезе. През спуснатите жалози на прозореца се процеждаше тънък лъч светлина – достатъчен, за да очертае фигурите, извърнати към него.

– Скривалището е тук – подхвърли през рамо той.

Това беше достатъчно, за да остави впечатлението, че Корис го следва Биф се хвана и Дюк скочи отгоре му Нямаше какво друго да прави, рискът беше неизбежен Рамото му силно блъсна Клеър, в следващия миг и тримата се озоваха на пода, револверът на Биф оглушително изтресця.

Пламъкът близна лицето на Дюк и той стовари юмука си в тялото на бандита. Клеър отхвъркна настрана, а Биф светкавично се окопоти и отвърна на удара. За миг Дюк остана с чувството, че ребрата му са премазани, тоя тип имаше юмуци като воденични камъни.

Вдигна ръце, докопа гърлото на бандита и рязко го стисна. В същия миг рамото му бе пронизано от страховтна болка и той неволно простена. Раната му се беше отворила, силите бързо започнаха да го напускат. Биф усети това и го засипа с тежки удари. Опита се да се прикрие, но силен ъперкът го залепи за насрещната стена. Пред очите му заиграха кръгове, по-скоро усети, отколкото видя как едрият убиец се изправя на крака и заплашително тръгва към него.

В този момент се появи Келс.

Биф се извърна към вратата, видя пистолета в ръцете му и нададе дрезгав вик.

Куршумът го улучи в главата, тялото му се завъртя и рухна на пода. Цялата къща се разтресе.

– Мислех, че си имаме работа с професионалисти! – презрително изсумтя Келс. – А тия ги трепем като овце!

Дюк бавно се изправи на крака. Ризата му лепнеше от кръв, ребрата му пулсираха от тежките удари на Биф. Очите му разтревожено потърсиха Клеър, която се беше свила на пода.

– Уплаши ли се? – пристъпи към нея той.

Тя протегна ръка и пръстите ѝ се покриха с лепкава кръв.

– Ти си ранен! – извика. – Ела долу, там ще мога да те превържа.

– Нищо ми няма – рече Дюк, но коленете му изведнъж се подгъваха и тялото му политна към нея. – Много си смела... – Вече се свличаше към пода и тя напразно се опитваше да го задържи. Очите ѝ се обърнаха към Келс, устата ѝ се разкриви от ужас.

– Преструва се, лейди – рече Келс и изправи Дюк на крака. – Хайде, глупако! Не се прави на мадама!

Двадесет и девета глава

Клеър спря пред дома си малко след дванайсет. Бяха взели черния пакард на Корис. На Кейси и хората му се падна задължението да погребват мъртвците.

– Вътре има някой – отбеляза тя.

Всички забелязаха светлината зад прозореца и Дюк уморено се пресегна за пистолета си.

– Няма ли край? – промърмори той и слезе от колата.

Келс го последва.

– Ти чакай тук – обърна се към момичето Дюк. – Ще проверим кой ти е дошъл на гости.

В същия момент входната врата се отвори и на пътечката се появи Сам Тренч.

– Мислех, че вече е време да се връщате – рече той. – Влизайте, приготвил съм ви кафе и закуска.

– Сам! – радостно извика Клеър. – Но как разбра?

– Аз съм ясновидец – отвърна Сам. – Хайде влизай, защото виждам, че едва се държиш на краката си.

Дюк се дръпна настрана и погледна Келс:

– Май и ние трябва да потегляме, стана доста късно...

– Я не говори глупости! – обърна се Сам. – Идвай, трябва да поприказваме!

– Ще го отложим за утре – поклати глава Дюк.

– Клеър, кажи му да дойде! – повиши глас възрастният мъж. – Той очевидно иска да бъде поканен!

Клеър се поколеба, после промълви:

– Моля, заповядайте.

Четиримата влязоха в къщата и се натикаха в малката дневна на Клеър.

Момичето се отпусна в близкото кресло, лицето му бе бледо и уморено. Дюк се подпря на масата и хвана раненото си рамо, а Сам се зае да налива кафе.

– Да ви се намира малко алкохол? – попита с надежда в очите Келс.

– Извинявам се – промълви Клеър и понечи да се изправи. – Не се проявявам като добра домакиня...

– Аз ще се оправя – спря я Сам, пристъпи към шкафа и извади

оттам бутилка бърбън.

– Как разбра, че ще дойдем тук? – замислено го изгледа Дюк. От цялата дребничка фигура на Сам се излъчваше триумф и той се запита какво ли се е случило.

Сам му намигна, увери се, че всички държат по нещо за пиене в ръцете си и пристъпи към студената камина.

– Е, как мина операцията? – попита той.

– Разбихме бандата на Спейд – отвърна Дюк и уморено прокара ръка през лицето си. – Десет убити, останалите се пръснаха. Корис е мъртъв и мисля, че останалите няма да ни създават повече неприятности. Жалко, че не успяхме да пипнем и Спейд...

– А историята с Пиндърс Енд?

– Ето ти я, нали ти обещах... – въздъхна Дюк и започна да разказва. Направи опит да пропусне някои подробности, но Сам го накара да се върне и върху тях. Когато стигна до Джо и Лорели, Клеър вече беше задрямала, а главата на Келс се беше замаяла от бърбъна.

– Успяха да избягат – приключи горчиво Дюк. – Шулц също се измъкна. Това са ми задачите за утре.

Сам разтвори полите на палтото си и хвърли пакета с омаслената хартия върху масата.

– Това търсехте, нали? – тържествуващо попита той и се усмихна до уши. – И решихте да държите стареца настрана, нали?

Дюк взе пакета, надникна в съдържанието му и впи изненадан поглед в лицето на Сам.

– Ах ти, стара лисицо!

– Джо е мъртъв – съобщи Сам. – А Лорели напусна града. Дадох й двеста долара заедно с благословията си и тя побърза да си плюе на петите.

– Шулц? – меко попита Дюк.

– Намира се в затвора – поясни Сам. – Току-що проведох един интересен разговор с него. Срещу него е повдигнато официално обвинение за убийството на Питър Калън.

Дюк се намръщи, но Сам изобщо не му обърна внимание.

– Дори не направи опит да отрича – продължи той. – Затова ще бъде най-добре, ако, престанем да мислим за него.

Клеър уморено се изправи на крака.

– Ще ида да си легна, ако нямате нищо против – промърмори тя. – Мисля, че за един ден преживях достатъчно...

– Да си легнеш ли? – подскочи към нея Сам. – Да си легнеш, когато

разполагаме с най-сензационната новина откакто вестникът съществува? За каква журналистка се смяташ? Утре излиза извънреден брой на „Кларирон“ и имаме страшно много работа!

– Но, Сам... – измъчено го погледна Клеър.

– Никакво но! – извика повелително Сам. – Новината си е твоя и сядаш да пишеш! – Сграбчи ръцете ѝ, очите му възбудено блеснаха. – Очистихме от бандити Бентънвил, при това го сторихме сами! Това е страхотна история, такива като нея са създали „Кларирон“! Разполагаме с достатъчно пари за съживяването на Феърю. Можем да го купим, ако искаме! Нима не виждаш какво е попаднало в ръцете ни? Сега можем дори да отворим отново вратите на фабриките! Този град вече няма да свири втора цигулка! Свършено е с Бентънвил!

В очите на Клеър проблесна живинка.

– Но не успяхме да пипнем Спейд – промълви тя. – А докато той е наоколо...

– Спейд ли? – втренчи се в нея Сам. – Спейд е мъртъв! Шулц го уби! Успял е да го надхитри и да му види сметката!

– Нищо не разбирам – объркано промълви Клеър.

– Мислех, че вече си се досетила – внезапно понижи глас Сам. – Е, рано или късно, ще трябва да го научиш... Спейд беше Питър Калън, мила моя... Не исках аз да ти го съобщавам, но...

– Питър? – отстъпи крачка назад момичето.

– За пръв път се усъмних в него, когато Тимсън беше убит в дома на Калън – продължи Сам. – Започнах да разсъждавам и вече знам отговора. Тимсън е разбрал кой всъщност е Калън и е отишъл при него да пазари нотариалните актове. Калън го е убил, но Дюк и момичето са се появили, още преди да се е освободил от трупа. Открих нотариалните актове, всички бяха в банковия сейф на Питър. Накарах полицията да провери влоговете му. Едва допреди половин час се разправяхме с директора на банката. В сметката му се оказаха над триста хиляди долара суха пара. Това не е ли достатъчно доказателство? Всеки цент от това състояние е натрупан чрез рекет. Корис е вършел мръсната работа, а той е прибирал мангизите. Умно, нали?

– Хайде стига! – прекъсна го Дюк. – Достатъчно за тази вечер!

– Тя трябва да знае всичко! – опъна се ядосано Сам. – Иначе животът ѝ ще се превърне в низ от страдания!

Дюк рязко се завъртя към Келс.

– Вземи го и го изритай навън! – кресна той. – И двамата изчезвайте!

– Няма проблеми – погледна го изненадано Келс и бавно се надигна от мястото си. – Хайде, татенце, време е да си лягаш!

– А какво ще стане с материала за вестника? – развика се Сам, но Келс бързо го изтика навън.

– Не мисли за него – успокой го той. – Ще ти разкажа една страхотна история, която научих снощи... Само дете няма да можеш да я отпечаташ...

В стаята се възцари мълчание. Клеър стоеше до студеното огнище, стиснала глава с ръцете си.

– Не мислиш ли, че трябва да отложим тази битка? – пристъпи към нея Дюк и я взе в прегръдката си. – Имам чувството, че в момента изпитваме нужда един от Друг...

Тя направи опит да се освободи, но той я държеше здраво.

– Пусни ме! – яростно извика тя. – Знам, че всичко стана заради теб! Той не би... – изведнъж млъкна и скри лице между дланите си.

– Престани да се заблуждаваш – поклати глава Дюк. – Нали те предупредих? Пит беше добро момче с теб и мен, но като гражданин хич го нямаше... И аз съм от същия дол дренки, но той е мъртъв и това автоматически ме прави два пъти по-добър от него. Престани да се инатиш, Клеър. Имаме страшно много работа. Неща, които си струва да бъдат направени, и аз се нуждая от помощта ти.

– Ще замина – поклати глава тя. – Не искам да виждам нито Феървю, нито Бентънвил! Дойдоха ми до гуша!

– Новият Феървю няма да ти дойде до гуша, още повече че и аз ще бъда наоколо. Прекалено дълго си била сама и вече не знаеш какво правиш. Затова възнамерявам да поема отговорността за теб и имам чувството, че това ще ти хареса. – Повдигна брадичката ѝ и нежно я целуна.

Отначало Клеър се опита да го отблъсне, но после ръцете ѝ се обвиня около шията му, а тялото ѝ се притисна плътно към неговото.

– Прости ми – прошепна тя и косата ѝ докосна бузата му. – Държах се като последна глупачка, но това няма да се повтори повече!

Сам и Келс притискаха носове в стъклото и любопитно ги наблюдаваха.

– Знаех си аз, че така ще стане – ухили се Келс. – Това копеле няма навик да пропуска шансовете си!

– И няма да съжалява – добави Сам. – Познавам отдавна това момиче и съм сигурен, че ще го направи щастлив.

Позяпаха още малко, после се отдръпнаха от прозореца и запяха в хор:

„Утре денят ще бъде прекрасен“ ...

ЕТО ТАКА ПРИКЛЮЧИ ВСИЧКО.

КРАЙ

© 1944 Джеймс Хадли Чейс
© 1993 Веселин Лаптев, превод от английски

James Hadley Chase
Just the Way It Is, 1944

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2009

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Парите не са всичко...

Издателство „Гарант–21“, София, 1993

Редактор: Катерина Стоянова

Художник: Николай Янчев

Коректор: Мария Сарафова

ISBN 954-8009-29-3

Panther Books Ltd, 1975

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12227>]